

Nàng Công Chúa Tóc Đỏ

Contents

Nàng Công Chúa Tóc Đỏ	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	11
6. Chương 6	14
7. Chương 7	18
8. Chương 8	23
9. Chương 9	25
10. Chương 10	29
11. Chương 11	32
12. Chương 12	34
13. Chương 13	36
14. Chương 14	39
15. Chương 15	42
16. Chương 16	46
17. Chương 17	50
18. Chương 18	53
19. Chương 19	56
20. Chương 20	59
21. Chương 21	64
22. Chương 22	67
23. Chương 23	71
24. Chương 24	75
25. Chương 25	78
26. Chương 26	81
27. Chương 27	84
28. Chương 28	87
29. Chương 29	90
30. Chương 30	93
31. Chương 31	96
32. Chương 32	100
33. Chương 33	103
34. Chương 34	108
35. Chương 35	111
36. Chương 36	114

Nàng Công Chúa Tóc Đỏ

Giới thiệu

*ÂU DƯƠNG THIÊN MỸ: 15tuổi, cao 1m65, nặng 48kg. Sở hữu 1mái tóc đỏ đẹp như màu của ánh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nang-cong-chua-toc-do>

1. Chương 1

*CHƯƠNG I: GẶP GỠ

Rào rào.....! Cơn mưa bất chợt đổ xuống khiến Thiên Mỹ giật mình. Len lén nhìn ba má nhỏ lúi trong túi ra cái ipad để vào nick yahoo. Thấy thế má nhỏ tỏ ý ko vừa lòng, gõ gõ ngón tay trở xuống mặt bàn:

-Cất đi con! Nhớ ngừơi ta Đến thì sao?

Ba nhỏ ko nói gì nhưng trên mặt Ông hiện rõ sự lo lắng, hết thở dài Ông lại đứng ngồi ko yên.

-Khi nào họ Đến con sẽ cất mà!!!-Nhỏ vẫn ko rời mắt khỏi cái màn hình, say sưa chat với Kì Lam-bạn thân của nhỏ.

”-Bà Đang ở Đâu vậy?-Kì Lam hỏi

-Khách sạn CINDERELLA, tầng 102-Thiên Mỹ trả lời -Sao ba má bắt bà đi gặp Đồi tác? Quan trọng lắm sao? Đỉnh hôn Đúng ko? Tôi rảnh mấy vụ này lắm mà!!!

-Tôi ko biết, hình như là tập Đoàn KBO

-WHAT? Sao bà may mắn quá vậy? Thế bà Đỉnh hôn với Đại thiếu gia hay nhị thiếu gia nhà họ? Khai mau điiiiiiiii.....!

-Đã bảo tôi ko biết mà! Họ Đã Đền Đâu!

-Thế bà ngồi Đợi đi nhá! Tôi đi khoe: TÔI CÓ BẠN LÀ THIẾU PHU NHÂN TƯƠNG LAI CỦA TẬP ĐOÀN KBO ĐÂY!!! BYEEEEEEEEEEEEEEEEEE.....!

-KO! ĐỪNG LÀM THẾ!!!.....

”

-Out rồi sao? Tôi mình rồi! Cái con nhỏ Kì Lam này!-Thiên Mỹ bực dọc lắm lắm. Nhỏ Định hỏi ba sao mãi chưa thấy ai Đến thì ba nhỏ Đã Đứng dậy kêu nhỏ đi về. Má nhỏ nhìn nhỏ nhẹ nhàng nói:

-Trời mưa nên thiếu gia dòng họ NGUYỄN NAM ko Đến con à!

-HẢ??? Mưa thôi mà ko Đến sao?-Nhỏ tròn cả mắt ra nhìn. Dù gì nhỏ cũng là tiểu thư danh giá, bao thiếu gia cũng tử muốn gặp mặt nhỏ còn chưa Đến lượt. Nhỏ Đã chịu gặp tên thiếu gia này vì môn 2 tập Đoàn hợp tác, thế mà chỉ vì trời mưa mà hán ko Đến! QUÁ COI THƯỜNG ÂU DƯƠNG THIÊN MỸ NÀY RỒI!!!

Mắt nhỏ Đang long sòng sọc lên vì tức thì bất chợt dịu lại rồi sụp xuống, có vẻ buồn buồn. Bởi nhỏ biết nếu gặp tên thiếu gia kia rồi thì sẽ phải đánh hôn theo sự sắp xếp của bố tên gia Đình. Nhỏ quây thế nào chỉ có nhỏ và anh trai nhỏ biết. Trước mặt ba má và dòng họ AU DƯƠNG nhỏ là 1 tiểu thư hoàn hảo: xinh đẹp, dịu dàng, hiền thực, nét na-1 tiểu thư hoàn hảo trong mắt mọi người. Bởi vậy nhỏ sẽ không cãi lời ba má dù đó là chuyện cả đời của nhỏ.

Mãi suy nghĩ~ chiếc xe BXW đã đỗ trước cửa nhà nhỏ từ bao giờ. Bước vào Đại sảnh, nhỏ thấy Thiên Vũ đứng đó, liền chạy lại ôm chầm lấy Thiên Vũ

-Anh hai!!!-Nhỏ cười tí cả mắt.

-Gặp mặt thế nào rồi em gái? Bạn anh thế nào? Được chứ?-Thiên Vũ nháy mắt cười. Nhận lại câu trả lời là cái lắc đầu ngao ngán của ba, má chỉ cười trừ.

-Tên Thiếu gia đó không đến, chỉ vì trời mưa! Hẳn coi thường em!!!-Thiên Mỹ hậm hực liếc anh trai nhỏ. Nghe thế Thiên Vũ ôm chặt Thiên Mỹ cười sặc sụa:

-HAHAHA...! Quả không hổ danh Đại thiếu gia của tập Đoàn KBO! hahaha.....

-Anh còn dám cười!!! EM GHÉT ANH!!!-Thiên Mỹ giận dữ đâm thùm thụp vào người Thiên Vũ. Ba má nhỏ đứng đó nhìn anh em nhỏ rồi nhìn nhau bật cười.

-Được rồi! Tiểu Mỹ đi thay đồ đi con, Tiểu Vũ lại ba bảo!-Ba vỗ tay àm chỉ Thiên Vũ theo mình.

-Dạ...!-2 anh em nhỏ đồng thanh rồi cùng buông tay nhau ra. Thiên Mỹ lên lầu, Thiên Vũ theo ba vào phòng. Má nhỏ đi kêu mấy nữ hầu dọn cơm.

Trong phòng làm việc của ba, ba và anh trai nhỏ đang nói chuyện. Thiên Vũ xin được ra Hà Nội ở. Ba nhỏ đồng ý với điều kiện phải dẫn nhỏ theo.

-Ba không muốn vì chuyện làm ăn của ba mà Tiểu Mỹ phải Đình hôn. Ba sẽ tìm cách thuyết phục tập Đoàn KBO mà không cần Đình sự. Nhưng ba cần con giúp. Ngày mai hãy để em con ra Bắc trước, khi xong việc ba sẽ cho con ra luôn được không?-Ba ôn tồn nói với Thiên Vũ.

-Dạ! Cứ vậy đi ba! Tiểu Mỹ tránh Gia Bảo ra cũng tốt!-Thiên Vũ gật đầu cái rụp luôn.

Trong bữa cơm, ba má nói chuyện cho 2 anh em nhỏ ra Hà Nội làm nhỏ ngạc nhiên chút xíu nhưng nhỏ không thắc mắc nhiều, chỉ ngoan ngoãn nghe lời. Thấy nhỏ không nói năng gì suốt bữa cơm ba má nghĩ nhỏ buồn ghê lắm! Chỉ có Thiên Vũ biết nhỏ im lặng vì quá vui. Thiên Mỹ im lặng vì nhỏ sợ nếu chỉ hé mồm ra thì nhỏ sẽ cười lớn và không ngậm miệng lại được. Nhỏ cứ sung sướng cười thầm. Ra Bắc rồi sẽ không còn ai quản nhỏ, nhỏ cũng không phải giả vờ ngoan ngoãn dịu dàng nữa, nhỏ không vui sao được.

Năm giờ sáng hôm sau, Thiên Vũ chào Thiên Mỹ ra sân bay. Dọn đồ đủ thứ, đến hơn 6 giờ anh trai nhỏ mới chịu để em gái lên máy bay. Phóng lên máy bay với tốc độ của ánh sáng, nhỏ ngồi vào chỗ từ lúc 6h15, trong khi 6h45 máy bay mới cất cánh. Thiên Mỹ thấy cạnh mình còn chỗ trống nhưng cũng không bận tâm nhiều, đang nóng lòng muốn ra Bắc mà.

* * *

2. Chương 2

Chap2: Sự nhầm lẫn chết người.

Lúc này trước cửa sân bay, có 1 đám nữ sinh đang rượt đuổi 1 thằng con trai bán sống bán chết. Đám người vừa chạy vừa không ngừng la hét:

-ANH IVANNN...!

-Đừng chạy mà!

-Chờ tụi em với...!

Thằng bé cứ cầm đầu chạy miết, ko dám quay lại đằng sau nhìn. Người xưa có câu

”quay đầu lại là bờ

”. Nhưng hoàn cảnh hiện giờ của nó phải là

”quay đầu lại là chết

” mới đúng.

-Đừng chưa tạm biệt mà đã đi chứ...!

-Nhận quà xog em cho anh đi ngay mà! Làm ơn đi...!

-Kí tên cho em đã! Đi mà...! Anh Ivannnn...! Huhuhu...!!!

Đám người vẫn bám riết thằng bé, cứ hét toáng lên làm não loạn cả cửa sân bay, mấy ông bảo vệ phải chạy ra cản họ lại, nhưng vì đám người quá đông nên vẫn chưa kiểm soát được hết. Thằng bé sợ phát khóc, tái cả mặt, vừa chạy vừa lẩm bẩm:

-Số mình đen phát sợ! Tưởng trốn được đám fan an toàn, ai dè vẫn đụng! Ai bảo làm idol là sướng, khổ thấy bà nội luôn...huhu...bà ơi!-nó vẫn cầm đầu cầm cổ chạy, may nhờ mấy ông bảo vệ nó mới lên được máy bay an toàn. Đang định tìm tiếp viên để hỏi chỗ ngồi thì thằng bé giật bắn mình khi quay lại đằng sau thấy lũ 1nữ tiếp viên đang nở nụ cười tươi rói, nhìn nó bằng ánh mắt ság hơn cả đèn pha:

-Xin hỏi anh là Ivan ạ?

-Dạ...vâng...!-thằng bé lắp bắp.

-Cho tôi xin chữ kí nhé?-nữ tiếp viên nhìn nó bằng ánh mắt nài nỉ. Gượng cười, thằng bé rút bút ra. Vừa kí xog, chưa kịp đưa tki nó đã bị cô tiếp viên ấy ôm chặt cứng, nghẹt cả thở, mắt xoay mòg mòg nhưg thằng bé vẫn phải cố gắg cười tươi nhất có thể.

-Cảm ơn anh! Chúc BLACK ANGER thành công nhé! I LOVE YOU!-cô tiếp viên cầm tờ chữ kí của nó chạy ra chỗ đồng nghiệp khoe, mồm cứ ngoác ra cười ko ngậm lại được. Tức thì lại rộ lên nhữg lời bàn tán:

-WOA...! Ivan hả?

-Ôi! Dễ thương chết mất! Xinh quá cơ! Nhìn kute như con gái ý! Thế mà giọng hát mạnh mẽ như TOP của BIG BANG luôn!

-Ivan mà ị...!

Đang ko biết ngồi đâu, thằng bé chợt thấy chỗ trống cạnh Thiên Mỹ. Lập tức ánh mắt nó bị thu hút bởi mái tóc đỏ bồng bênh như màu mặt trời lúc ban mai của nhỏ, đôi my cog, làn môi hồng. Lần đầu nó thấy 1đứa con gái đẹp đến vậy! Khẽ ngồi xuống cạnh Thiên Mỹ, thằng bé cũng thiếp đi vì mệt (vừa bị fan rượt mà)!

Lúc này Thiên Vũ đang ở trụ sở chính của tập đoàn KBO. Vừa kí xog hợp đồng hợp tác Thiên Vũ cũng nhận được tin đại thiếu gia nhà họ NGUYỄN NAM đã ra BẮC từ hôm qua. Ngay sau khi về nhà, Thiên Vũ đã xin ba má đj chuyển bay kế tiếp ra HÀ NỘI. Thiên Vũ ko muốn Thiên Mỹ và tên thiếu gia ấy gặp nhau. Vì giữa họ có 1bí mật khó nói và đau lỏg mà chỉ Thiên Vũ biết.

Đang say sưa ngủ Thiên Mỹ chợt tỉnh dậy. Nhỏ thấy đói. Dáo dác nhìn xem tiếp viên ở đâu, thì ánh mắt nhỏ rơi xuống người Ivan. Mắt nhỏ sáng rực lên, khẽ thì thầm:

Tía má ơi! dễ thương quá đi mất...!

.Đưa tay vuốt mấy lọn tóc vàng trước mũi thằng bé, nhỏ ko dấu nổi sự thích thú. Hết vuốt tóc nhỏ lại bẹo má Ivan. Thiên Mỹ thích cái đẹp nên quyết định ngay sẽ kết bạn bằng được với thằng bé. Ivan là thành viên của 1boyband mới nổi. Thiên Mỹ vốn ko quan tâm đến idol Việt, lại chỉ thích nghe nhạc nước ngoài nên ko

biết Ivan là ca sĩ, lại càng ko biết thằng bé là con trai. Cũng phải thôi, gương mặt Ivan xinh đến nỗi bao nhiêu đứa là con gái 100% mà còn phải ghen tỵ cơ mà!!!

Mãi bẹo má thằng bé, lâu sau nhỏ mới phát hiện móc quai áo của mình bị tuột ra từ bao giờ. đứng dậy vô toilet, nhỏ cài lại móc áo. cài xong toan đi ra thì mấy lọn tóc cứng đầu lại vướng vào móc áo làm nhỏ giật mãi ko ra! Thiên Mỹ đành rón rén hé cửa ra xem có cô tiếp viên nào đi qua để nhờ. Chợt thấy Ivan, nhỏ mừng quýnh gọi:

BÉ OI!!!

”. Thằng bé giật mình quay lại (đang định đi ra vì thấy trog toilet có người) tròn cả mắt ra nhìn nhỏ. Biết mình bị nhầm là con gái, Ivan lại gần Thiên Mỹ nói:

tôi là con tr...Á!!!

-chưa nói hết câu nó đã bị nhỏ lôi tọt vô WC. Thấy con bé mặc mỗi...nội y, mặt thằng bé tái dại cả đi, liền ôm chặt vai mình, hét:

-Cô định làm gì? TÔI KO MUỐN!!! -Ko muốn cái gì cơ? Chị chỉ nhờ bé gỡ hộ tóc thôi mà! Sao lại ko muốn???-Nhỏ ngơ ngác nhìn thằng bé đag run bần bật, mặt mũi thì méo xệch cả lại, cứ như đứng gần sư tử xổ chuông. Nhỏ quay lưng lại chỉ vào cái móc áo đag cuốn mấy lọn tóc của nhỏ rồi như tơ vò, nói: Bé giúp chị đi mà! Làm sao chị nhờ mấy người ngoài kia được, nhờ có biến thái hay dê cụ thì sao??? Đi mà...!-Mắt nhỏ chớp chớp như van lơn.

Thấy thế, thằng bé lại đơ ra như trái bơ héo. Thôi, chuyện lỡ rồi, đành giúp thôi! Ivan ko ngờ mình lại có ngày phải đi cài móc áo cho con gái, lại còn ko phải người yêu mới đầu chứ! Thằng bé đau đớn nhìn cái móc áo rồi run run đưa tay ra gỡ, tự nhủ thầm:

Thề có ông trời chứng giám, ko phải tại con dê mà là do hoàn cảnh đưa đẩy...con ko cố ý dẫu chuyện mình là con trai đâu...hixhix...!

. Đag gỡ, chợt Ivan thấy 1vết sẹo dài khoảng 10-15cm trên tấm lưng trắng nõn nà của nhỏ (dê à nha), trông như dấu vết còn sót lại của 1cuộc phẫu thuật. Nhưng ko quan tâm nhiều, thằng bé tập trung gỡ. Xog xuôi, nó buột 1câu

”xong rồi!

”, rồi chạy thẳng ra ngoài luôn. Thiên Mỹ thấy thế liền vội mặc áo zô rồi đuổi theo Ivan. Ngồi vào chỗ, nhỏ tìm cách bắt chuyện.

-Cảm ơn bé nhé! Chị tên ÂU DƯƠNG THIÊN MỸ! Bé tên gì?

-Ừm...LÊ VIỆT ĐÔNG!-lần đầu tiên nó khai tên thật với người lạ.

-Vậy mình làm chị em kết nghĩa nhé? Bé Việt Đông???-nhỏ cười tí tít

-PHỤTTTT!-Ivan phun nguyên ngụm nước đag chuẩn bị nuốt trong miệng ra. Đời nào có ai gọi nó là BÉ đâu, toàn

anh Ivan

này.

anh Ivan

nọ, thằng bé shock đơ luôn! Thấy thế Thiên Mỹ liền lấy khăn giấy đưa cho Ivan rồi hỏi han:

-Sao đag yên đag lành lại sắc nướ thế?

-Ko...ko sao!-Thằng bé cố gượng cười nhưg thầm nghĩ trong lòng:

Chứ ko phải tại cô mà tôi suýt THẮNG THIÊN à?

Tiếng nói của cô tiếp viên vang lên báo hiệu máy bay chuẩn bị hạ cánh. Thiên Mỹ đứng dậy bước ra ngoài. Định xin Việt Đông SĐT thì ko thấy thằng bé đâu cả! (chắc sợ quá chạy rùi,haha). Thiên Mỹ đành ngâm ngùi bắt taxi về biệt thự của bà ngoại nhỏ. Cất đồ đạc xong, nhỏ xin ngoại đi chơi phố. Sau khi

tạm

cho

sơ sơ

6tên vệ sĩ

đầu trâu mặt ngựa

theo nhỏ, bà ngoại nhỏ yên tâm cho nhỏ tung tăng. Dù hơi khó chịu vì đám vệ sĩ nhưng nhỏ vẫn vui vẻ ra ngoài. Bên ngoài, trên bầu trời những đám mây đen dần xuất hiện...(sắp có chuyện gì ko hay xảy ra đây ta???)

* * *

3. Chương 3

CHAP3: Đụng độ hotboy

Đang thư giãn trên chiếc xe chạy êm ru, bỗng 1tiếng động

RẦM

” to nổ trời vang lên cùng sự rung chuyển của cả cái xe làm Thiên Mỹ choáng váng. Nhỏ mắt tròn mắt dẹt, lồm bồm

gì vậy...động đất hả?

rồi đẩy cửa bước ra. Nhỏ choáng tập2 khi đập vào mắt nhỏ là cái đuôi xe méo mó. Nghệt mặt ra 1lúc, nhỏ nhú mồm tỏ vẻ tức giận Thiên Mỹ đứng khoanh tay đợi chủ nhân của chiếc xe lamporghini vừa đâm pải đuôi xe nhỏ bước ra, ánh mắt nhỏ đầy sát khí nhìn chăm chăm vào cánh cửa chiếc xe. Cánh cửa cuối cùng cũng chịu mở. Vật nhỏ nhìn thấy đầu tiên là đôi giày converse của người trong xe vừa bước ra. Sau đến là chiếc quần LEVI

S cùng cái áo VERSACE, nhỏ thăm nghĩ

lại 1tên công tử bột rồi!

Đến khi thiên mỹ nhìn thẳng vào mặt người đó thì nhỏ ko suy nghĩ gì được nữa. Nhỏ thoáng ngỡ ngàng, thả trôi ánh mắt mình theo những lọn tóc bạch kim đang bay bay trước những cơn gió khẽ thoảng qua. Những lọn tóc ấy khẽ lật phất trước chiếc mũi cao thẳng và con mắt tím đẹp sáng như viên đá musgravite. Ko dừng lại ở đó, nhỏ tiếp tục nhìn xuống chiếc cằm thon gọn, rồi lại nhìn lên gương mặt đẹp rạng ngời ko 1chút tì vết của anh chàng tầm 17-18tuổi ấy.Mở to đôi mắt beryl red của mình, thiên mỹ ko dời ánh nhìn khỏi đôi mắt tím kia. Lần đầu nhỏ thấy 1người có màu mắt đặc biệt như mình! Thế rồi khuôn mặt đẹp hơn hoa kia ngày càng gần mặt thiên mỹ. Tên thiếu gia ấy nở 1nụ cười làm nhỏ mém xịt máu mũi, đầu óc nhỏ loạn cả lên, chỉ nghĩ được mấy từ

ôi! Boy handsome! Boy handsome...!!!

nhịp tim nhỏ cứ thế tăng dần, miệng nhỏ khẽ cười theo hấn, mắt nhỏ cũng sáng long lanh cả lên. Sự giận dữ té đầu mất, giờ chỉ còn khuôn mặt đang tí tởn, sung sướng vì nhìn thấy trai đẹp của nhỏ! Tên thiếu gia nhẹ nhàng nắm lấy tay thiên mỹ, nhỏ hơi giật mình nhưng cũng để yên cho hấn nắm tay mình, mặt nhỏ đỏ tía lên! Rồi nụ cười chợt tắt trên môi tên thiếu gia kia. Hấn cúi 1xấp tiến mặt vào tay thiên mỹ rồi nói:

-Đừng nhìn nữa, trên mặt cô hiện rõ 2 chữ

hám trai

rồi đấy! Cầm lấy rồi biến khỏi mắt tôi đi!-hắn nói xong định quay người bước đi. Thiên Mỹ đơ dại người đi lúc, rồi cũng run run mở miệng ra nói mấy chữ:

-C...cái gì đây?

-Tiền!!!-Hắn đáp gọn lỏn 1 câu, rồi nhếch môi nở 1 nụ cười đẹp như thiên thần. Nhìn nụ cười ấy, mặt nhỏ bỗng tối sầm lại. Khuôn mặt trở nên

đầy sát khí

như ban đầu, nhỏ ném xấp tiền ấy về phía tên thiếu gia kia rồi gằn giọng:

-Bỏn tiểu thư ko phải là ăn mày! Có là ăn mày cũng ko cần người bố thí!!!

-Vậy sao? Tùy cô thôi!-Hắn lại cười đều, định bước lên xe.

-Mẹ anh ko dạy anh phép lịch sự cơ bản nhất của con người là

khi sai phải biết xin lỗi

à???-Nhỏ hét lên, gương mặt đôi mắt đã chuyển sang màu đỏ rực (vì tức) của mình. máu sắp dồn lên đến não. Tên thiếu gia định mở miệng nói gì đó thì có 1 người đằng sau hắn

vọt

lên chỉ vào mặt thiên mỹ quát:

-Cô có biết mình đang nói chuyện với ai ko? Đại thiếu gia củ tập đoàn KBO-thiếu gia NGUYỄN NAM GIA BẢO đấy! Cô thật ko biết điều!

Tên thiếu gia khẽ vén tóc mái đầy kiêu ngạo khi người đó vừa dứt câu. Nhưng lại tỏ vẻ khiêm tốn ra hiệu cho người đó lui xuống.

-Tập đoàn gì tôi ko quan tâm! xin lỗi tôi ngay! Thiếu gia thì sao chứ?! Thiếu gia thì được phép coi thường người khác hả?!!!-Đang sẵn cơn điên, nhỏ gào lên với người đó.

-Xin lỗi tiểu thư nhà chúng tôi ngay!-1 tên vệ sĩ đứng lù lù sau nhỏ nói với giọng vô cùng...khủng bố!

Tên thiếu gia lại cười điệu cười nửa miệng làm nhỏ tức điên. Nụ cười vừa tắt, hắn đã quay sang lạnh lùng nhìn nhỏ, gằn giọng nói:

-Tôi ko có lỗi sao phải xin? Nếu muốn gây ấn tượng để làm wen với tôi thì đúng cách khác đi! Mấy đứa con gái như cô tôi gặp nhiều rồi! Tốt nhất cô nên rút khỏi mắt tôi trước khi tôi nổi điên!

Thiên Mỹ lại tái dại cả người đi, nhỏ chưa bao giờ bị xúc phạm nặng nề đến thế. Đôi mắt nhỏ nhìn hắn như muốn...lòi ra! (Tức lòi cả mắt ý mờ!)

”BỐP

”-1 tiếng động khô khốc vang lên. Hằn rõ trên mặt Gia Bảo là 5 đầu ngón tay của Thiên Mỹ. Bọn gia nhân của hắn trợn tròn mắt ra nhìn nhỏ...

xúc động

ko nói lên lời! Sau khi nhận cái tát trời giáng của nhỏ, hắn đứng hình 3 giây. Sau giây thứ 3, hắn quay sang nhìn nhỏ bằng đôi mắt ngơ ngàng. Khi chưa kịp hoàn hồn và nhận biết được hết các sự việc vừa xảy ra thì nhỏ đã lại gằn chỉ vào mặt hắn rồi hét lên:

-Đừng để bỏn tiểu thư thấy mặt người lần thứ 2, nếu ko ta sẽ giết người đấy!

Nói xong Thiên Mỹ lên xe lao đi để lại sau lưng Gia Bảo đang đứng như trời trồng. Còn bọn gia nhân của hắn thì hết run rẩy, khuôn mặt lại tái đi vì sợ. Người lúc nãy nhảy lên nói chuyện với Thiên Mỹ hùng hồn là thế giờ cũng phải khép nép sợ sệt hỏi:

-T...thiếu gia...k...hông sao chứ..?

-không sao!-Gia Bảo liền lấy lại bộ mặt lạnh lùng như cũ-Thư kí Kim,phiên anh điều tra con nhỏ đó giùm tôi !

- Dạ!

Ánh mắt hần gằn lên những tia lửa dỗi theo chiếc xe trở Thiên Mỹ khuất dần.

-dám tát tôi à? Rồi cô sẽ phải hối hận! con nhỏ chết tiệt.

Trên bầu trời mấy đám mây đen vẫn đang vùn vù, chúng cứ lớn dần,lớn dần như chờ đợi để bùng nổ 1 cơn bão lớn.Trời sắp mưa rồi! Nhanh thôi...!

* * *

4. Chương 4

CHAP4: VỀ SÀI GÒN NGAY!!!

Ngồi trên xe, thiên mỹ gục xuống, 2bờ vai run run. Tên vệ sĩ ngồi cạnh nhỏ chột dạ, thầm nghĩ:

tức đến mức phải khóc sao?

rồi lấp bắp:

-T...tiểu thư..cô ko sao chứ? Cô có cần...

-HAHAHAHAHA...haha...!!!-Tức thì nhỏ bật dậy, cười chảy cả nước mắt, nhả cả răng ra. Tên vệ sĩ sợ suýt ngã lộn cổ xuống sàn xe. Thấy thiên mỹ cười ra nước mắt, hần càng tưởng nhỏ giận quá mà...hoá điên. Mặt hần cứ đơ cả ra, hết đỏ ửng lại chuyển sang xanh lét. Tên vệ sĩ ko thể nào biết được cô chủ iu wý của mình đag sug sướt vì cái cảm giác được đánh người-cái cảm giác mà lâu lắm rồi nhỏ mới có lại. Thiên mỹ cứ cầm bàn tay khi nãy tát gia bảo lên, vừa nhìn vừa cười.

KÍTTTTtttt...!!!-tiếng xe phanh gấp vang lên. Thiên mỹ mất đà ngã đập nguyên

qua

mặt đang hớn hở cười của mình xuống sàn xe. Tên vệ sĩ giật nảy mình, cố nhịn cười. Nhưng khi thấy sát khí bốc

lên từ người nhỏ thì mặt hần trở nên cắt ko còn 1giọt máu! Thấy nhỏ vẫn giữ nguyên tư thế

mặt hôn sàn xe, mông...chổng lên trời

, tên vệ sĩ tự nhủ phải sớm xin nghỉ việc, chứ làm cho cái nhà họ Âu Dương này dài dài thì ko sớm cũng muộn hần sẽ đau tim mà chết!!! Bất ngờ nhỏ bật dậy hét:

-LẠI CÁI GÌ NỮA THỂ HẢ???

-D...dạ...thưa tiểu thư...là thiếu gia...-ông tài xế chưa nói xong câu đã bị nhỏ quát:

-LẠI THIẾU GIA NÀO NỮA???

-Th...thiếu gia...Thiên Vũ ạ...!-ông tài xế lấp bắp

-HẢ? Anh hai???-nhỏ tròn mắt rồi giơ chân đập tung cánh cửa xe để ra ngoài (nhà giàu tiếc gì con lợn què!) Ai dè, anh hai nhỏ đang định mở cửa cho nhỏ ra nên đứng ngay trước cửa xe. Và (tất nhiên) Thiên Vũ ngã dúm dụi, giơ cả 2chân lên trời cùng cái cánh cửa bị nhỏ đập đang có dấu hiệu...sắp rơi cả ra! Nhỏ cùng đám vệ sĩ đơ đại cả người.

-Anh hai/ Thiếu gia!!!-cả đám đồng thanh hét khiến thiên vũ suýt thủng màng nhĩ.

-A...anh ko sao!-anh trai nhỏ cố gượng dậy đáp

-Đỡ anh hai dậy mau!!-nhỏ lại gào lên bằng cái giọng

thánh thót

của mình với đám vệ sĩ.

-Vâng tiểu thư!-đám vệ sĩ đồng thanh nói rồi nhảy ra khỏi xe, bâu nhau lại để đỡ thiên vũ dậy. Sau khi thiên vũ lên xe, chiếc xe lại thẳng tiến về biệt thự của bà ngoại.

Trong xe thiên vũ đang đắp đá cho thiên vũ. Nhỏ đang cầu khẩn cho cái cục u to bằng quả ổi trên trán anh hai nhỏ bớt sưng to hơn.

-vô công của e ngày càng thâm hậu rồi đấy nhỉ?-thiên vũ liếc sang nhìn nhỏ khẽ cười dù đầu đang đau gần chết (khổ thân thằng bé, nhớn oỵ còn...ngu!)

-Hihi...tại e mừng wá ý mà...!-nhỏ đưa cái bản mặt ngây thơ vô (số) tội của mình nhìn thiên vũ-tại nghe tên a e mừng quá lun ý!!!-Má nhỏ chớp chớp, ánh lên vẻ rất ư là tha thiết Thấy thế anh trai nhỏ chỉ còn biết nhìn nhỏ cười. Nhẹ xoa đầu nhỏ, cả 2a e cùng cười.

Chiếc xe dừng trước cửa biệt thự, cả 2a e cùng vào phòng chào bà ngoại. Thiên vũ kêu nhỏ lên lầu thay đồ để xuống tắm cơm. Nhỏ ngoan ngoãn chạy lon ton lên lầu, vui vẻ lấy quần áo rồi vừa lẩm nhẩm mấy câu trong bài

action

(của NU

EST) vừa nhảy chân sáo zô fôg tắmm. Vừa tắmm nhỏ vừa nghĩ đến tên thiếu gia hồi chiều. Zai đẹp nhỏ gặp đã nhiều nhưng chưa boy nào làm nhỏ đặc biệt quan tâm đến thế. Đôi mắt tím của hắn rất đẹp, nhưng rất lạnh lùng. Nếu ko tự mắt nhìn, nhỏ sẽ ko bao giờ nghĩ trên đời có 1đôi mắt vô cảm đến vậy! Cả mái tóc bạch kim, chiếc cằm thon gọn và khuôn mặt đẹp đến từng xấp-ti-mét kia nữa..hình ảnh tên thiếu gia ấy cứ lẩn quẩn trong đầu nhỏ. Thực sự hắn rất đẹp!!!

Đang hát;

Ready kkeutnaejuge action! Ready ssuereojige action!....

thế nào nhỏ nhảy ngay sang tóg khác được:

Baby là anh đó! Baby thật xinh trai! Baby đội nón hiphop, áo baby mило cùng quần tụt...!

đang say sưa...rỗng, thiên vũ chợt giật mình nín luôn, ngệt mặt ra nhỏ tự hỏi:

"mình đang làm cái trò gì vậy!?"

". Cũng phải thôi, có bao giờ nhỏ hát trong lúc tắmm đâu, lại còn hát nhạc Việt mới sợ chứ!!! Đơ ra 1hồi nhỏ liền lấy 2tay vỗ bôm bốp vào mặt mình, vừa vỗ nhỏ vừa ca cảm:

mình điên rồi...điên thật rồi...! Tên đó đáng ghét lắm...Thiên Vũ ơi là Thiên Vũ...tĩnh lại đi!!!

. Tự...xử xong nhỏ nhanh chóng mặc quần áo rồi...phi ngay xuống lầu.

Lại gần phòng bà, nhỏ định gõ cửa thì bất chợt nghe thấy tiếng thiên vũ hét:

-Sao ngoại để tiểu mỹ vô trường đó?

-Đấy là trường tốt nhất mà! Mỹ mỹ vô đó học cùng con ngoại cũng yên tâm!-tiếng ngoại nhỏ cự lại.

-Đó ko phải vấn đề! Con tưởng đã nói rõ với ngoại lý do rồi! Ko thể để tiểu mỹ và Gia Bảo gặp nhau!!! Với tính cách của gia bảo thì khi biết sự thật chắc chắn nó sẽ ko để yên cho tiểu mỹ đâu! Hôn sự con đã phản đối ko được, may mà gặp mặt ko thành! Nên con mới đồng ý mang tiểu mỹ ra ngoài này để tránh xa gia

bảo ra! Chẳng may gia bảo cũng ra BẮC! Ngoại lại để tiểu mỹ vô học cùng con, há chẳng phải ngoại để 2 đứa tiếp xúc với nhau sao?-Thiên vũ lớn tiếng

Đứng ngoài cửa, nhỏ cứ đờ ra, đứng im như phỗng, mắt thất thần, 2 tay buông thõng xuống, cúi gầm mặt. Nhỏ ko hiểu nổi những gì anh và bà nhỏ nói. Tại sao nhỏ ko được gặp mặt cái người tên gia bảo kia? Sự thật gì mà nếu hẳn biết sẽ ko tha cho nhỏ? Khó hiểu đến ung cả não...! Thiên mỹ vẫn ngơ ngơ ra như kiểu mấy người ở trong...Sài Đồng, Châu Quỳ!!! (như thui nhá, ko điên thật đâu nhá!)

-GIA BẢO? Là đại thiếu gia tập đoàn KBO-người suýt dính hôn với mỹ mỹ sao? Sao lại có chuyện trùng hợp đến vậy?-bà nhỏ nói như hét. (già oy mà âm điệu cao phết)

Nghe thấy cái tên

GIA BẢO

quen quen...nhỏ như nhớ ra cái gì đó. Cổ nhúu mày suy nghĩ, rồi nhỏ giật mình trợn tròn mắt, khẽ lẩm bẩm:
"l...là hẳn sao?

". Thiên mỹ lại đứng im như vừa bị sét oánh trúng. Đầu óc nhỏ bắt đầu kêu

rè rè...

để dowload lại...

"Vì trời mưa nên thiếu gia dòng họ Ng~ Nam ko đến

.....

"Sao rồi em gái? Bạn anh được chứ?

"...

"Cô có biết mình đang nói chuyện với ai ko hả? Đại thiếu gia của tập đoàn KBO-thiếu gia Nguyễn Nam Gia Bảo đấy!!!

"...

"Tốt nhất cô nên biến khỏi mắt tôi trước khi tôi nổi điên!

.....Roettttttt.....!!! Cái đầu nhỏ bốc khói như muốn nổ tung...Cái mặt thì ngơ ngáo ra như kiểu vừa nghe tin ngày tận thế. KHÔNG! Ngày tận thế cũng ko kinh khủng như cái chuyện nhỏ vừa biết được! OH MY GODDDDDDDDDDD.....!!!

-Ngoại chuyển trường ngay cho tiểu vũ đi!!!-tiếng quát lớn của thiên vũ đã gọi hồn của thiên mỹ đang bay nhảy loạn xạ ngoài vũ trụ quay lại trái đất và nhập lại vô người nhỏ!

-.....!!!-1 sự im lặng rợn người. Nhỏ bần khoản ko biết có nên vào hay ko thì cánh cửa chợt bật ra, rồi nhẹ nhàng

...hôn vào trán nhỏ 1 cái khiến nhỏ ngã lăn ra sàn (suýt bất tỉnh).

-Á! T...tiểu mỹ!!! EM CÓ SAO KO??? ôi em gái tôi huhu.....!!!-thiên vũ lao ra dựng nhỏ dậy rồi ôm chầm nhỏ sụt sùi.

-Anh trả thù em vụ hồi chiều đúng ko?-nhỏ run run, bật dậy hỏi.

-Anh đâu dám. Em nghĩ oan cho anh ko hà!!!-thiên vũ nhìn nhỏ rất ư là hối lỗi

-Thôi 2 đứa ra ăn cơm nào!-bà nhỏ bước ra nói

-Dạ!-2a e nhỏ lại đồng thanh.

Ngồi vào bàn, nhỏ khẽ hỏi:

-Mai em đi học hả anh?

-Không, mai em ở nhà! Anh sẽ đi đăng ký trường cho em!-Thiên vũ nói

-Tại sao? Ngoại đăng ký cho em rồi mà!

-Em đừng hỏi, cứ làm theo lời anh!

-Chỉ vì tên Gia Bảo thôi sao?-nhỏ hét.

-Lúc này...con nghe hết rồi sao mỹ mỹ!- Bà nhỏ ngơ ngàng

-Dạ!- nhỏ khẽ nói.

-Biết rồi thì ngoan ngoãn nghe lời anh đi! mai em hãy ở nhà!-Thiên vũ lạnh lùng nói

-Anh muốn em tránh mặt tên gia bảo đúng không? nhưng em đã gặp rồi!- Thiên Mỹ hét to hơn.Thiên vũ chợt bật dậy,ngạc nhiên nói:

-Em gặp bao giờ?

Nhỏ ái ngại kể lại vụ việc ban chiều,lúc gặp Gia Bảo.Anh hai và bà nhỏ ngơ ngàng nhìn nhỏ.khi nhỏ nói xong, Thiên vũ lại gần lời nhỏ dậy,rồi kéo nhỏ lên phòng,vừa kéo vừa quát:

-Về Sài Gòn ngay!

-A...anh hai! em không muốn!anh thả em ra! tay em... đau quá!-mặt nhỏ nhăn nhó, sợ sệt nhìn Thiên vũ lắc đầu quầy quậy.

-vũ Vũ à! con thả Mỹ Mỹ ra đi!Con làm con bé đau đó! Bà nhỏ khẽ lắc cánh tay Thiên Vũ .

Anh nhỏ không nghe lời xềnh xệch nhỏ lên phòng .Thiên Mỹ bắt đầu hoảng:

”Anh hai! tại sao anh nhất quyết không cho em gặp tên thiếu gia đó chứ?

”

-Vì đôi mắt em là của...!-Thiên Vũ nói dc nửa câu thì im bặt. nhỏ ngạc nhiên vì câu nói nửa vời đó, liền lại gần dò hỏi:

-Mắt em làm sao

-chuyện này em ko cần biết!VỀ SÀI GÒN NGAY!-anh trai nhỏ gần động làm nhỏ giật mình.chưa bao giờ Thiên mỹ thấy anh nhỏ đáng sợ như vậy.Nhỏ bật khóc chạy vụt đi, lao ra khỏi biệt thự.

-Tiểu Mỹ! thiên vũ đuổi theo nhỏ nhưng không kịp

-Quần gia Lâm gọi hết người trong nhà đi tìm Mỹ Mỹ ngay! TRời tối rồi nó còn đi đâu!-Bà nhỏ hét lên

-Dạ!-Quần Gia lâm nhanh chóng chạy đi gọi hết gia nhân trong nhà.

Lúc này ngoài trời bỗng đổ cơn mưa lớn.

5. Chương 5

CHAP5: ÁC MỘNG

Trên 1con phố, đèn điện vẫn sáng trưng, những hạt mưa nặng hạt vẫn rơi. Một bóng dáng nhỏ bé đang chạy như bay trên vỉa hè. Thiên mỹ cứ chạy miết, vừa khóc vừa chạy. Vì ko để ý nên nhỏ đâm sầm vào 1người đi ngược chiều, làm rơi cả chiếc ô trên tay người đó. Cả 2cùng ngã dưới mái hiên của 1cửa hàng đã đóng cửa, có lẽ tại trời mưa to và cũng đã muộn (lúc này phải tầm 10-11h tối rồi) nên cửa hàng đó đóng cửa sớm. Đang lúi húi đứng dậy và nhanh chóng gạt đi những giọt lệ để xin lỗi người đó thì nhỏ nghe thấy 1giọng nói khá quen:

-Là cô?

-ANH!-Thiên mỹ ngược lên, ngạc nhiên muốn rút con mắt. Tức thì mặt nhỏ đỏ rần lên đầy tức giận (ko phải vì ngưỡng đầu nhá!) khi thấy Gia Bảo đứng đó. Nhỏ nắm chặt tay, dồn hết sức vào nắm đấm đó rồi lao ra chỗ Gia bảo. Bị đánh bất ngờ, hấn ko kịp tránh nên lãnh trọn 1 cú giữa mặt. Thiên mỹ học teawondo từ bé nên cú đấm đó cũng ko nhẹ nhàng gì, có khi gây mũi chứ chẳng chơi! ( ). Gia bảo liền ôm mặt loạng choạng suýt ngã. Hấn chỉ lẩm bẩm được mấy câu:

"c...cô...sao cô dám...? Hết tát...rồi đấm...cô xem tôi là gì...ui da...!!!

". Trong lúc gia bảo đang cố gắng giữ thăng bằng thì thiên mỹ lại lao lên định cho hấn thêm cú nữa. Nhưng lần này Gia bảo đã đỡ được tay nhỏ. Nhìn thiên mỹ khổ sở tìm cách rút tay nhỏ ra khỏi tay mình, gia bảo liền nhếch môi cười. Nhỏ nhìn phát tức, nghiêng rống rồi lầy tay còn lại giờ lên định đấm tiếp, ai dè cũng bị hấn tóm nốt!!!. Gia bảo liền quay nhỏ lại rồi ôm chặt (lúc này ngực gia bảo áp sát lưng thiên mỹ, mấy bạn tưởng tượng ra ko?). Hai tay nhỏ bị vắt chéo ngang ngực ko cử động được. Hơi ấm từ người gia bảo làm lưng nhỏ nóng lên, mặt nhỏ cũng bắt đầu...phê phê!!! . Thấy nhỏ bắt động, gia bảo liền cười lớn:

-HaHa...Giờ xem cô đánh tôi kiểu gì?

-Đã nói dám xuất hiện trước mặt tôi lần thứ 2 thì tôi sẽ giết anh mà! Grừ...! CHẾT ĐI!!!-nhỏ nghiêng rống rồi hét lên. Bất ngờ thiên mỹ giơ chân lên đập 1 đòn chí mạng vào...vùng nguy hiểm của hấn!!! (vùng gì các bạn tự hiểu nhá!). Đương nhiên anh chàng lại dính đòn và (ôm chỗ vừa bị nhỏ đá) nằm sóng soài dưới...đất mẹ kính yêu!

Tích tắc...đã mấy giây trôi qua, thiên mỹ đã đứng thủ thế sẵn sàng phản đòn được 1 lúc lâu mà gia bảo vẫn nằm im ko động đậy, nhỏ nhủ mày khó hiểu, liền lại gần, cẩn trọng lấy chân...đá đá hấn:

-N...nè! Đừng có giả bộ...! Nè...!!!

Gia Bảo vẫn ko phản ứng. Nhỏ chột dạ:

"chết...hấn...có làm sao ko nhĩ? Hấn mà chết thì...mình ko muốn bóc lịch...HUHUHU!!!

", mặt nhỏ cứ méo xệch cả ra! Thiên mỹ sợ sệt lại gần lay lay vai gia bảo:

"này! Đừng chết mà...! huhu...u...Á!!!

". Gia bảo bất ngờ bật dậy, đè thiên mỹ xuống làm nhỏ thét lên 1 tiếng.

-Cô giỏi thì đánh nữa đi! Thấy cô là con gái nên tôi nhường, cô làm tới hả???-Gia bảo hét lên. Bị đè xuống đất, nhỏ ngớ cả người, mặt nhỏ đỏ rần cả lên. Gia bảo đang tức nên ko để ý (nhưng nhỏ thì để ý à nha!) mặt 2 đứa cách nhau chỉ còn...cái mũi! Thiên mỹ cứ bất động đến khi gia bảo giơ nắm đấm lên, lạnh lùng nói:

-Cái này là tôi trả cả gốc lẫn lãi cho cô! Ko sao đâu! Cũng ko đau đâu! ngất rồi thì sẽ ko thấy đau nữa đâu!-đôi mắt hấn nhìn nhỏ ko mang 1 chút do dự nào, chỉ có sự vô cảm đọng lại trong đôi mắt ấy. Thiên mỹ tròn tròn mắt nhìn nắm đấm sắp giáng xuống khuôn mặt mũi miều của mình. ngây dại 1 lúc, nhỏ chỉ còn biết nhắm tịt mắt lại cầu nguyện khi thấy nắm đấm ấy ngày càng gần mặt mình:

"ko! ko! ko! má ơi cứu con.....!!!! CON KO MUỐN!!!

"

-DỪNG LẠI!!!

Nghe tiếng thét cả 2 đứa cùng giật mình quay ra thì thấy thiên vũ đứng đó, điệu bộ khá hốt hải.

-Anh hai!/ Aron!-cả 2 đồng thanh nói rồi cùng quay ra nhìn nhau, lại cùng hỏi:

-Aron?/Anh hai?

-2 người làm gì mà dè nhau ra đường thế hả?-thiên vũ tròn mắt, lườm gia bảo.

-Cậu hỏi cô ta ấy!-gia bảo cũng gườm gườm mắt.

-TRÁNH RA ĐI!!!-Thiên mỹ hét lên rồi đẩy gia bảo ra., lúc đó nhỏ chợt nghe tiếng gia bảo

thì thăm

:

"Mất cô...màu đỏ...???"

"

-thì sao?- nhỏ nhướn mày tỏ vẻ ko quan tâm rồi chạy lại chỗ thiên vũ.

-Zent! Cậu quen em gái tôi hả?-thiên vũ hỏi.

-Giờ tôi mới biết cậu có cô em gái như cô ta đó! tưởng phải là 1tiểu thư thủy mị chứ!!!-gia bảo đứng dậy, khẽ phủi phủi đầu gối, đáp.

-Uk! Vậy tôi đưa nó về trước! Mai gặp!!!-thiên vũ nói

-BYE!-gia bảo quay gót đi, rút trong túi quần ra cái điện thoại, đưa lên tai nói:

"Thư kí Kim, phiền anh đến đón tôi...!"

"

Thiên vũ cũng kêu 1chiếc taxi. Lên xe rồi thiên vũ mới nhớ vụ anh hai nhỏ bắt nhỏ vô NAM. Nhỏ đánh im lặng theo thiên vũ về dù trong lòng đầy lo lắng.

Về đến biệt thự, nhỏ thấy bà ngoại đang đứng ngoài cửa ngóng nhỏ và thiên vũ về. thấy thiên vũ về, bà liền lao ra hỏi han. Thấy thế thiên vũ liền nói:

-Tiểu mỹ mệt rồi, ngoại để con bé nghỉ đi!

Bà ngoại khẽ gật đầu, hơi buồn buồn. Dắt nhỏ vô phòng, thiên vũ bắt nhỏ đi ngủ. Nhỏ im lặng làm theo, leo lên giường, nằm xuống. Thiên vũ lại gần, khẽ ngồi xuống, xoa đầu nhỏ nói:

-em ngủ đi! Mai còn đi học! -A...anh hai!-nhỏ bật dậy, đôi mắt long lanh lên, đầy hi vọng

-Anh ko bắt em vô SÀI GÒN nữa!-thiên vũ cười. Nhỏ cũng cười theo.

-Có cần anh ngủ chung ko?-anh nhỏ hỏi

-Dạ thôi! Chắc em sẽ ko mơ thấy giấc mơ đó nữa đâu!!!-nhỏ thủ thỉ.

Đoạn, thiên vũ tắt điện, đóng cửa phòng lại. Thiên vũ cũng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, hôm nay xảy ra nhiều chuyện quá mà!!!

* ...

"KÍÍÍÍiiiiiiii.....RẦM!!!

". Trên 1con phố vắng, 2chiếc xe mất tay lái đâm phải nhau. Một chiếc Aston Martin DBS màu bạc và 1chiếc mui trần đỏ. Một người phụ nữ có mái tóc bạch kim và đôi mắt đỏ nằm ngất, bị kẹt trong chiếc xe màu bạc. Hai đứa bé trai song sinh cũng có màu tóc như người phụ nữ đã thoát được ra khỏi xe. Bên chiếc xe mui trần, một đứa bé trai tầm 7-8 tuổi đang cố gắng lôi một bé gái tầm 4-5 tuổi ra khỏi chiếc xe đang bốc cháy. Đứa bé gái ấy mở to đôi mắt đen láy của mình, nhìn người phụ nữ. Hai dòng lệ huyết tuôn ra từ khoé mắt đứa bé, ướt đầm 2gò má. Hai hàng máu đỏ tươi ấy cứ tuôn ra, chảy xuống bộ váy trắng đứa bé gái đang mặc làm chúng đỏ dần, đỏ dần. Đôi mắt đen láy củ đứa bé cũng dần chuyển sang màu đỏ....

"BÙM!

"...1tiếng nổ vang lên...!!!.....*"

-ÁÁÁááááá.....!!!

-Thiên mỹ tỉnh dậy!!! Dậy mau!

"BỐP

”-thiên vũ tát vào má thiên mỹ 1 cái đau điếng làm con bé giật nảy mình bật dậy, mồ hôi đầm đìa. Khẽ đưa tay lên vén tóc, nhỏ thấy ướt ướt. Thì ra nhỏ khóc. Hai hàng nước mắt chảy ướt đầm khuôn mặt nhỏ từ bao giờ.

Thiên vũ nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán nhỏ rồi khẽ ngồi xuống ôm lấy cơ thể đang run lấy bầy của nhỏ.

-Ồm rồi! Chỉ là giấc mơ thôi mà! Ko sao đâu! Anh ở đâu rồi! tiểu mỹ ngoan!!-thiên vũ vừa vuốt tóc vừa thì thầm. Nhỏ gật gật đầu. Hai anh em nhỏ cùng nằm xuống thiếp đi. Giấc mơ đó thiên mỹ đã mơ hàng nghìn lần, nhưng chỉ cần thiên vũ ôm nhỏ ngủ thì nhỏ sẽ ngủ ngon lành đến sáng. Mấy năm qua vẫn vậy!!!

* * *

6. Chương 6

CHƯƠNG II: TÌNH CẢM

CHAP 6: Hội ngộ

Sáng. Khoảng 5 giờ. Cánh cửa phòng thiên mỹ chợt mở, bà nhỏ cùng quản gia Lâm bước vào. Lại gần giường, bà nhỏ hơi giật mình, chợt nghĩ:

”lại giấc mơ đó sao.....?”

”-ánh mắt bà thoáng buồn, nhưng rồi cũng mỉm cười hiền hậu khi thấy anh em nhỏ ôm nhau ngủ ngon lành càn rỡ. Quản gia Lâm khẽ nhủ mào:

-Thiếu gia và tiểu thư ngủ chung sao?

-À...ko sao đâu! Anh em nó như vậy từ bé mà!!!-bà vừa cười vừa nhìn anh em nhỏ.

-Nhưng cả hai đều đã lớn, như vậy...ko hay lắm đâu phu nhân!-QG Lâm vẫn nhăn nhó.

-Cũng phải! Nhưng phải xem mỹ mỹ có bị ám ảnh nữa hay ko đã!-bà gật gật đầu.

-Ư...m...!-tiếng thiên vũ khẽ vang lên. Chắc là bị tiếng nói chuyện của bà và QG Lâm làm anh chàng chợt tỉnh.

-Ồ! Thành bé dậy rồi! nhưng chắc là còn ngái ngủ! Mau mang Saky lại đây!-bà nhỏ nở 1 nụ cười tươi rói.

-Vâng phu nhân!-vừa dứt lời, QG Lâm đã chạy vụt ra ngoài. Ông ta chạy xuống tầng 1, vào phòng của bà ngoại nhỏ rồi đến cạnh 1 chiếc nôi lớn, khẽ vén cái rèm thưa bằng lụa có kết thủy tinh, ông ta nhẹ nhàng bế con vật trong nôi ra. Quàng con vật lên vai, ông ta thủ thủ:

-Saky à...! Có việc ày rồi đó!

Con vật ấy cũng đứng đưa cái đuôi của mình như hiểu ý và có vẻ cũng hí hửng lắm! QG Lâm vừa bước vào phòng, bà ngoại nhỏ đã chạy ra

”giữt

” lấy con Saky! Khẽ vuốt vuốt đầu Saky, bà nhỏ thả con vật xuống chiếc giường 2 anh em nhỏ đang ngủ.

Để mặc Saky đang bò lại gần nhỏ và thiên vũ, bà ngoại và QG Lâm đứng đó tằm tằm cười.

-Ư...anh hai...anh đè chân lên bụng em hả? Bỏ ra đi...em khó chịu!!!-nhỏ lẩm bẩm trong khi mắt vẫn đang nhắm tịt.

-Em bỏ chân ra mới đúng! Sao ôm anh chặt vậy hả? Sao anh thở được!!!-lúc đầu thiên vũ cũng ko chịu mở mắt, nhưng rồi cũng phải trợn mắt lên hét vì quá khó chịu. Vừa mở mắt ra, đập ngay vào mắt anh chàng là con Saky đang nhìn chăm chăm vào mặt mình. saky cứ lè lè cái lưỡi của nó trước mặt thiên vũ như trên

”. Bao nhiêu lần bị mama bắt lại và được ăn đòn tĩ tã mà vẫn ko chữa! Cũng ko biết bao nhiêu lần thiên vũ xem siêu nhân xong là lại nhăn nhó cười rồi đi tìm thiên mỹ để...thực hành những chiêu thức mới học được trong phim. Bình thường thì ko sao, cùng lắm là thiên mỹ đau quá ngồi khóc, ko thì phờ mẹ để mẹ cho thiên vũ ăn đòn. Nhưng có 1hôm, thiên vũ vừa học được chiêu thức

”hạ thủ

”. thằng bé (lại) lon ton đi tìm cô em gái iu quý của mình để thử nghiệm. vừa nhìn thấy bóng thiên mỹ, thiên vũ đã lao ra rồi phóng lên đập 1đòn chí mạng vào đầu con bé! Nhỏ ko có sự phòng bị nên (hiển nhiên) đầu nhỏ lại hôn thắm thiết với sàn nhà, phát 1tiếng

”CÓP

” to kinh khủng!!! Rồi máu từ đầu nhỏ loang ra nhiều lắm! Thiên mỹ phải nằm viện mất 1tháng, may mà ko để lại di chứng! Và cũng chẳng biết hên hay xui, nhỏ quên luôn vụ vì sao mình phải nhập viện và chuyện mình ghét thiên vũ như thế nào! (ghét vì hay bị thằng bé dùng làm chuột thí nghiệm ý mờ!!!). Anh em nhỏ cũng thân thiết hơn từ đó!!! (có hậu ghê nhỉ!!!)

Anh em nhỏ phải nói là cứ cười sái cả quai hàm khi nhắc đến những quái chiêu hồi bé. Mãi trò chuyện anh em nhỏ ko để ý có 1chiếc mes màu đen đang bám theo mình.

*Trong xe:

Hai người đàn ông khá đô con, từ trên xuống dưới đều mặc 1màu đen (như kiểu bọn xã hội...than) đang theo dõi anh em nhỏ. vừa theo sau, họ vừa nói chuyện.

-Có nên bắt cô ta luôn bây giờ ko?

-Nhưng bên cạnh cô ta có người! hơn nữa chưa có lệnh thì ko được hành động tùy tiện!

-Ukm...! Nhỡ thất bại là rơi đầu ngay!!!

-Được! Vậy nên về trước để báo cáo về cô nhóc đó! Sao đó sẽ hành động sau!

-OK!!!*

Vừa dứt đoạn đối thoại thì chiếc xe cũng chuyển hướng

Anh em nhỏ tuyệt nhiên cũng ko hay biết gì. Vẫn vui vẻ trò chuyện và phóng thẳng xe tới trường.

Thiên vũ giảm bớt ga, đi chậm dần. Trước mắt thiên mỹ là 1cánh cổng sắt to, được sơn mạ bạc đã được mở sẵn. Vào bên trong nhỏ choáng ngợp hơn về sự to lớn của ngôi trường ROYAL II này. Gửi xe ở nhà để xe, thiên vũ dắt thiên mỹ vô canteen (phía trước nhà để xe). Ngồi vào bàn, thiên vũ gọi 1ly sữa tươi và 1ly cafe đen, ko đá ko đường.

-Mình ăn sáng rồi mà anh hai!-thiên mỹ xụ mặt khi nhìn thấy ly sữa tươi.

-Ồ nhà em bỏ nguyên ly sữa mà! Đừng tưởng anh ko biết! Ngoan ngoan uống đi! Hay anh gọi cho em 1ly cafe nhá?-thiên vũ cười đầy đe dọa.

-Uống thì uống!!!-nhỏ lườm bâu.

Cứ thế 2anh em vừa măm vừa nói về những nội quy của trường. Tuy là trường dành cho dân giới thượng lưu nhưng cũng có học bổng. Những học sinh có học bổng ko phải những cậu ấm cô chiêu, mà thường là học sinh nghèo vượt khó. Tuy nhiên có 1 nội quy bất di bất dịch ở đây, đó là: Vô lễ với giáo viên sẽ bị đuổi học. Vì hầu hết giáo viên đều là giáo sư tiến sĩ có trình độ học vấn rất cao. Họ được thuê để đào tạo những nhân tài cho đất nước. Nên đây là ngôi trường mà (có lẽ) tất cả học sinh Việt nam đều muốn vào học.

Trường còn có rất nhiều lễ hội, cuộc thi. Đặc biệt mỗi năm 1lần trường sẽ mở 1cuộc thi mang tên

”Looking for talent

”. người chiến thắng được phép đuổi học bất cứ ai mà mình ghét (tối đa 3người), phạm nội quy tùy ý (3lần) và được tham gia vào bất cứ vấn đề nào của nhà trường mà mình thích (nhiều nhất 3vấn đề). Trường được chia làm 3khu.

- 1, Khu nghệ thuật. (dành cho ai muốn làm ca sĩ, diễn viên)
- 2, Khu kinh tế. (dành cho ai muốn làm thương nhân, doanh nghiệp)
- 3, khu chức trách. (dành cho ai muốn làm nhân viên nhà nước)

Mỗi khu đều có 1 hội học sinh. Hội học sinh có quyền tương đương với giáo viên. gọi là khu nhưng thực ra mỗi khu như 1 ngôi trường riêng biệt: có canteen riêng, nhà xe, sân vận động, nhà thể chất,...riêng.

Tóm lại trường rất danh giá và tuyệt vời!!!

Sau khi nói 1 tràng lan đại hải xong, thiên vũ tu 1 hơi hết luôn ly cafe (uống cafe mà ổng uống như nước lọc ý!). thiên mỹ cứ đơ ra ko hiểu gì nhưng ko dám hỏi lại! Sợ ổng cho ăn đòn!!! (thiên vũ vừa nói 1 hơi mà nhỏ cho phát câu

"hổng hiểu, anh nói lại đi

" thì chắc ổng cho nhỏ cái đập quá!!!)

Ngồi nhìn thiên mỹ cố gắng nuốt những ngụm sữa, thiên vũ mãi mới để ý đến đồng hồ.

-WHATTTTTTTTTTTTTTTTTT.....7h kém 15!!!-thiên vũ la lên thất thanh.

-Sao vậy anh? Bộ muộn hả???-nhỏ hỏi dồn

-Thiên mỹ nghe kĩ lời anh nói đây!-thiên vũ nắm chặt vai nhỏ, mặt mũi rất ư hằm hỏ.

-Dạ!-nhỏ tròn mắt. Thiên vũ nuốt nuốt bọt. Nhìn vào mắt nhỏ. nhỏ cũng nhìn lại rất chăm chú. Nhìn 2 anh em rất căng thẳng. Rồi thiên vũ cũng mở lời:

-Em sợ con gì nhất?

-HẢ???-nhỏ méo mặt rồi thầm nghĩ:

"tưởng chuyện gì to tát...!

"

-Trả lời đi!!!-thiên vũ giục

-Em ák? Con gì nhỉ?-nhỏ gãi gãi đầu. thiên vũ biết từ bé đến giờ nhỏ chẳng sợ con gì hết nên gợi ý:

-Con hổ!!!

-Oa...em cũng thích nuôi hổ nữa!!!

-Trời!!! Vậy khủng long bạo chúa!!!

-Giá mà có! Em sẽ mua về nuôi!!!! -ẶC.....!!!

-Vậy mà em sợ ko???-thiên vũ quát.

-Dạ có...!-nhỏ vờ nhăn mặt. Nếu có ma thật nhỏ cũng muốn coi nó ra sao.

-Vậy giờ em hãy tưởng tượng 1 đàn ma đuổi theo em nhé!-thiên vũ nói, rồi tự lẩm bẩm với mình:

"còn mình sẽ nghĩ đây là đàn rắn...hjhjhjx...!!!!

"

-Tại sao???-nhỏ ngơ ngác.

-Đừng hỏi nhiều! Giờ thì nắm chặt tay anh! Cầm buông! Ra khỏi canteen là chạy liền nghe chưa!!!-vừa nói thiên vũ vừa nắm tay thiên mỹ lôi đi.

Thiên mỹ ko hiểu gì hết nhưng cũng làm theo. Cánh cửa canteen vừa khép lại, anh em nhỏ đã vọt lẹ, chắc phải tầm 50-60km trên giờ đấy (gần bằng xe máy, hơô...).

Nhỏ vừa chạy vừa thở hổn hển

-anh hai...tại sao...phải chạy...nhanh như vậy...! Đâu có...

”chuối đỏ

”đâu (chó đuổi)!!!

-e...em thử...nhìn đằng sau...xem!!!-thiên vũ cũng đang thở ko ra hơi.

-Đã bảo...ko có chuối đỏ...lại còn...Á!!!-nhỏ từ từ ngoái lại đằng sau và rồi giật bản mình suýt ngã, may mà đang nắm tay thiên vũ ko thì tiêu cái mạng!

-thấy chưa?-thiên vũ hỏi

-r...rồi ạ!!!- nhỏ tái mào trả lời

-ngày nào anh cũng thế này àk?

-uk!!! Chạy mau đi! Bị bắt là tiêu đó em!!!

-Vâng...học...học!!!-nhỏ há cả mồm ra để thở (còn thiếu thè lưỡi thôi là giống... !!!)

Nhỏ cầm đầu chạy vọt lên, bởi nhỏ hãi cái đám con gái đang đuổi theo sau anh em nhỏ còn hơn cả zombies!!! Thiên mỹ chỉ biết chạy thôi nên ko nhìn đường. Nhỏ chạy lung tung cả lên.

-Em chạy đâu vậy! hướng kia cơ mà...!-thiên vũ hét mà chả lọt được chữ nào vô tai nhỏ. Nhỏ cứ chạy, chạy và chạy!!! Bất ngờ nhỏ phanh kít lại!

-Anh hai! Sao lại ngỗ cụt!!!-nhỏ bàng hoàng hét

-Em vô lộn đường rồi!!! Đây là khu WC! Ko phải khu hội đồng! huhu...!!!-thiên vũ méo cả mặt khi nghe tiếng bước chân ngày càng gần của

”binh đoàn hám trai

”kia!

-Chết rồi...em ko muốn bị đè bẹp đâu...huhu!!!

Đám con gái chạy và cười nhả răng ra khi tưởng sắp bắt được anh chàng. Nhưng khi quẹo vô khu WC thì ko thấy ai! Cả đám lại tiếp tục lung sục các góc ngách nhưng vô ích. cuối cùng đành tiu nghỉu bỏ đi.

lúc này trong WC nam, 1người đang bịt chặt miệng thiên vũ và thiên mỹ.

* * *

7. Chương 7

CHAP 7:Chuyện tình của thiên vũ

Đám nữ sinh đã vãn bớt. Đến khi ko còn 1bóng người thì người đó mới chịu thả tay ra để cho thiên vũ và thiên mỹ...thở!

-Sao ông cũng chui vô đây hả Aron?-người đó lên tiếng.

-Kol!!!-thiên vũ có vẻ mừng.

-Bị rượt mà trốn vô đây hả? Ko phải tác phong của ông mà!!!-người đó nhíu mày, rồi liếc qua thiên mỹ, lại quay qua nhìn thiên vũ. Thiên vũ hiểu ý, liền chỉ vào nhỏ nói:

-Em gái tôi đó!!!

Tức thì người đó quay qua nhìn nhỏ từ đầu tới chân. Hôm nay mới nhập học, nhỏ ko có đồng phục mặc nên mặc đồ thường. thiên mỹ mặc 1chiếc áo cộc tay kẻ sọc carô đen đỏ cùng 1chiếc váy ngang đùi màu xanh

sữa (màu xanh da trời nhạt), nhỏ đi đôi búp bê màu hồng phần rất đẹp (ruru cũng muốn đi đôi giày này!!!). Mái tóc đỏ xoăn lộn nhẹ được tết 1 vòng qua đầu trông như chiếc xược tóc càng làm tôn vẻ đẹp của baby kute này!

Nhỏ cũng ko kém cạnh. Nhìn thẳng vào mặt người đó ko 1 chút ngại ngùng. Mái tóc nâu và đôi mắt nâu của anh chàng là điều đầu tiên nhỏ chú ý. Khuôn mặt rất điển trai, cùng chiếc răng khểnh làm nụ cười của anh ta như toả nắng. (nhìn thấy là ngất luôn đấy!!!).

Thiên vũ thấy 2 kẻ trước mặt mình cứ nhìn chăm chăm vào phía đối phương làm bầu ko khí khá căng thẳng, nên liền lên tiếng:

-Tiểu mỹ, đây là bạn anh, tề...

-khoan!-nhỏ chặn ngang họng thiên vũ

-S...sao vậy...?-anh nhỏ ngạc nhiên.

-Chứ ko lẽ anh/ông định giới thiệu em/tôi ở cái chỗ này!!!-thiên mỹ và người kia đồng thanh.

-À...ừ...đây là WC mà!-thiên vũ gãi gãi đầu.

-Vậy ta đến hội học sinh nha!!!-người kia lên tiếng.

-Ừk đi thôi!-Thiên vũ cũng kéo thiên mỹ ra ngoài.

Hai anh chàng ngó nghiêng 1 lúc. Khi đã thấy an toàn liền vọt lẹ lên cầu thang.

-Mình lên tầng mấy hả anh?-mỹ hỏi

-Tầng 5!-vũ trả lời

-Cái gì? Có thang máy mà anh!!!-nhỏ phụng phịu

-Đi thang máy dễ bị

"tóm

"lắm! Có thang máy riêng cho hội học sinh nhưng hiện đang hỏng. Ta phải đi thang bộ thôi! Hay em muốn bị

"vùi dập

"?-vũ vừa nói vừa nhìn nhỏ nhin cười khi thấy mỹ đang tái mặt khi nghĩ đến đám zombies kia. Lết mãi mới đến tầng 5, nhỏ đang định ngồi vật ra thở luôn ở dưới chân cầu thang thì có 1 bóng người vọt qua chỗ nhỏ. Thiên mỹ và người đó va vào nhau. Nhỏ chơi với sự sợ hãi đâm đầu xuống dưới cầu thang tầng 4 nhưng may thiên vũ đi phía sau nên đỡ được.

-X...xin lỗi!!!-người vừa va vào nhỏ liền lên tiếng.

-Kun!!!-người mà anh em nhỏ gặp dưới WC cũng mở miệng.

Thiên mỹ đứng dậy, quay qua chỗ thiên vũ nói:

-Em mới quá rồi! Anh công em nhé!

-Còn có 1 đoạn nữa thôi mà!!!-thiên vũ nhăn mặt.

-Tại ai mà em phải chạy? Tại ai mà em phải leo thang bộ???-nhỏ lại gần nhìn xoáy sâu vào mắt anh nhỏ. Kiểu như ngụ ý:

"là anh đấy! Là anh đấy!!!

".

-Được rồi! Em lên đi!-thiên vũ cũng ko thể chịu đựng nổi ánh mắt laze của nhỏ nên phải chịu thua.

-Aron...sao lại...Kol...thế này là...-người tên

"kun

" cứ lớ ngớ hết nhìn thiên vũ lại nhìn anh chàng kia.

-Đi thôi!!!-anh chàng tên

"Kol

" ăn đầu

"kun

" kéo đi.

*Trong phòng hội học sinh:

-Woa...phòng này của mấy anh thật hả??? Được sở hữu riêng nguyên 1phòng sao? thích thật đấy!!!-thiên mỹ chạy khắp phòng xem xét. Thấy nhỏ chạy lảng quăng quá, thiên vũ bèn ấn nhỏ xuống chiếc ghế sofa bọc da trong phòng. Bất ngờ ngồi im, thiên vũ mới lên tiếng.

-

"Giờ tôi xin được giới thiệu lại. Đây là em gái tôi! Tên Âu Dương Thiên Mỹ!

"-vũ chỉ vào nhỏ-

"còn đây là bạn anh! Người này tên Mạc Vũ Cường, nghệ danh là kol!

"-chỉ vào anh chàng gặp ở WC-

"đây là Nguyễn Khánh Long, nghệ danh là kun!

"-chỉ vào anh chàng va vào nhỏ-

"mọi người làm quen đi!!!

"-Thiên vũ chốt lại lời giới thiệu bằng 1nụ cười rất tươi.

-chào các anh, em là Thiên Mỹ, em gái của anh Thiên Vũ!!! lúc này đã thất lễ rồi!-nhỏ cúi đầu lễ phép. (mang tiếng là tiểu thư của dòng họ Âu Dương mà!!!)

-Ko có gì đâu, em đừng để bụng!-vũ cường lại nở nụ cười như mặt trời.

-Đúng là em gái Aron có khác. vừa xinh đẹp lại ngoan hiền! Đúng là ái nữ của Âu Dương Phong (tên này em mượn trong phim, lát trả ngay, hihi...) và Nhạc Thiên Thiên!!!

-Anh quá khen...! À...về nghệ danh...em hơi thắc mắc...!!!-nhỏ hơi nhăn mặt. thiên vũ hiểu ý liền giả thích:

-Như anh đã nói trường mình có 3khu. khu 1 là khu nghệ thuật. Đã lên truyền hình thì phải lấy tên giả, cũng tức là nghệ danh. Ở khu 1 ko ai gọi nhau bằng tên thật cả!

-Anh theo nghệ thuật á???-nhỏ thét lên:-Cha đâu có đồng ý cho anh theo nghệ thuật! Anh cũng nói ra ngoài này để học kinh tế mà!!!

-Kệ chứ!!! Dù sao anh cũng thi đỗ vào 1công ty rồi! Giờ anh đang làm ca sĩ!!!-thiên vũ cười khẩy.

-C....ca sĩ...!-nhỏ tròn mắt

-Phải! Bọn anh là 1nhóm nhạc!!!-Vũ cường chen lời.

-Đừng nói là em ko biết BLACK ANGER đấy nhé?-khánh long hỏi và cũng nhận lại 1câu hỏi xanh rờn từ nhỏ:

-Đó là cái gì???

-Trời! Nhóm anh nổi vậy mà em ko biết sao???-khánh long trề môi.

-Em chỉ nghe nhạc nước ngoài, anh hai nói nhạc việt ko hay...Ák àk...!!!-đang nói từ tốn, nhỏ chợt nhảy dựng lên, chạy ra xách cổ thiên vũ lên gằn giọng:

-Thì ra ko muốn bị lộ là ca sĩ nên anh mới tìm mọi cách làm em mù thông tin về idol việt và chỉ nghe nhạc nước ngoài! Nói mau! anh bắt đầu muốn làm idol từ bao giờ???

-Muốn àk??? nếu nói về muốn thì là từ năm 8tuổi, còn năm 12tuổi thì anh được 1công ty nhận đào tạo!!! hihi...thực sự nhạc việt khó nghe lắm!!!-thiên vũ nhăn nhó cười cầu hoà.

-Ý ông là nhạc tôi sáng tác khó nghe???-Vũ cường nhìn thiên vũ với ánh mắt ưu ái...toàn lòng trắng

-Vậy ra giọng hát của tôi khó nghe lắm!!!- khánh long cũng phóng ánh mắt có thể giết người về phía thiên vũ.

-Sao anh dám giấu em???-thiên mỹ cũng gào lên. Thiên vũ đang xanh cả mặt vì sát khí của 3người này sắp bóp nghẹt thở anh chàng!!! Thiên vũ chỉ còn biết cầu khẩn:

"Con thể có trời, ai mà giúp con thoát khỏi hoàn cảnh này thì con sẽ báo đáp người đó bằng cách dâng hiến thân thể con cho người đó suốt đời.

"

"Cạch

"...cánh cửa phòng mở ra. Cả 8con mắt (của 4con người trong phòng) đều hướng ra phía cửa. 1người bước vào. thiên mỹ nghệt mặt ra nhìn. Thiên vũ lại tái mặt tập2 rồi khóc ròng trong lòng và thầm nghĩ:

"người này thì ko được ông trời ơi!!!

". Khánh long và vũ cường nở 1nụ cười nhẹ, định mở miệng chào người đó thì thiên mỹ đã lao ra cửa, ôm chầm người đó cười hớn hở:

-Bé việt đông!!!

-LÀ CÔ!!!-người đó bàng hoàng hét lên 1cách kinh hãi.

-Ôi...ko ngờ gặp bé ở đây! Hạnh phúc quá!!!-nhỏ vẫn cứ cười.

-Bé việt đông???-thiên vũ suýt rớt quai hàm khi nghe nhỏ gọi như vậy.

-Phải!!! Cô bé này xinh lắm đúng ko??? Dễ thương kinh khủng các anh nhĩ!!!-nhỏ cứ nhăn nhó suốt thôi.

-Cô bé?-vũ cường tròn mắt.

-Dễ thương?-khánh long cũng trợn cả mắt lên.

Việt đông thì cứng đờ cả người, ko thốt lên nổi 1câu. Nhỏ vẫn ôm chận thẳng bé ko buông!

-HAHAHAHAaaaaa.....!!!-1trận cười vỡ óc nhà vang lên.

Nhỏ giật mình:

"g...gì vậy???

"

-Bé việt đông ư??? Trối đất ơi!!!-thiên vũ lắc đầu ngán ngẩm.

-Đúng là anh em! Giống nhau ko chịu được!!!-khánh long bò ra ghế để cười.

-khoản này thì ko lẫn đi đâu được!!! Haha...-vũ cường cũng cười rũ rượi ra.

-Phải đó!!! Thiên mỹ cũng nhăm y chang ông nè aron ơi!!!-khánh long được thể cười đau cả ruột luôn. (mấy cha này cười khiếp quá!!!)

-RỐC CUỘC LÀ CÓ CHUYỆN GÌ HẢ???-dùng hết công lực vốn có nhỏ gầm lên 1tiếng làm căn phòng rung rinh. Thấy việt đông đã shock đơ nặng, ko còn ý thức để mà giải thích, thiên vũ đành kéo thiên mỹ ra. Chỉ vào việt đông đang đứng như kẻ vô hồn trước mặt nhỏ, anh chàng nói 1câu ngắn gọn nhưng đầy...xúc tích:

-Thằng này...là CON TRAI!!!

-...

Nhỏ im lặng. thiên vũ lặng im. Khánh long và Vũ cường cũng nín luôn cười. Việt đông chỉ biết cúi đầu, ko nói gì.

-Bé...à ko...cậu...là con trai???-thiên mỹ mấp may môi.

-...-việt đông gật đầu.

Thiên mỹ lại bắt đầu quá trình dowload...Trong toilet trên máy bay...móc áo...!!! ROETttt.....!!! Mọi thứ trước mắt nhỏ mờ dần rồi trở thành một màu đen thui. Trước khi ngất, nhỏ chỉ loáng thoáng nghe được mấy câu:

-Oa...đúng là giống y chang luôn!-vũ cường xuýt xoa

-Biết là con trai phát xiu liền kia! Thực sự quá giống ông rồi đó aron à!!!-khánh long cười phá lên.

-Đủ rồi nha! Ông gọi hồn thằng Ivan về đi! Tôi đưa tiểu mỹ vô phòng y tế! -thiên vũ hét lớn.

Nhỏ lịm dần.....!

*phòng y tế:

Ngồi cạnh giường nhìn nhỏ ngủ, thiên vũ lại nhớ đến chuyện 5tháng trước-thời điểm mà thiên vũ gặp việt đông. Lúc mới vào trường, khi thiên vũ đang đi tìm lớp học và trốn bọn con gái thì vô tình va phải việt đông. Ko biết trời xui đất khiến thế nào làm 2thằng ngã đè lên nhau và trao cho nhau 1nụ hôn nồng ấm đến nỗi sứt cả môi (thì va vào nhau mà, sứt môi còn nhẹ!!!)

Việt đông liền đứng dậy bỏ đi sau khi trao cho thiên vũ 1cái lườm toé lửa. Thiên vũ thì đang ngất ngây với vẻ dễ thương của em ý nên cứ ngỡ việt đông trao ình 1 cái nhìn được gọi là

”liếc mắt đưa tình

”. 2tuần sau đó, hoa hồng đỏ và chocolate chất đầy bàn việt đông mà thủ phạm ko ai khác chính là anh thiên vũ handsome của chúng ta!!! bạn bè ko ai hé nửa lời về giới tính thật của việt đông. phần lớn thấy thú vị, phần còn lại thì nghĩ 2thằng là GAY.

Cho đến cái hôm

”định mệnh

”. khi thiên vũ và việt đông bất ngờ

”hội ngộ

trong toilet. Thiên vũ lăn đùng ra xiu khi...nhìn thấy giới tính của

”người trong mộng

”. Tỉnh lại trong phòng y tế mà anh chàng chưa hết bàng hoàng. Vì cú shock đó nên thiên vũ lại quay vào NAM. Hơn 1tháng sau thì nhận được giấy báo trúng tuyển đợt thi idol. Ko ngờ ra đến nơi mới biết việt đông cũng được chọn vào cùng nhóm với mình. Bàng hoàng nhưng ko thể rút lui. đành làm bạn (tuy ông này ghét việt đông ra mặt! làm ổng vỡ mộng mà!).

Ngồi ngậm ngùi, thiên vũ lại lẩm bẩm:

”người này thì ko được đâu ông trời ơi!!!

”

* * *

8. Chương 8

CHƯƠNG 8: không phải là giấc mơ!

Thiên mỹ từ từ mở mắt, cứ ngỡ anh hai nhỏ sẽ bên cạnh trông chừng nhỏ ai dè đã vô học mất tiêu! À quên, nhỏ chợt nhớ ra, nếu vi phạm những nội quy ở đây sẽ bị phạt rất nặng!!! Đặc biệt là tội trốn học, bỏ tiết, nghỉ ko phép, đi học muộn,...sẽ phải dọn nhà vệ sinh 1 tháng và hạ hạnh kiểm!!!

-Ác thấy ớn! có vậy mà cũng phạt! Thế mà vẫn đông học sinh vô học mới điều chứ!!! Ko biết mình trụ nổi ở cái trường này mấy tuần đây!!!-nhỏ vừa lẩm bẩm vừa ngồi dậy. Phòng y tế ko còn ai, thấy chán, nhỏ đành ra ngoài. Tới gần cánh cửa, nhỏ đưa tay lên núp vịn...cách! Thiên mỹ tròn mắt. Rồi nhỏ dùng sức vịn chặt hơn...cách! Cánh cửa vẫn im lìm, ko hề hé ra dù là 1 chút.

-Grừ...tên đ.ĩ.ê.n nào dám khóa cửa nhốt bốn tiểu thư ở đây hả??? -nhỏ gào cái mồm lên.

Nhỏ cố gắng vịn cái núp vịn mạnh hơn: CÁCH...CÁCH...CÁCH.....!!!! Cánh cửa vẫn trơ trơ ra.

Thiên mỹ thở dài. Buông tay ra khỏi núp vịn. Nhỏ lùi lại. Thủ thế. Giơ chân lên. Và...RẦM!!! Cánh cửa bật ra và rơi xuống, nhưng ko nằm yên vị trên nền đá hoa cương, mà lại dè lên 1 CON NGƯỜI mặc áo blus trắng-ko ai khác là thầy y tế thân iu của trường ROYAL II. Thiên mỹ đang cười mãn nguyện vì đã

"mở

" được cửa thì ngay lập tức giật mình bởi 2 bàn tay thò ra khỏi cánh cửa và đang...co giật!!!

-ơ...ư...ưư...cứu...có...đ...động đất!!!-tiếng ông thầy yếu ớt vang lên 1 cách khó nhọc.

Nhỏ đơ ra mấy hồi!!!

Lại tái mặt!!!

Và rồi...té le!!!

Thiên mỹ lại chạy, chạy và chạy....!!! Trong đầu nhỏ chỉ còn 1 ý nghĩ: Bị bắt lại là xong đời!!! Nhỏ chạy ko thèm nhìn trời ở đâu, đất nơi nào luôn! Vất cả chân lên cổ mà chạy!

"CÓP!!!

"...RẦMMmmmm...!!!-thiên mỹ lại đụng trúng 1 cái gì đó và mông nhỏ lại trao cho nền đất 1 nụ hôn ko thể nồng thắm hơn!!!

-Ui da...cái ngày gì ko biết...toàn chạy rồi toàn ngã...huhu...!!!-nhỏ méo mào đến tội nghiệp. Rồi cứ ngồi luôn ko thèm dậy. Nhỏ cũng ko thèm nhìn xem

"cái gì đó

" nhỏ vừa đụng trúng là cái gì. Cứ ngồi hết lều bều rồi lại sụt sịt như bọn trẻ con đang dối!!!

-Bạn ko sao chứ???-1 tiếng nói trong trẻo vang lên. Thiên mỹ cũng ngẩng đầu lên. Mái tóc xoăn lộn to màu vàng cam khẽ chạm vào mũi nhỏ khi cô gái đó cúi xuống. Dưới ánh nắng mặt trời những lọn tóc ấy như tỏa sáng. làn môi hồng nở 1 nụ cười tựa thiên thần làm nhỏ hơi bối rối. Đôi mắt xanh to tròn của cô gái như gói gọn thiên mỹ vào trong 1 cái nhìn. Đôi mắt rất đẹp!!! Nó to, sâu và rất sáng!

-ANGEL!!!-nhỏ thốt lên.

-HẢ???-cô gái giật mình.

-K...ko có gì...haha!!!-nhỏ cười gượng rồi phúi váy đứng lên. Cô gái cũng lại gần đỡ nhỏ dậy, nhẹ nhàng lấy khăn tay trong túi áo ra lau những hạt cát trên đầu gối nhỏ.

-K...ko cần đâu!!!-nhỏ bối rối.

-Là lỗi của mình mà! Tại mình cậu mới ngã!!!-cô gái nhú mày, gương mặt thoáng sự hối lỗi. Nhìn cô gái, tính mê cái đẹp của nhỏ lại trỗi dậy 1 cách mãnh liệt. Nhỏ cười sung sướng bởi thấy thật sự rất may mắn khi được vào học ở đây-1 ngôi trường toàn girl and boy very beautiful!!!

Mắt nhỏ lại long lanh lên. Nhỏ cầm chặt tay cô gái và hỏi:

-Cậu tên gì vậy? Ta làm bạn nhé???

-M...mình là Hoàng Nhi!!!

(*NGUYỄN NGỌC HOÀNG NHI: 17tuổi, cao 1m63, nặng 45kg. Sở hữu 1đôi mắt xanh biếc và mái tóc màu vàng cam thừa hưởng từ người mẹ người Anh. Có 1khuôn mặt xinh đẹp như thiên thần. Nụ cười làm ngất ngây những ai nhìn thấy nó, bất kể nam hay nữ. Là con gái hiệu trưởng trường ROYAL II.)

-Còn mình là Thiên Mỹ!-nhỏ cười tươi hơn hoa.

-Rất vui được b...cô gái cũng mỉm cười lại nhưng đang nói thì bị chặn họng bởi ai đó.

-Chị Nhi!!! Em nói đợi em ở kia mà!!!-1cô bé cũng có mái tóc vàng cam (nhưng chỉ ngắn đến cổ) và đôi mắt xanh biếc lại gần thiên mỹ và hoàng nhi lên tiếng.

-Mai Chi!!!-hoàng nhi khẽ gọi.

(*NGUYỄN NGỌC MAI CHI: 15tuổi, cao 1m68, nặng 48kg. Là em gái của hoàng nhi. Khá đáng yêu và tính cách thì mạnh mẽ hơn hoàng nhi rất nhiều. Nhất đẳng wushu) bạn đang đọc truyện độc quyền tại kênh truyện kenhtruyen

-Ai vậy...?-nhỏ tròn mắt.

-Là em gái mình! Giờ bọn mình bận rồi, gặp sau nhé!-hoàng nhi (lại) cười.

-UK!!!-thiên mỹ ko kháng cự nổi nụ cười đó.

Sau khi chào tạm biệt 2chị em kia, nhỏ lại tung tăng đi tìm thiên vũ. Vừa đi nhỏ vừa nghĩ đến việt đông. Nhỏ ko ngờ có 1đứa con zai xinh đến vậy. Thiên mỹ thích cái đẹp. Đẹp phi giới tính thì càng thích. Nên nhỏ thích Andrei (người mẫu Andrei pejic ý! Có bạn nào biết ko??? Xinh cực luôn nhá!!!) và hâm mộ Choi Minki (REN của nhóm nhạc NU

EST) lắm!!! Trong đầu nhỏ giờ chỉ còn sự thích thú đối với việt đông. Nhỏ còn nghĩ rằng vụ trên máy bay là...ĐÌNH MỆNH!!! (khùng nặng oy, hjxhxx...).

-REN và ANDREI thì có mơ cũng chả thành bạn trai mình được, nhưng bé Đông thì sao ta!!! Sao lại ko nhí??? Bạn của anh hai mà...chuẩn bị kế hoạch cửa cẩm thôi!!! kakaka...!!!-nhỏ tự lẩm bẩm 1mình 1nhĩ nghe, rồi lại tự cười khoái trí. Mặt nhỏ lúc này nhìn còn gian hơn TÚ BÀ, SỎ KHANH lúc lừa KIỀU nữa!!!

Mãi nghĩ ngợi, nhỏ ko biết mình đang ở vị trí nào của trường nữa. Thiên mỹ tiếp tục đi thẳng. Vòng qua khu hội đồng, nhỏ thấy 1cách cửa gỗ đã già theo năm tháng. Cánh cửa ấy ko khóa mà còn hé ra 1chút. Đủ để nhỏ nhòm zô trong. Lại gần cánh cửa, nhỏ chợt ngửi thấy 1mùi thơm rất dễ chịu. Mở cánh cửa ra, hiện ra trước mắt nhỏ là 1con đường lát đá, đã có rêu xanh phủ trên bề mặt. Không gian im ắng, nhỏ hơi rùng mình, nhưng vẫn đi tiếp vì cái mùi hương lúc nãy vẫn đang quyến rũ nhỏ. Đi hết con đường đá lại là 1mái vòm bằng đá được phủ xanh bằng 1loại cây leo có hoa rất lạ, nhưng rất đẹp. Tiếp tục đi qua vòng đá, thiên mỹ nhìn lên phía trước và ko thể tin nổi vào mắt mình. Một khu vườn rộng mênh mông toàn hoa, trải dài đến tận chân trời!

-Trong trường đây sao??? hay mình lạc vào chốn thần tiên nào rồi!!!-nhỏ ngây ngô cười. Ánh mắt nhỏ nhìn ngăm khắp nơi, nhưng rồi rơi xuống chỗ gốc cây hoa bằng lăng. Xa xa, phía dưới tán cây bằng lăng tím, 1người con trai mang vẻ đẹp làm say đắm lòng người đang ngủ. Thiên mỹ lại gần, ngồi xuống-ngay bên cạnh chỗ chàng trai có mái tóc bạch kim ấy. Nhỏ nhìn ko chớp mắt vào mặt Gia Bảo. Gió khẽ thổi những lọn tóc bạch kim để lộ chiếc khuyên tai bạc hình thánh giá bên tai trái. Bất giác nhỏ lại gần, đưa tay lên chạm vào chiếc khuyên ấy, rồi vuốt những lọn tóc trước mũi gia bảo. Tay nhỏ tiếp tục di chuyển từ tóc xuống môi. Đôi môi xinh đẹp ấy làm đầy lên trong lòng nhỏ 1ý nghĩ: chiếm hữu!!!

Thiên mỹ lại gần...gần...gần hơn nữa...Nhỏ muốn đặt lên đó 1nụ hôn...! Khi khoảng cách chỉ trên dưới 1mm, thì nhỏ khựng lại. Đôi mắt tím tuyệt đẹp kia đã mở ra từ lúc nào và đang nhìn chăm chăm vào nhỏ. Nhỏ cũng nhìn lại 1cách say đắm. Rồi, thiên mỹ chợt thì thầm:

-Đôi mắt này đẹp hơn cả những bông hoa bằng lăng kia vạn lần!

-Tôi biết!!!-gia bảo lạnh lùng nói:-cô định làm gì tôi vậy hả đồ

”hám trai

”!!!

Thiên mỹ lại ngậy người ra...nhỏ đưa tay lên véo má mình...đau quá! Vậy thì...ko phải mơ!!! Ôi...má ơi...!!!
Nhỏ tái mặt nhìn lại hoàn cảnh hiện giờ. Trông thế nào nhỏ cũng giống 1con sói đói đang tấn công 1con cừu non-là hấn ta!!!

-ÁÁÁááááá...!!!.....

”BÓP!!!

”-nhỏ hét lên rồi trao cho gia bảo 1cái tát nảy lửa! Bị tát ko thương tiếc anh chàng ngậy người ra rồi giận đến tím cả mặt!

-C...cô...-gia bảo ôm mặt rồi run run nói.-TẠI SAO CÔ CỨ ĐÁNH VÀO KHUÔN MẶT ĐẸP TRAI CỦA TÔI VẬY HẢ!!! TÀI SẢN LỚN NHẤT CỦA TÔI ĐÂY!!! HỒNG CÔ ĐỀN NỔ KO HẢ!!!-rồi bắt ngờ bật dậy gào lên.

-A...ai bảo anh làm tôi giật mình!-đáp lại cơn cuồng phong của hấn ta, nhỏ chỉ đáp lại 1câu cùng bản mặt vô (số) tội của mình!!!

-Thế ai bảo cô định sàm sỡ tôi??? ĐỒ HÁM TRAI!!!-gia bảo

”bức xúc

”

-Grừ...câm miệng cho tôi!-nhỏ ngượng chín người, nói xong câu lại định lao ra đánh gia bảo.

Gia bảo né người, bắt chợt từ người anh chàng rơi ra 1tờ giấy. Thiên mỹ nhặt lên và phát hiện đó là 1tấm ảnh chụp 1người phụ nữ và 2đứa bé trai song sinh. Nhỏ tái cả mặt lại. Bởi người phụ nữ trong ảnh có mái tóc bạch kim và đôi mắt có tròng màu đỏ-y hệt người phụ nữ trong giấc mơ mà thiên mỹ đã mơ ko biết bao nhiêu lần-giấc mơ đã trở thành ác mộng, thành nỗi ám ảnh của nhỏ mỗi khi đêm về!!! Hoảng sợ thiên mỹ la thốt thanh rồi ngã quỵ! Gia bảo giật mình, lại gần nhỏ, dò hỏi:

-Cô sao vậy??? Đạp trúng đinh à...? Mà ở đây làm quái có đinh!!!

-G...gia bảo...!!!-nhỏ run rẩy cầm tấm ảnh, đôi mắt tỏ rõ sự sợ hãi.

-Tấm ảnh đó của tôi mà! TRẢ ĐÂY!!!-gia bảo giật tấm ảnh lại từ tay thiên mỹ. Nhỏ cố nén sự sợ hãi lại, rồi nhỏ hỏi hấn:

-Người phụ nữ trong ảnh là ai??? Hai đứa bé song sinh này nữa??? Nói cho tôi biết đi!!!

Gương mặt như sắp khóc của nhỏ làm hấn thoáng bối rối, ngập ngừng chút, hấn lên tiếng:

-Hai đứa bé là tôi và Gia Huy! Gia huy là em trai song sinh của tôi!!! Còn người phụ nữ này...là mẹ tôi!!!

Thiên mỹ nghe rõ từng từ mà như ko tin nổi vào tai mình!!! Nhỏ bần thần im lặng.

Vậy...đó không phải là giấc mơ???

9. Chương 9

CHAP 9: tán tỉnh!!!

Chuyện thiên mỹ vừa biết thực sự rất sốc đối với nhỏ!!! Nghe như sét đánh ngang tai vậy! Nhỏ im lặng, cúi đầu. Mồ hôi túa ra ướt đầm vàng trán, chảy cả xuống 2gò má rồi xuống cằm.

Vậy đó đâu phải giấc mơ. Người phụ nữ này có thật! Hơn nữa lại là mẹ của Gia Bảo- phu nhân của Nguyễn Nam Dương.

(*Nguyễn Nam Dương: papa của Gia Bảo-chủ tịch tập đoàn KBO)

Nhỏ cứ đứng im 1lúc lâu như vậy khiến hấn ta rất hoang mang. Gia bảo đang tự hỏi ko biết nhỏ có bị đứt dây thần kinh não nào hay ko thì bất chợt, nhỏ quay sang nắm chặt vai gia bảo hét:

-Đưa tôi đến chỗ mẹ anh ngay đi!!! Tôi có chuyện muốn nói với mẹ anh! chuyện này rất quan trọng với tôi!!! Nó liên quan đến cả đời tôi đấy!!!

Gia bảo bị giật mình bởi cái loa phóng thanh-là nhỏ thì ngơ ra 1hồi. Sau hấn từ từ ngẫm lại mấy lời nhỏ nói...nào là

"rất quan trọng

"...rồi thì

"liên quan đến cả đời

"...Chuyện gì nhỉ? Lại còn đòi gặp mẹ hấn nữa chứ! Ko lẽ...

-TÔI KO MUỐN!!!-hấn gào lên.

-TẠI SAO???-nhỏ cũng hét to ko kém.

-TÔI KO MUỐN LẤY CÔ!!!-hấn nhăn nhó mặt mày lại, nói như mếu.

-tôi nói muốn lấy anh hồi nào??? -nhỏ đơ ra mắt 3giây sau câu nói của gia bảo thì chợt nhíu mày lại, nghiêng rằng hỏi hấn. Gia bảo lại tiếp tục ngơ ra. Rồi hấn thì thào:

-Chứ ko phải cô muốn gặp mẹ tôi đòi bàn chuyện hôn sự sao???

-A...anh điên à...?-nhỏ ngơ ngàng lắp bắp nói rồi âm điệu chợt tăng vọt: ĐIÊN RỒI ĐÚNG KO? NGHĨ SAO MÀ TÔI ĐÒI LẤY ANH HẢ???-nhỏ cứ nắm chặt cổ áo gia bảo rồi dí sát mặt mình lên, nhìn hằm hằm vào mặt hấn như muốn nuốt sống.

-Tại cô yêu tôi quá mà! Tôi mà ko kịp tỉnh thì có phải là cô cướp mất đời trai của tôi ko???-gia bảo tỉnh bơ đáp. Mặt nhỏ tái đi...rồi lại đỏ bừng...mắt thì trợn lên...nghiến răng ken két...cái bộ mặt nhỏ lúc này làm hấn sợ đến nỗi ko giữ nổi bộ mặt tỉnh queo như lúc nãy nữa, mà chuyển sang xanh dần...Gia bảo ghé đến nỗi ko dám thở luôn!!! Kết thúc màn nghiêng răng, nhỏ

"chỉnh

" lại âm điệu, rồi gần giọng, nhỏ nói rõ ràng từng từ một, chỉ đủ để hấn nghe thấy:

-Phải! Em yêu anh đến nỗi muốn đâm vỡ cái bản mặt nham nhở của anh rồi đó! Anh yêu à...!

Mặt hấn trợn tròn...ôi má ơi...cái con nhỏ này...còn hơn quỷ cái nữa...đời hấn đã bao giờ bị con gái đối xử thá này đâu chứ...chuyện này mà lọt ra ngoài chắc hấn ko dám ra đường mất!!!

-TÔI MÀ YÊU ANH THÌ TÔI KO PHẢI LÀ ÂU DƯƠNG THIÊN MỸ!!!-có vẻ cơn đ.i.ê.n của nhỏ vẫn chưa được dập tắt. Vừa dứt câu, nhỏ liền buông hấn ra, định quay gót bỏ đi!!! Hấn nhìn theo nhỏ, trong lòng dấy lên 1ý nghĩ :

"được lắm! Đợi đến khi cô yêu tôi rồi thì còn cứng miệng thế nữa ko! Chưa có ai dám đối xử với tôi như vậy, vì thế cô sẽ phải trả giá!!!

". Cái giá mà gia bảo muốn thiên mỹ trả rất

"đơn giản

": Làm cho nhỏ yêu hấn ta rồi hấn sẽ ném nhỏ đi 1cách ko thương tiếc!!!-Một cách trả thù ko mới, nhưng ko bao giờ lỗi thời!

Đang đi trên con đường đá để ra khỏi khu vườn toàn hoa này, nhỏ mới giật mình nhớ đến chuyện phải gặp mẹ gia bảo. Định quay lại nhưng cái cơn ãi.ê.n trong người thiên mỹ có vẻ như ko cho phép nhỏ! Nhỏ đành đi tiếp và nhủ lòng sẽ hỏi sau.

-Đợi tôi với!

thiên mỹ quay lại phía sau để tìm chủ nhân của tiếng nói. Thấy gia bảo, nhỏ hơi ngạc nhiên xúu nhưng rồi cúg lao ra hỏi:

-Đồng ý đưa tôi đi gặp mẹ anh đúng ko?

-KO!-hắn trả lời xanh rờn!-Chỉ là muốn đi chung thôi!!!

-Ko thì thôi! Mai tôi sẽ đến nhà anh!!!-nhỏ hậm hực.

-Có đến cô cúg ko gặp được mẹ tôi đâu!!!-hắn dứt 2tay vào túi quần rồi ung dung đi cạnh nhỏ. Thấy vẻ mặt nhỏ hiện rõ lên 2chữ

”tại sao

” thì gia bảo lại lên tiếng:

-Mẹ tôi mất rồi! Đúng vào ngày sinh nhật 2anh em tôi tròn 8tuổi thì bà mất!!! Khi ấy bà đang trên đường đi mua bánh sinh nhật thì gặp tai nạn giao thông và đã qua đời!!!

-X...xin lỗi!!!-nhỏ thấy hối hận vì thái độ của mình lúc nãy và đã vô duyên khi nhờ chạm vào nỗi đau của hắn. Nhưng nhỏ thấy hụt hẫng lắm! Còn bao điều nhỏ muốn hỏi và cứ ngỡ sẽ được giải đáp, thế mà...

”mất rồi sao?

”-nhỏ khẽ lẩm bẩm. Thiên mỹ chợt nhớ đến giấc mơ, đến đứa bé gái có đôi mắt đen láy ấy. Vừa lạ lại vừa quen. Có khi nào nhỏ biết đứa bé ấy ko??? Hình ảnh 2hàng máu đỏ chảy ra từ khoé mắt đứa bé khiến nhỏ rùng mình ko dám nghĩ tiếp.

-Ko sao!-hắn (lại) lạnh lùng nói.

Sau câu nói ấy, 1bầu ko khí gượng gạo và u ám bám lấy 2con người ấy. Cứ thế cả 2cùng đi ra khỏi khu vườn và đến phòng hội học sinh. Đang đi qua khu hội đồng, chợt cả 2giật mình vì tiếng hét:

-Zent!!! Irin!!! Chạy mau!!!

Cả 2quay mặt lại. Đập vào mắt 2đứa nó là hình ảnh khánh long, vũ cường và việt đông đang chạy như ãi.ê.n như d.ạ.i đằng sau lại là đám...zombie!!!

-Á...ôi mẹ ơi...!!!-gia bảo thốt lên kinh hãi, hắn liền quay sang chỗ thiên mỹ hét:

-Chạy mau!!!

-Ừ...ừ!!!-nhỏ ú ớ ko thành tiếng rồi cũng hốt hải chạy theo gia bảo. Quýnh quáng thế nào nhỏ vấp ngã 1cái, nằm sổng xoài luôn dưới đất. Bốn anh chàng tái mặt. Hết cách, vũ cường liền cầm chặt 2tay nhỏ nâng lên, khánh long thì ra nâng 2chân nhỏ dậy. Trông 2thằng như đang vác heo. Thấy cách này ko được, vì 1là khó chạy. 2là nhỏ mặt vấy ngấn, hàng nó cứ gọi là...bị 4chàng

”soi

” hết rồi!!! Gia bảo liền vác nhỏ lên vai. Cách này được à nha!!! Chỉ khổ hắn thôi, vừa phải chạy bán sống bán chết vừa phải vác cái cục thịt hơn 40kg trên vai, bảo sao hắn thở ko ra hơi.

-Woa...anh Ivan.....!!!

-Anh Zent đừng chạy mà!!!

-Dừng lại đi anh Kun...tụi em ko làm gì đâu!!! (chỉ sờ mó lung tung thôi!!!)

-Đầu hàng đi anh kol...!!!

Đám nữ sinh ko còn im lặng nữa mà bắt đầu hò hét inh ỏi cả lên. Bốn anh chàng chả thèm quan tâm, cứ hùng hục chạy như đ.i.ê.n! Nhỏ thì ung hết cả đầu vì những tiếng hét.

-Cho tôi xuống!!!-nhỏ hét lên.

-Sao mà dừng lại được hả???-hắn vừa thở vừa nói.

Nhỏ bực mình, đá vào bụng hắn. Gia bảo trúng đòn, ngã quy, nhỏ cũng ngã theo. Ba thằng con trai đằng sau cũng mất đà ngã chồng lên nhau! Thôi xong....

* * * Lập tức 4anh chàng như 4bông hoa bị cái bọn ruồi kia bâu vào. Hết sờ mặt mũi chân tay, đám nữ sinh lại sờ mó những chỗ...ko được phép sờ!!!

Lúc này thiên mỹ cũng bị lây. Nhưng ko phải

”được

” sờ mó như mấy bông hoa kia mà lại

”được

” nhận những cái...đạp, tát, cẩu, véo...rất nhiệt tình!!!

Nhỏ hét ko thành tiếng, chỉ nghe loáng thoáng được mấy câu của ai đó trong đám zombie:

-Đánh nữa đi! Đánh mạnh vào!!!

-Con nhỏ này làm chị hai tức giận quá trời!

-Chị hai tức đến nổi trút hết lên đầu tao đó!

-Đánh chết nó đi!!!

Chị hai nào chứ...nhỏ có chọc giận ai đâu...đau quá...có học võ cũng đâu làm gì được trong trường hợp này. Thiên mỹ ko đứng dậy nổi, chỉ còn biết lấy 2tay ôm đầu, nằm im cho bọn zombie

”xử

”.

-Ồ...Nhỏ hám trai!!!-gia bảo hét lên, rồi cố luồn người qua đám nữ sinh để chạm đến nhỏ. thiên mỹ vẫn nằm im chịu trận, cắn răng mà chịu đau. Hắn ta liền ôm nhỏ rồi hét:

-DỪNG LẠI!!!

Tức thì đám hỗn độn lập tức im lặng, rồi tản ra 1chút. Việt đông, vũ cường và khánh long thì đang ngồi vật ra thở sau màn

”âu yếm

” của fan. Quần áo rách tả rách tơi, đầu tóc rối lù xù, mặt mày tái dại xanh lét. Trông mấy thằng như bị chuối đổ chứ ko phải là

”được

” fan theo!!! Ba thằng quay sang thấy gia bảo cũng hoàn cảnh tương tự, chỉ khác là đang ôm thiên mỹ. Nhỏ bầm dập khắp người, khoe môi bật máu, chân tai tím đen cả lại, quần áo bị xé rách toạc ra.

-Mấy người làm trò gì vậy???-vũ cường nhìn về phía đám nữ sinh hỏi.

-mấy người đánh cô ấy hả???-khánh long nhú mày tức giận nói.

-Là ai đã đánh cô ấy???-việt đông lừ mắt lườm đám zombie.

-LÀ NGƯỜI NÀO???-gia bảo gào lên

Đám nữ sinh tái mặt im lặng. nhưng ko ai chịu nhận. Cả đám cứ lùi dần, lùi dần...có vài người đã chạy về lớp trước.

-Có chuyện gì ở đây vậy???-1tiếng nói vang lên.

Bốn anh chàng quay ra thì thấy hoàng nhi và mai chi đứng đó.

-A! zizi!!!-khánh long cười.

-Em giúp anh xử đám này đi!!!-gia bảo lạnh lùng nói với cô ta.

-Vâng! zuri à...!-Hoàng nhi vẫy tay gọi mai chi.

-Em biết rồi!!!-Mai chi nhẹ nhàng nói rồi chạy qua chỗ đám nữ sinh. Tức thì đám nữ sinh lại lao nhao:

-thôi chết! Hội kỉ luật kia!!!

-Chết rồi! Xui quá...!!!

-á...là zuri và chị zizi à...hai người nghiêm khắc nhất hội kỉ luật thì làm sao mà mình thoát được đây!!!

-Hjxhjh...lại bị phạt mất thôi!

Đám nữ sinh ôm nhau sụt sịt, nhưng cũng phải ngậm ngùi khai báo tên và lớp để mai chi ghi vào sổ phạt.

-vậy bọn anh vô lớp trước nhé!-việt đông nói.

-Vâng! Anh aron đã ở trong đó rồi đấy ạ!!!-hoàng nhi nói với theo.

-uk, anh biết rồi!-việt đông đưa tay lên, ra dấu chữ OK.

Cả lũ lại kéo nhau về phòng hội học sinh. Cánh cửa vừa mở ra, cả bọn lại suýt lặn ra đất khi thấy thiên vũ đang ngồi đó thờ , với bộ dạng...tơi tả ko kém bốn chàng này!

thiên mỹ đau muốn xỉu...nhưng vẫn cố nói

"ko sao

" với thiên vũ. Đơn giản nhỏ ko muốn thêm rắc rối và nhỏ cũng muốn tìm hiểu kẻ mang tên

"chị hai

" kia là ai!!!

Nhưng nhỏ sẽ tìm hiểu 1mình!!!

* * *

10. Chương 10

CHAP10: BLACK ANGER!!!

*Trong phòng hội học sinh:

Vũ cường lấy trong tủ ra 1hộp y tế rồi lấy đồ trong đó chia đều ỗi người. Năm anh chàng ai cũng làm nhanh chóng và gọn lẹ như đã thông thạo lắm rồi! (chắc nhiều lần bị thế này lắm rồi đây!!!)

Chỉ có nhỏ là đang chật vật với mấy gói bông băng và bình thuốc đỏ. Gia bảo đã sát trùng vết thương và thay quần áo xong hết rồi nhưng ko chịu giúp nhỏ. Chỉ đứng dựa tường nhìn nhỏ khổ sở với hộp thuốc y tế mà cười!!!

-Anh ko giúp tôi sao???-nhỏ lườm hằn.

-Tại sao???-hắn tỏ vẻ bất cần.

-Vì tại mấy anh mà tôi mới bị thế này!!!-nhỏ nhằn nhện.

-Chứ ko phải tại cô ko tự chạy à???-hắn vẫn tỉnh bơ.

-Vậy anh có giúp ko???-nhỏ bắt đầu đe dọa. Gia bảo cũng dè chừng:

-Ko thì sao?

-DAMN IT!!!- nhỏ gào lên làm hắn bật ngửa ra đằng sau. Một phần vì bị tiếng hét làm giật mình, phần thì quá sock. Hắn bò dậy run run nói:

-Da...damn it...??? Đây là từ mà 1tiểu thư có thể nói hả? Rốt cuộc cô có phải là con nhà gia giáo ko vậy? Hết sàm sỡ con trai nhà lành lại đi nói tục!

-CÂM MIỆNG CHO TÔI!!! VÌ LÀ CON NHÀ GIA GIÁO NÊN TÔI MỚI KO GIẾT ANH ĐÂY!!!- nhỏ hét lên bằng chút sức lực còn lại nhưng vẫn đủ để ai đó nghe được phải đi vô viện khám tai. Gia bảo đã kịp bịt tai nhưng vẫn ko có hiệu quả. Một...hai...ba...tầm chục ngôi sao đang nhảy múa quanh đầu hắn, làm hắn loạn choạng, phải vịn vô tường mới ko bị ngã.

-Cô...cô...đúng là...quái vật mà...!!!-hắn vẫn chưa hết choáng.

-LÀ GÌ KÊ TÔI!!!-thiên mỹ vẫn giữ nguyên âm điệu của mình, nhưng giọng nhỏ có gì khang khác, nghe hơi khàn khàn. Hắn mở to mắt ra nhìn những giọt nước mắt lăn xuống gò má nhỏ mà ko khỏi giật mình...sao con nhỏ này mít ướt quá vậy...???

Nhỏ cố gạt đi những giọt lệ. Thiên mỹ ko muốn ai thấy mình yếu đuối nên thường ko dễ khóc như vậy, nhỏ còn khá giỏi việc kìm nén cảm xúc. Vậy mà trước mặt hắn, nhỏ lại ngồi khóc ngon lành chỉ vì bị hắn chê ko phải con nhà gia giáo!!! (khùng thấy sợ luôn!)

Chuyện gì gia bảo cũng giỏi. Học giỏi. Quản lý công ty tốt. Hát miễn chê. Gương mặt khỏi phải bàn. Chỉ có 1điều duy nhất làm hắn sợ, ko...phải nói đúng hơn là hắn cực kì ghét, đó là: nước mắt!!! Bởi vậy mỗi lần thấy đứa con gái nào khóc, gia bảo chỉ kiểm nước chuồn càng nhanh càng tốt! Nhưng nhìn nhỏ khóc, hắn lại ko tào nào tẩu vi thượng sách được. Gia bảo lóng ngóng nhìn nhỏ, ko biết làm thế nào, chẳng lẽ lại bỏ đi.

-C...cô thôi đi có được ko?-hắn mở miệng nói 1cách khó nhọc-T...tôi xin l...

-Cậu làm gì em gái tôi vậy???

-Á!!!

Thiên vũ lù lù xuất hiện làm gia bảo suýt đột quy tim. Hắn cứ lấp bắp rồi nhìn nhỏ, ko biết nói gì nữa.

Chẳng lẽ lại bảo

"tôi mắng nên cô ta khóc

" à???

-Ủa...sao irin khóc vậy???-khánh long chạy lại gần hỏi han.

-Zent bắt nạt irin hả???-vũ cường cũng tròn mắt.

-Biết là cậu ko đối xử tốt với con gái nhưng irin là em gái aron mà. Đối xử ko quá thô bạo là được! Thế mà cậu cũng ko làm nổi à?-việt đông bước ra từ phòng thay đồ, nhìn gia bảo rồi chép miệng nói.

-Sao suốt ngày cậu trêu con bé thế hả???-thiên vũ nhìn gia bảo bằng ánh mắt có độ sát thương bằng súng đại bác. Tức thì hắn ngớ người, quạu mặt lại, nghiêng răng ken két rồi thét lên:

-Cái gì thế này! Sao mấy người bênh nhỏ hết thế hả!!! Tôi mới là người bị oan cơ mà!!!

Nhưng mấy anh chàng chả ai nghe, cả đám xúm lại xem thiên mỹ có làm sao ko. (nhân vật chính có khác!!!).

-Tiểu mỹ...à ko! Irin à, em đau chỗ nào vậy! Rốt cuộc thì ai đã oánh em tơi tả thế này!-thiên vũ nhăn mặt hỏi nhỏ.

-Em ko sao đâu! Mà...anh gọi ai vậy? Irin là sao???-nhỏ thắc mắc.

-Lúc này anh đi nộp hồ sơ nhập học cho em! Anh đã nói khu 1 ko ai dùng tên thật đúng ko? Vậy nên em cũng phải có nghệ danh chứ! Lúc đó em ngất ở phòng y tế mà, nên anh quyết định đặt tên giả cho em!-thiên vũ mỉm cười giải thích-cái nụ cười sát gái mà anh chàng vẫn hay dùng-tại thiên vũ sợ nhỏ ko thích cái tên đó sẽ gào lên rồi đánh mình nên phải

”giờ chiều

” ra. Nhưng thiên mỹ đã sống cùng thiên vũ 15 năm rồi, đủ để hệ miễn dịch của nhỏ đủ lớn rồi (nhưng chỉ miễn dịch với anh nhỏ thôi nhá, những người đẹp khác thì ko! hôô) nên nụ cười đó...vô tác dụng!!!

-Em ko thích!!! Đổi ngay cho em!!!-nhỏ nói rất nhẹ nhàng, nhưng ánh mắt thì ko nhàng nhẹ tẹo nào cả!!!

-Sao vậy? Tên đó hay mà!-việt đông hỏi nhỏ. thấy vậy lập tức mặt nhỏ quay 1phát 90độ, cười tươi như hoa...xuyến chi! (bạn nào biết hoa này là hoa gì ko? hôô)

-Vâng! Em cũng thích cái tên này!!!

Chỉ trong 1giây thôi, 1tia sét dài chạy thẳng vô não năm anh chàng: Thiên Mỹ kết Việt Đông rồi! (chết mà chưa! Xinh cho lắm vào!!!)

Lúc này, nhỏ mới nhớ ra mình đang bị thương. liền mượn gió bẻ măng luôn:

-em đau quá à, anh xúc thuốc giùm em nha!!!

-À...anh...tay anh hơi đau!-việt đông cố nhếch vành môi lên để cười-trông nụ cười thăm thương đến phát rầu.

-Anh xúc cho anh rồi mà!-thiên vũ tròn mắt. Nhỏ đá 1phát đau điếng vào chân anh nhỏ cùng cái lườm toé lửa vào mặt thiên vũ. Ko cần nhỏ nói, chỉ cần nhìn biểu cảm khuôn mặt là thiên vũ đã biết ý của thiên mỹ rồi. Anh chàng đành ngậm ngùi im lặng cho con em mình...tán giai!!! (bó toàn thân với con nhỏ này! Đừng bạn nào hỏi mình về cái độ mê zai đẹp của nó nữa nhá! nói ra xấu hổ lắm!!!)

-Ê...khoản này khác nè!-khánh long thì thầm với vũ cường. -ỪK, ko những tỏ ra ghét bỏ như aron, irin lại còn thích ivan mới sợ chứ!!!-vũ cường cũng nhăn mặt.

-Đúng! Biết ivan là con trai, aron có bao giờ cười với nó nữa đâu!!!-gia bảo chen vào, đứng khoanh tay , vuốt cằm (có râu đầu mà vuốt) nói như...đúng rồi!!! (thì đúng rồi mới nói!!!)

Đang ngồi chém gió với nhau, cả bọn giật mình vì tiếng chuông điện thoại của vũ cường:

”I

m your! neomani nareul seolle ge hea...I

m outta control...

”. ra là bài BEAUTIFUL NIGHT của beast.

-Blô...! A-jong-xê-ô...!!!-khánh long lạnh chanh bắt máy.

-Kun hả??? Anh đây! Ra cổng đi nhé! Anh đang ngoài này rồi!!! Thế nhá!-1giọng nói vang lên, nói xong câu tắt cái

”rụp

” luôn!

Cả bọn đang ngơ ngác thì khánh long bảo:

-là anh david!

-Àk...!-4anh chàng cứng ồ lên, chỉ có thiên mỹ ko hiểu gì. Rồi cả lũ lại kéo nhau ra cổng trường, may mà đang giờ học, muốn zombie đuổi cũng chả có! thiên vũ kêu thiên mỹ bắt taxi về trước, mình sẽ về sau. Nhỏ ko chịu. nhất định đòi theo.

Ra đến cổng, một chiếc HUMMER LIMO đã đỗ ở đó. một người đàn ông trung niên trong xe bước ra, dang tay ôm lấy gia bảo, nói lớn:

-Các chàng trai!!! Ta đến hội trường thôi!!!

-buông em ra...!-gia bảo nhăn nhó.

-Anh nói ko có lệnh trong tuần này mà!!!-khánh long cũng nhăn mặt, ôm chầm vũ cường rồi lắc đầu quảy quảy. Vũ cường đập khánh long 1 cái ko thương tiếc làm anh chàng ngã luôn vào trong xe, mặt mũi nhăn nhó cũng ko kém:

-Có thì đi đi! Nói nhiều!!!

-Nhanh nhanh nhanh nào!!!-david đẩy cả đám vào trong xe rồi chui vô buồng lái. Chiếc xe giông thẳng đến nơi có tên

"hội trường

". Ngồi trong xe. thiên mỹ thắc mắc:

-Anh hai! ai vậy? Mình đi đâu đây?

-Anh đã nói bọn anh là 1ban nhạc rồi đúng ko, giờ bọn anh đi quay MV mới! Còn đó là anh David-quản lý của tụi anh!!!-thiên vũ vươn vai nói: -em ngủ đi! Từ đây đến hội trường khá xa! khi nào đến anh gọi!!!

-Vâng!-nhỏ nói rồi cũng ngủ luôn. (vì mệt)

Được thiên vũ gọi dậy, nhỏ lồm cồm bò ra khỏi xe. Đang ngái ngủ, nhỏ liền dụi dụi mắt, như ko tin vào mắt mình. Thiên mỹ ko thể tin được mình đang đứng giữa 1 rừng phong đỏ rực. nhỏ say sưa ngắm nhìn...

* * *

11. Chương 11

CHAP11: LẠI THÊM KẼ THÙ!!!

mãi ngắm nhìn rừng phong, nhỏ ko để ý mọi người đã vào hội trường. Cái nơi

"hội trường

" này phải nói là to vật vờ!!! Có khi còn lớn hơn cả biệt thự của bà nhỏ ý chứ, ko...chắc chắn là phải to hơn rồi!!!

*Trong hội trường:

-Aron...buông tay tôi ra đi!-việt đông nói rất nhẹ nhàng.

-W.T.F...!!! Sao tôi lại cầm tay ông??? -thiên vũ gào lên rồi nhìn việt đông như muốn

"cắn

" thằng bé.

-lúc nãy ông tự dưng cầm tay tôi lôi đi mà!!!-việt đông bắt đầu khó chịu.

-Nhưng...tôi nắm tay tiểu mỹ mà!!!-thiên vũ méo cả mặt lại. thế em tôi đâu???

-Ông gọi thử coi aron!!! Chắc còn ngoài kia đó! Ko lạc mất đâu mà lo! Trẻ ranh ko bằng!!!-gia bảo lăm lăm

-Ai là trẻ ranh! -nhỏ lại đột ngột xuất hiện như ma ngay đằng sau gia bảo làm hắn lại giật mình suýt đứng tim. Cái anh em nhà này khoái trêu hắn hay sao ấy! toàn hù hắn thôi!!!

-Em tôi!!! hxxhxx...!!!-thiên vũ lao ra ôm nhỏ thắm thiết, cứ như mất tích 10năm ko

bằng, mới có chưa đến 10phút chứ bao nhiêu. nhỏ tở ra khó chịu đẩy thiên vũ ra.

-Em tưởng anh quên luôn đứa em này rồi!!!

-Đâu có, rõ ràng lúc nãy vào anh cầm tay em lôi vào mà!!!-thiên vũ nhăn mặt, ko hiểu tại sao mình lại cầm tay việt đông.

"GHÊ CHẾT ĐƯỢC

"-thiên vũ nhìn bàn tay vừa cầm tay

việt đông vừa rửa thắm trong lòng!!!

-Lúc nãy ông cầm nhầm đó!-vũ cường lên tiếng.

-Phải đấy! Lúc đấy Irin đứng gần Ivan mà! Lúc đưa tay ra ông có nhìn đâu, cứ thế nắm đại rồi chạy thẳng mà!!!-khánh long nhảy vô họng vũ cường để nói. tên này toàn cướp lời vũ cường thôi, anh chàng thấy khó chịu nhưng cũng kệ, và nói tiếp:

-Thế nên ông mới cầm nhầm tay...

-Ông cầm nhầm tay việt đông là do vậy đó!!!-khánh long tiếp tục tác nghiệp.

lần này thì vũ cường nhin ko nổi khánh long nữa, liền tung cước đá thẳng vô hông thẳng bé rồi gào lên:

-Một lần nữa là tôi giết ông đấy!!!

Sau câu nói, 2thằng rượt nhau quanh hội trường. Để lại mấy đôi mắt nhìn theo chán nản.

Bó toàn thân với

"couple

" này!!!

một lúc thấy anh david tò tò ra chỗ tụi nó nhấc 5anh chàng đi chuẩn bị thì

"couple

" kia

mới kết thúc màn đuổi bắt và chịu chui vô phòng thay đồ.

-Nhớ ngồi im ở đây!!! Cấm chạy lung tung nghe chưa! anh cấm đấy! Dám rời khỏi vị trí này là anh cắt tiền trong thẻ của em!!! Nghe chưa!!!-thiên vũ đang bắt nhỏ ngồi im bằng cách đe dọa.

-Em biết rồi mà!!!-thiên mỹ chán nản chống cằm đáp lại.

Thấy nhỏ yên đã phận, thiên mỹ mới cùng 4anh chàng kia đi made up.

Lúc này sau tấm rèm sau cánh gà có một ánh mắt nhìn nhỏ ko mấy thiện cảm:

-Theo đến tận đây sao? Cái con nhỏ này nhiều chuyện thật! Chắc phải xử sớm thôi!!!-

một cô gái xinh đẹp khẽ cắn môi, dõi theo nhỏ. Cô gái khẽ rút điện thoại. Bấm số. Đầu dây bên kia vang lên giọng nói chua hơn giấm:

-Chị hai gọi em àk???

-ỪK, có việc cho lũ chúng mày đây!!!

-.....

Trong khi đây thiên mỹ vẫn ko hay biết nguy hiểm đang cận kề mà chỉ ngồi...cắn móng tay.

* * *

12. Chương 12

CHAP12:

”CHỊ HAI

” LỘ DIỆN.

Ngồi thẩn thờ nhìn quanh hội trường, nhỏ chán đến phát rầu. Thì ra hội trường này ko chỉ có mình nhóm BLACK ANGER quay MV mà còn nhiều ca sĩ nhóm nhạc khác như 365, HKT (ai ghét nhóm này cũng đừng đả gạch tui nhé!!! Tui ko phải fan nhưng cũng ko ghét hkt!), nam cường, khắc việt, khởi mi, hồ quang hiếu...nữa! Hèn chi nó còn to hơn cả một trang trại nuôi heo như vậy!!!

-Irin! Ngủ gật hả???-một giọng nói trong treo vang lên, rất quen.

-HOÀNG NHI???-nhỏ tròn mắt -sao cậu lại ở đây???

-Gọi mình là zizi được rồi! Còn vấn đề mình ở đây là vì tớ quay MV mới cùng BG (black anger viết tắt nha).-hoàng nhi khẽ nói.

-Cậu cũng là ca sĩ?-nhỏ hỏi.

-Ko! Mình là người mẫu! Mình chỉ quay cùng thôi chứ ko hát!!!-hoàng nhi phân bua.

-Ồ...cũng phải...cậu đẹp quá mà!!!-nhỏ nhíu mắt nói. Ánh mắt thoáng lên về...DÊ!!! (MatCuoi (5)

....

”CÁCH

” ....

Cánh cửa phòng nghỉ của BG mở ra, năm anh chàng bước ra.

Cả hội trường như ngưng đọng trong khoảng thời gian đó. Vài cô người mẫu và các trợ lý đã bắt đầu xuýt xoa.

-BG kìa! Ước gì được đóng chung với họ nhỉ!!!

-Mơ à....!!!

-haha...đúng là mơ hão mà...

-Chẹp,đúng là trai đẹp! Chỉ được là người của công chúng thôi!!!

-Chứ sao! Ai mà chiếm hữu vẻ đẹp đó thì đúng là tội tày trời đó!

-Đúng! Phải cho Cầu đầu trảm!!!

-hahaa....

vừa nói mấy người đó vừa cười hớn hở với nhau! Như lũ đười ươi!!!

Thiên mỹ và hoàng nhi thì ko nói gì, chỉ lặng lẽ ngắm nhìn.

—— Tóm lại 5chàng trai của chúng ta ai cũng có xì-tai rất ổn!!! Ai cũng đẹp zai chịu ko nổi luôn! (tác giả cũng chịu ko nổi nữa rồi!!!)

Thiên mỹ nhìn mà rớt cả nước miếng. Khi giọt đầu tiên chạm sàn cũng là lúc nhỏ vội lấy tay quệt đi thứ chất lỏng bám trên khóe môi mình. Cố lấy lại vẻ...tao nhã (có đâu mà lấy!) nhỏ

"e hèm

" 1tiếng rồi quay qua chỗ hoàng nhi để tỏ ra mình ko hề loá mắt bởi 5anger kia. Tức thì nhỏ giật mình khi hoàng nhi cũng nhìn họ say sưa đến nỗi ko cần biết sự đời luôn! Tể nhị hơn thiên mỹ, hoàng nhi chỉ biến đổi mỗi đôi mắt thành hình trái tim thôi!!! (cũng hám zai cả! Khó trách!!! Ta còn mê boy đẹp hướng chỉ nhỏ với cô ta!!!)

-Vào vị trí đi em!!!-anh David từ đâu nhảy ra nói với hoàng nhi.

-Dạ!!!-cô khê thưa rồi chạy lon ton ra chỗ máy quay.

Giờ nhỏ mới để ý thấy hoàng nhi mặc 1bộ váy vạt chéo ko tay, cổ peterpan màu đỏ rất đẹp. Nhỏ cũng muốn mặc nó và làm việc chung với BG.

-Ghen tỵ ghê!!!-nhỏ khê lẩm bẩm

Thiên mỹ ko ngồi im xem họ làm nữa mà cũng nhảy vào phụ cùng. Nhỏ bê đồ đạc đi cất, gấp lại trang phục, chỉnh ánh sáng,...làm vậy giúp nhỏ quên đi thời gian phải chờ nhóm người kia quay MV.

-tiểu mỹ!!! -thiên vũ cất tiếng gọi nhỏ.

-Dạ!!!-nhỏ đáp lại, trên tay vẫn cầm cái đèn chiếu.

-Lại đây nghỉ đi! Để đó người ta làm! Sao em đứng vô? Toát mồ hôi ướt hết rồi kìa!!!-thiên mỹ gắt.

-Phụ xú cũng ko cho!-nhỏ phụng phịu nhưng cũng để đó rồi chạy lại phía phòng nghỉ của BG.

*Trong phòng nghỉ: -Mọi người lại uống nước đi! Ăn vào còn có sức mà lát quay!!!-anh David đặt cả đồng hồ uống và footfall lên bàn. Cả hoàng nhi cũng chui vô trong này để nghỉ. Gai bảo cầm chai nước cam tu như bị bỏ khát cả tuần rồi vậy. Thiên vũ cũng vợ ngay ly sinh tố bơ uống liền 1hơi. Việđ đông định cầm chai nutritool vị cam lên thì khánh long đã nhào người vô lấy. Việđ đông tròn mắt nhìn.

-Của tôi chứ!!!-giọng nói này hông phải của thằng bé à nha, là vũ cường nói đó!

-Tôi lấy trước rồi! Ông uống cái khác đi!!!-khánh long ôm chai nước mà hét.

-KO! Đưa đây!-vũ cường cố giành lại nhưng khánh long ôm chặt quá, ko giựt nổi.

-Đã bảo ko rồi mà!!!-khánh long gào lên.

Mọi người ko ai nói gì, khê lắc đầu, thở dài như đã quen lắm. Chỉ có thiên mỹ là trợn cả mắt lên. Sao như trẻ con giành nhau đồ vậy trời...17tuổi đầu rồi...như con nít...mất hình tượng quá đi mất!!!

-Thôi ngay!!! Lần nào cũng giành nhau là sao hả???-gia bảo gắt -Anh David! Sao lần nào anh cũng mua có 1chai để 2thằng oắt ý giành nhau hả???

-Hahahaa...em ko thấy hay sao? Như vợ chồng trẻ cái nhau ý!!! Đính ko??? hahahaa...-David lặn ra cười rung cả rốn.

-Thế thì em sẽ là chồng! Còn ông là vợ nhá Kol.-khánh long tởn

-Vợ cái đầu ông! Đưa chai nước đây!!!-vũ cường vẫn cố gắng trong tuyệt vọng.

-Cho anh chai nutri vị dâu của em nè!-hoàng nhi khê cười.

-Uk, vũ cường ngại ngần cầm chai nước từ tay hoàng nhi. khánh long thấy thế liền mở nắp chai nutru vị cam tu vội. Vũ cường còn tức vì ko giành được nên dầm 1phát đau điếng vào chân khánh long. Thằng bé bị

"tập kích

" bắt ngờ liền phun toàn bộ số nước trong miệng vào mặt vũ cường. Mọi người im lặng. Cả 2thằng lặng im. Khánh long tái mặt run run nói:

-Ai bảo ông dầm chân tôi!!!

-t...TÔI GIẾT ÔNG!!!-vũ cường

”khẽ

” gầm lên 1tiếng rồi tiếp tục trò chơi đuổi bắt bị gián đoạn ban này!

-Đau đầu với 2thằng cha này!!!-tyhiên vũ lắc đầu.

Mọi người lại tiếp tục uống nước. Hoàng nhi quay qua chỗ nhỏ, nói:

-Irin à, cậu đi mua giùm mình ly cabuchino được ko?

-Ồ...à, ờ! Được thôi!!!-nhỏ ko từ chối nổi nụ cười của hoàng nhi, liền gật đầu.

-KO được!!! Quán nước khá xa đây! Tiểu mỹ ko được đi!!!-thiên vũ nói.

-Ko sao đâu anh hai! Em về liền!!!-nhỏ chỵ như bay ra khỏi cửa, để lại thiên vũ đang la ó phía sau.

*Ngoài hội trường:

Nhỏ tung tăng đi đến siêu thị gần nhất. Vừa đi lại còn vừa nhảy chân sáo. Chợt 1giọng nói vang lên:

-ÂU DƯƠNG THIÊN MỸ!!!

-hử?-nhỏ hồn nhiên quay lại.

Đập vào mắt nhỏ là tầm chục đứa con gái, đi xe mô tô, tóc tai nhuộm đủ màu. Nói tóm lại là bọn

”dân chơi

”. ko cần nói nhiều, nhỏ đã đứng thủ thế sẵn, chỉ hỏi đúng 1câu:

-Ai sai tội bây?

-Chị hai tội tao! Nhưng mày ko cần biết nhiều đâu! Đánh nó!-dứt câu nói của đứa cầm đầu, bọn nó xông vô ”quần

” nhỏ tả tơi! Nhỏ chống lại được, nhưng tội nó cũng có vô. Thiên mỹ cố gắng tránh những chỗ hiểm ra và chỉ đánh cho tội nó ngất. Cứ thế chục đứa con gái bị nhỏ xử ngon ơ. Đứa cầm đầu bịt mắt, từ đầu tới giờ ko hề động vô nhỏ, chỉ đứng xem nhỏ đánh. Ngỡ cô ả sợ, nhỏ hất hàm:

-Về nói với

”chị hai

” của mấy người:Đừng có động vô tôi!!! Tôi ko để yên đâu!!!-nói rồi nhỏ quay gót bỏ đi.

Một làn gió lạnh khê thổi qua. Nhỏ giật mình. Thấy đau. Quay lại, cô ả lúc nãy đã đâm 1nhát dao vào sườn nhỏ từ bao giờ.

-Chị hai ko để cô yên đâu! Tốt nhất là tránh xa chị hai ra!!!-cô ả lạnh lùng nói.

Nhỏ thấy giọng nói quen lắm...nhưng rồi cũng lịm dần....

* * *

13. Chương 13

CHAP13:ANH LÀ CHỒNG CHƯA CƯỚI CỦA EM!!!

Đã nửa tiếng trôi qua mà thiên mỹ vẫn chưa quay lại. Thiên vũ đứng ngồi ko yên định đi tìm, nhưng David ko cho vì chưa quay xong MV. Với lại thiên mỹ đã lớn, chả nhẽ lại ko biết tìm đường, sao mà lạc nổi, mọi người trấn an anh chàng an tâm hơn 1chút nhưng ko khỏi lo lắng cho em gái mình.

”Em là cô gái của anh...MY LOVE...

”

-DỪNG!!!-giọng ông đạo diễn gào lên -ARON!!! CẬU CÓ MUỐN QUAY KO VẬY!!! NGHIÊM TÚC CHO TÔI!!!

-Đạo diễn bình tĩnh đi!!!-David ái ngại nhìn ông đạo diễn nói.

-TÔI KO QUAY NỮA!!! anh có biết đây là lần thứ bao nhiêu rồi ko? 96 lần rồi đó!!! Nốt lần này mà ko xong thì NGHỈ!!! TÔI NGHỈ!!! TÌM NGƯỜI KHÁC MÀ QUAY!!!-ông đạo diễn đã hoàn toàn mất hết sự kiên nhẫn, cứ hét lên ko ngừng -SỰ CHỊU ĐỰNG CỦA TÔI CÓ HẠN ĐẤY!!! (nhưng sự k.h.ố.n n.ạ.n thì có thừa!!!)

Việt đông mệt mỏi ngồi phịch luôn xuống đất. Gia bảo lặng lẽ uống nước, vừa nghĩ ko biết nhỏ có thể đi đâu. Khánh long và vũ cường cũng chán nản nhìn nhau.

-Aron để hồn ở chỗ Irin rồi!!!-vũ cường chép miệng.

-Sao Irin có thể lạc được nhỉ!!!-khánh long nhú mày, làm vẻ suy nghĩ dữ lắm. Khi khánh long dựa vô người vũ cường cũng là lúc thằng bé bị anh chàng huých ngã, mông hôn càn nhà 1cái đánh

”chụt

”!!!

-hìx...tại em mà ra cả...!-hoàng nhi buồn buồn, đôi mắt cụp xuống hổ hởi.

-ko cần tự trách đâu! Tại con bé thích gây chuyện đó thôi!-thiên vũ lạnh lùng khẽ nói. Khuôn mặt ấy buồn rười rượi, cứ như đánh mất nhỏ rồi ko bằng.

Đột nhiên một người hốt hải từ cổng chạy vào. vừa chạy vừa hét:

-nguy rồi ARON! Cô gái tóc đỏ lúc nãy đi cùng cậu đang được đưa đến bệnh viện kìa!!!

Thiên vũ bật dậy. Bàn hoàng ko nói lên lời. việt đông cũng giật mình. Khánh long và vũ cường cũng ngạc nhiên. gia bảo hét:

-Đi thôi!!!

=====>

*Bệnh viện BẠCH MAI:

Cửa phòng cấp cứu mở. Bác sĩ bước ra. Một nhóm người đang ngồi đợi trước cửa liên bật dậy hết như gấn lò xo. Cô gái có mái tóc cam xoắn lộn chỉ biết khóc thút thít. anh chàng tóc đỏ chạy lại hỏi dồn:

-bác sĩ em gái tôi...!

-Hajzzz....!-vị bác sĩ đưa tay lên ra hiệu cho thiên vũ im lặng, rồi nhẹ nhàng nói tiếp:

-Cô bé bị dao găm đâm vào sườn. Ko nặng! Nhưng vết thương ở đầu khiến cô bé còn ở trong tình trạng nguy hiểm!!!

Bác sĩ vừa dứt lời, thiên vũ đã tái đại cả người:

-Trời ơi...tiểu mỹ...em tôi!!!-anh chỉ lảm bảm được mấy từ rồi quy xuống sàn.

-Aron! nhất định cô ta sẽ ko sao đâu!!!-gia bảo khẽ lắc vai trấn an anh. Hấn nói vậy thôi chứ cũng ko tin được người con gái xanh xao đang nằm trên giường bệnh kia là nhỏ. Hoàng nhi chột giật mình. Cô ta ngó năm anh chàng, ai cũng đang lo lắng nên ko chú ý đến cô.

Hoàng nhi bèn lên ra cuối hành lang. Rút phone. Bấm số:

-Zuri (Mai Chi)!!! Em nói chỉ đâm một nhát vào sườn nó thôi mà! Sao nó lại bị thương ở đầu!!!

-Em ko biết! Thực sự em chỉ cho nó 1nhát thôi! Ko có đánh vào đầu mà!!!-Mai Chi khẽ nói.

-Ukm, chị biết rồi, chị sẽ gọi sau nhé! Bye!! Cô cắt điện thoại rồi quay người bước đi. Nhưng cô dụng trúng ngay 1người đứng sau mình. Cô giật mình thét:

-KOL!!!

Vũ cường đứng đó ngơ ngác nhìn cô. Hoàng nhi tái mặt, run rẩy hỏi:

-Sao...anh lại ở đây???

-Anh đi mua nước!-vũ cường tỉnh bơ nói. Nhìn mặt anh chàng, cô yên tâm rằng vũ cường chưa nghe thấy gì. Cô liền cất giọng:

-Vậy anh mua đi nhé! Em vào trước!

Bóng hoàng nhi vừa khuất, vũ cường liền nói:

-Sao em lại làm vậy hả hoàng nhi? -tất nhiên câu nói này ko ai nghe thấy ngoài chính anh chàng.

Vũ cường biết hoàng nhi yêu gia bảo, ngay từ cái ngày cô mới bước chân vào gia tộc họ NGUYỄN. Gia tộc họ NGUYỄN gồm 3dòng họ. Bạn đang đọc truyện độc quyền tại Kênh Truyện kenhtruyen

+dòng họ NGUYỄN NAM

+dòng họ NGUYỄN NGỌC

+dòng họ NGUYỄN THANH

Hoàng Nhi và Mai Chi là trẻ mồ côi, sống ở cô nhi viện. Vì Nguyễn Ngọc Khanh-em trai của Nguyễn Nam Dương (papa của gia bảo)-cũng chính là chú của Gia Bảo ko có khả năng có con nên đã đi nhận con nuôi. Thấy chị em Hoàng nhi và Mai chi vừa xinh đẹp lại thông minh nên ông Khanh rất ưng, liền nhận làm con gái nuôi ngay lập tức. Nghiễm nhiên hoàng nhi trở thành em họ của gia bảo, nhưng chỉ là trên danh nghĩa. Vì họ ko có cùng huyết thống nên vẫn có thể lấy nhau. Vậy nên hoàng nhi đã quyết định có được anh họ mình. Cô ko cho bất cứ người con gái nào tiếp cận Gia Bảo. Đặc biệt là Thiên Mỹ, vì hoàng nhi còn có một mối hận khác với nhỏ mà cô ko thể nào tha thứ.

Về phần vũ cường, anh chàng cũng yêu hoàng nhi ngay từ cái nhìn đầu tiên. Bởi vậy thật khó để vũ cường có thể nói ra tội lỗi của cô với mọi người.

-KOL! Sao đứng như trời trồng vậy!-khánh long từ đầu chui ra, áp sát mặt vào mặt vũ cường.

-Ááááá...! -vũ cường theo phản xạ có điều kiện liền đá thẳng cẳng 1phát vào bụng khánh long. Khánh long tránh ko kịp, chỉ còn biết ôm bụng quy xuống sàn nhà mà...khóc!!!

-X...xin lỗi...tại ông dí sát cái bản mặt khó ưa ấy vào mặt tôi mà...!!!-vũ cường cố bao biện. Khánh long ngẩng mặt lên đây cầm thù:

-TÔI GIẾT ÔNG!!! (câu này nghe quen nha!!!)

Sau câu nói trò chơi đuổi bắt lại bắt đầu Gia bảo đã nhờ việt đông, khánh long và vũ cường đưa hoàng nhi về, hẳn thì ở lại cùng thiên vũ. Chính gia bảo cũng ko hiểu sao lại ko muốn về. Vì lo cho nhỏ sao???

”KO ĐỜI NÀO!!!

”-hắn tự nói rồi tự nghe.

Quay qua chỗ thiên vũ, hắn thấy anh chàng đang ngủ ngon lành. Thấy tội nghiệp thằng bạn, hắn cố bê cái cục thịt gần 60kg ra ghế sofa để anh có thể ngủ ngon hơn. Hắn định ra ngoài mua đồ uống thì:

-ư...m...!-tiếng nhỏ vang lên khe khẽ.

-Ê...nhỏ hám...à ko, thiên mỹ!!! Tỉnh lại coi!!!-hắn lại gần, tát tát vô má nhỏ. (chết con nhà người ta mất thôi!!!)

-ừ...anh...là ai...!-nhỏ từ từ mở mắt, nhưng chỉ thấy được mờ mờ. Cố dụi mắt thiên mỹ nhìn hấn rồi giật mình. Sao lại có một anh chàng đẹp trai xa lạ ở cạnh nhỏ thế này!!! (chết ko chữa cái tật hám trai mà!!!)

-tôi-Gia Bảo đây mà!!! Chưa tỉnh hấn hả!!! Nguyễn Nam Gia Bảo đây!!!-hấn chỉ chỉ vào mình rồi nhìn nhỏ. Thiên mỹ vẫn ngơ ra. thực sự trong đầu nhỏ lúc này ko hề có chút kí ức nào về hấn cả!

Gia bảo nhìn vào vẻ mặt nhỏ. Vết thương trên đầu nhỏ. Và nghĩ đến kế hoạch trả thù của mình. Như hiểu ra vấn đề, hấn liền nhếch mép cười, rồi khẽ nói:

-Em ko nhớ anh thật sao?-vẻ mặt hấn chợt buồn hấn! (đóng kịch giỏi thật!)

-Ồ...tôi...!-nhỏ bối rối trước khuôn mặt hấn đang sát rạt lại gần mặt nhỏ.

-Anh là chồng chưa cưới của em mà!!!-hấn phán một câu làm nhỏ méo mặt.

-Cái gì???

”Mình có chồng chưa cưới đẹp hoàn hảo thế này sao???

”-nhỏ nghĩ trong đầu mà sao thấy khó hiểu kinh khủng. Đầu nhỏ nữa...sao nó đau quá...!

* * *

Next C16

14. Chương 14

CHAP14: CẬU KO MUỐN TÔI LÀM EM RỂ SAO???

***CHỒNG CHƯA CƯỚI???

Mọc ở đâu ra vậy? Mình đâu có quen anh ta!!! Nhưng mà...đẹp trai quá!!!

Có thực sự là chồng ta cũng ko sao...hồhồ... ***

Cái mặt nhỏ lúc này vẫn đờ dại, nhìn ngu tả ko nổi luôn!!!

Mặt hấn thì vẫn nở một nụ cười toả nắng, ko khác gì thiên thần!!!

-Đừng nói là em quên anh rồi nhé???-gia bảo nhú mày.

-Đ...đâu có!!! Quên hồi nào đâu!!! Làm sao em quên anh Kha Hào của em được! Hahaha...!!!-nhỏ cố cười tươi nhất có thể, trong lòng thì ko ngừng gào thét:

”ông trời ơi cho con nhớ gì đó về thằng cha đẹp trai này đi!!! Một chút thôi cũng được!!!

”

-Kha Hào??? Anh tên Gia Bảo mà em!!!-hấn tỏ vẻ buồn, trong lòng thì cười muốn bể bụng:

”con nhỏ này mất trí thật rồi!!! Ông trời giúp con!!! Kakakaa...!!!

”

-Hơ...em đùa chút thôi mà anh yêu!!! Hahaha...!-lại nở một nụ cười ngu như con chó lông xù!!!

-Vậy à, haha...!-hấn cũng bắt đầu tái mặt:

”anh yêu cơ đấy!!!Ặc...! !!!

”

Hai đứa im lặng. Thiên mỹ lên nhìn hấn, liền bắt gặp hấn cũng đang liếc nhỏ. Cả hai giật mình, nhìn nhau cười trừ (cho đỡ ngại ý mà!!!). Cười xong, lại lặng im. Lại nhìn nhau. Lại cười. Lại liếc. Rồi lại cười.....!

-Thôi đi!!! Nhìn hai đứa như bọn trong bệnh viện tâm thần mới ra ấy!!!-thiên vũ tỉnh ngủ từ lúc nào, liền bật dậy nhìn hai con người đơ đơ đại đại trước mặt mình rồi buông một câu xanh rờn:

-Sao nhìn cái mặt lại ngu thế ko biết???-anh chàng nhăn nhó cả mặt mũi lại.

Hai đứa kia nghe xong chỉ muốn nhảy vào đấm cho trận. Nhưng vì ngại quá nên ko dám! (cười như bọn đi.ê.n bị c.h.ữ.i là đúng rồi còn gì, đấm người ta sao được!!!)

-Anh chạm mạch hả??? Sao tự dưng nói thế với em???-nhỏ

"vang cao, vang xa

" giọng ca

"thánh thót

" của mình.

-Ông vừa ngủ dậy nên chưa tỉnh hẳn đúng ko? Tôi làm ông tỉnh táo lại nhá Aron???-hấn liếc đôi mắt tím đẹp tuyệt nhìn anh chàng rất ư là

"ưu ái

" rồi giờ nắm đấm lên kiểu

"tôi đấm ông nhé?

"

-Ô hay!!! Định song kiếm hợp bích giết con người lương thiện trong sáng này à???-thiên vũ ôm lấy thân mình, mặt nhăn như khi đốt ớt.

-Thôi, ko đùa nữa đâu nhá! Em đói rồi!!!-nhỏ ôm cái bụng đang biểu tình của mình mà rên rỉ.

-Ukm, tôi cũng đói rồi! Đi mua đồ cùng tôi nhá!-gia bảo cũng than vãn, rồi kéo thiên vũ ra khỏi cửa.

-Em ko ăn đồ ở viện đâu!!! Ra ngoài mua em bát phở nhé!!!-nhỏ nói với theo.

-Anh biết rồi!!!-giọng thiên vũ văng vẳng lại.

Thiên mỹ ngồi trong phòng, chán ko biết làm gì, đành mở tivi lên xem. Vô tình, kênh đó đang nói về tập đoàn KBO, có cả ảnh của

"cậu thiếu gia tài ba nhà họ Nguyễn Nam

" nữa. Thiên mỹ nhìn mà muốn rút con mắt xuống sàn.

-Chồng chưa cưới của mình sao??? Nhưng nhìn anh ta...mình chỉ muốn cho ăn đấm thôi!!! Tại sao chứ? Anh ta đẹp trai thế cơ mà!!!-nhỏ tự nói tự nghe, rồi vò đầu bứt tóc. Đơn giản là trí nhớ mất nhưng bản năng vẫn còn thôi mà, có gì phải thắc mắc nhỉ?

-Thiên mỹ!!!-cách cửa phòng chợt mở.

- Anh hai...ơ...!!!-nhỏ tròn mắt ko phải anh hai!!!

-Mình đến thăm cậu nè!!!- hai cô gái có mái tóc màu cam mở cửa bước vào,lao ngay đến giường bệnh.

-Xin hỏi...ai vậy!!!-nhỏ tiếp tục giương đôi mắt lồi của mình lên, nghi bụng:

"ôi, xinh quá!!!

". Thì ra, thiên mỹ ko chỉ quên gia bảo, mà còn quên hết những chuyện đã xảy ra với nhỏ từ khi nhỏ đặt chân đến miền Bắc.

-Mình là hoàng nhi đây mà, sao tự dưng đùa vậy?-hoàng nhi nhìn nhỏ khó hiểu.

-Hoàng nhi à...!-nhỏ cố nặn nảo để nhớ, nhưng vô vọng. Chắc chỉ còn cách đập đầu vô tường mới nhớ được mất. Nghĩ là làm, nhỏ bật dậy, định lao vô tường.

-Cậu làm gì vậy?-hoàng nhi nhăn mặt hỏi.

-Mình thử đập đầu vô tường xem có nhớ được gì ko! Lúc tỉnh dậy thì quên hết mất tiêu! Có khi nào mình mất trí như vậy hoài ko???-nhỏ ngu ngơ đáp.

-Cậu...mất trí sao???-hoàng nhi ngạc nhiên.

-Sao mà mất trí???-nãy giờ mai chi mới mở miệng nói một câu.

-Mình ko biết nữa!!!-nhỏ nhếch môi nở một nụ cười đau khổ.

Tại sao nhỏ lại mất trí? Do bị thương ở đầu à?

Mà sao nhỏ lại bị thương ở đầu? Tai nạn à???

Mà sao tai nạn được...???.....Thiên mỹ cứ đứng ngẩn ngơ, hết nghĩ này, lại nghĩ cái nọ.

Hoàng nhi và mai chi khẽ nhìn nhau. Mai chi khẽ lắc đầu, hoàng nhi thì cười nhạt.

Mất trí thì tốt quá rồi!!! Lúc này, gia bảo và thiên vũ đang trên đường đi mua đồ ăn

-Rất cuộc cậu định làm gì con bé?-thiên vũ hỏi.

-Hả?-gia bảo hỏi lại.

-Cái gì mà chồng chưa cưới hả? Hai người đúng là có hôn sự nhưng đã đính hôn đâu!!!-thiên vũ gườm mắt.

-Cậu ko muốn tôi làm em rể sao?-gia bảo nhếch môi cười đều.

-Tôi ko dám! Gia Bảo T-H-I-Ế-U G-I-A!!!-thiên vũ cố kéo dài từ

”thiếu gia

” và gần rõ từng từ.

-Ha...! Cậu có cần nói thế ko?-hắn nhìn anh bằng nửa con mắt.

-Cậu mà làm con bé khóc tôi ko tha đâu!!!-anh cũng nhìn lại hắn bằng cái nhìn toé lửa.

-Vậy là cậu đồng ý cho tôi làm em rể à???-gia bảo cười tươi.

-KO BIẾT!-thiên vũ gắt.

-Haha...cảm ơn nhé...anh vợ!!!-gia bảo khoác vai thiên vũ rồi hớn hờ nói.

-Xì...bỏ ra đi!-thiên vũ đẩy hắn ra, cũng khẽ cười.

Anh chàng đi vô trước mà ko để ý hắn đằng sau đang nở một nụ cười của ác quỷ. Gia bảo bất chấp có thể mất tình bạn giữa hắn và thiên vũ. Nhưng hắn vốn ko quan tâm. Chỉ cần trả thù được nhỏ, hắn bất chấp tất cả. Thiên mỹ ko hiểu được cái tát mà nhỏ trao cho gia bảo khiến hắn nhục nhã thế nào đâu. Gia Bảo là người có lòng tự tôn lớn hơn ai hết. Bởi vậy hắn ko thể chấp nhận chuyện ai đó coi thường mình. Gia bảo sẽ khiến thiên mỹ phải trả cái giá mà nhỏ đã làm nhục hắn (với hắn đó là nỗi nhục lớn, khi bị con gái tát!!!)

Trên thế gian này người hắn đối xử tốt duy nhất chỉ có Gia Huy-em trai hắn.

-xin lỗi nhé, Aron, tôi sẽ ko làm cô ta khóc đâu! Chỉ làm cô ta đang hạnh phúc trên thiên đường, rồi bắt ngờ đẩy xuống địa ngục làm cô ta đau khổ muốn chết thôi!!!-hắn khẽ nói.

-cậu nói gì?-thiên vũ đã đi trước hắn tầm chục mét, bèn dừng lại hỏi hắn:

-cậu nói bé quá tôi nghe ko rõ! ko vô nhanh con bé sẽ cáu đấy!!!-anh cố nói vọng lại.

-à, ừk!!!-hắn hơi giật mình, tưởng bị nghe thấy., nhưng cũng lấy lại bộ mặt tươi cười, nói:

-tôi đang đi đây!!!

-----
*trong phòng bệnh của thiên mỹ:

-Cậu cứ để mình thử coi sao!!!-nhỏ cương quyết.

-Ko được đâu!!! Sao mình có thể để cậu đập đầu vào tường chứ! Nhỡ bệnh nặng thêm thì sao???-hoàng nhi cố ngăn.

-Mình thử thôi mà!-nhỏ cố thuyết phục cô nàng.

-VẬY...thử thôi nhé!-hoàng nhi ái ngại.

-UK!!!-nhỏ mừng rỡ (con nhỏ này ngu thí mề luôn!!! tui cũng muốn đập đầu vô tường vì cái sự ngu của nó rồi!!!)

Hoàng nhi và mai chi thì cùng có chung một ý nghĩ:

"đập vô rồi chết luôn đi!!!

"

Thiên mỹ hướng vô tường. Nhưng rồi nhỏ nghĩ sẽ đau! (đương nhiên rồi!!!). nên nhỏ hướng ra phía cửa phòng.

"Cửa làm bằng gỗ chắc ko đau bằng bê tông đâu nhỉ

"-nhỏ nghĩ bụng. (như nhau cả mà!)

-YAAAAAaaaa.....!!!-nhỏ lấy đà và hét.

Cánh cửa chợt mở ra.

"RẦMmmmm.....!!!

"-tiếng động vang lên khi nhỏ đâm sầm vào người đứng trước cái cửa, trước con mắt mở to hết cỡ của hoàng nhi và mai chi

Người bị nhỏ ngã vào đập đầu cái

"CỐP

" xuống sàn!!!

Lại một nạn nhân....

15. Chương 15

CHAP15:HAI ĐỨA LÀM GÌ VẬY???

Lại một nạn nhân bị đập đầu ko thương tiếc xuống nền nhà!

Chỉ khác là

"được

" thêm cả

"cục thịt

" nặng hơn 40kg (là nhỏ) đè lên người nữa! (chết con nhà người ta!!!)

Thì ra nạn nhân của thiên mỹ là đại thiếu gia của tập đoàn KBO-Nguyễn Nam Gia Bảo!!!

Từ nãy đến giờ nhỏ và hấn vẫn giữ nguyên tư thế. Thiên vũ, hoàng nhi và mai chi thì ko khỏi

"bàng hoàng, xúc động

" khi thấy 2đứa đang...trao nhau nụ hôn thắm thiết.

Số là thế này: lúc nhỏ lấy đà để đâm đầu vô cửa thì đúng lúc gia bảo mở cửa bước vào. Nhỏ ko nhìn thấy, mà có thấy phanh cũng ko kịp! nên cứ thế tông thẳng vào gia bảo. Tông kiểu gì ko tông, đi

"tông

" ngay vào mồm hấn!

Và thế là môi kề môi, răng chạm răng!!!

-C...cô làm cái quái gì vậy hả??? NHỎ HÁM TRAI!!! -gia bảo sau giây phút

"ngây ngất

" thì sực tỉnh và đẩy nhỏ ra. Ko biết vì ngượng hay vì tức, hấn quên luôn mình đang là

"chồng tương lai

" của thiên mỹ mà **** theo quán tính luôn! Nhỏ có hơi ngạc nhiên, đơ ra 1hồi, nhưng rồi cũng giật run người mà nói lại:

-A...anh nói cái gì?

"Nhỏ hám trai

"??? Anh...sao anh dám nói tôi vậy chứ? CHỒNG CHƯA CUỐI CÁI KIỂU GÌ VẬY HẢ??? -âm điệu nhỏ đột nhiên tăng vọt sau từ

"chứ

"!!!

-Á...lỡ mồm!!!-nghe nhỏ

"rống

" lên, hấn mới giật mình nhớ ra, liền lấy 2tay lên che miệng

-CÚT!!! Xéo ngay cho tôi! Tôi ko muốn thấy cái mặt anh! Cậy đẹp trai thì được nói tôi vậy đó hả!!! Tôi ko lấy anh nữa!!! TÔI HỦY HÔN ƯỚC!!!!-nhỏ gào lên lần cuối rồi đóng cửa cái

"RẦM...!

" trước 4đôi mắt ngơ ngác của 4con người đang đứng bên ngoài.

Cả 4người quay qua nhìn nhau:

-hôn ước gì chứ???-hoàng nhi nhú mày khó chịu

-2người có hôn ước sao???-mai chi kinh ngạc thốt lên.

Thiên vũ và gia bảo ko nói gì, chỉ nhìn nhau rồi quay ra chỗ chị em cô ta cười trừ, ko biết giải thích sao nữa. Thiên vũ nhăn mặt vì nghĩ đến cái cơn lòi đờm của thiên mỹ. Gia bảo thì đang suy nghĩ về mấy câu nói của nhỏ, tự nghĩ thầm mà ko dám nói ra:

"hừ, cô ko biết chỉ cần đẹp thì sẽ được tha thứ mọi điều sao? Ko lấy tôi nữa à, có tôi ko lấy cô thì có!!! Với lại có hôn ước đâu mà đòi huỷ!!! Nếu ko vì trả thù có cho tiền tôi cũng chả rước cô về!!! Đúng là cái đồ hám trai mà....!!!

"-hấn cứ tự biên tự diễn, hết nhăn nhó lại giận dữ nhìn chằm chằm vào cánh cửa phòng bệnh của nhỏ ra điều tức lắm! Rồi chợt hấn đưa tay lên chạm nhẹ vào khoé môi:

-Ái...rất quá!!!-hấn khẽ rên.

-C...chảy máu rồi đó Zent à, hôn mãnh liệt thiệt nha!!!-thiên vũ nói bằng giọng bồn chồn.

-Ông thôi đi! Đau muốn chết!!!-hắn

”rít

” lên 1câu rồi cứ xuýt xoa cái miệng của mình.

-haha...ko phải à!!!-anh chàng cười phá lên.

Lâu sau cả 2thằng mới phát hiện ra bộ mặt mang đầy sát khí của hoàng nhi và sự ngạc nhiên cực độ của mai chi.

-Thôi, cậu về lấy đồ cho cô ta đi! Tôi vào

”dỗ

” đây!!!-gia bảo nói xong câu rồi nhẹ nhàng mở cửa ra bước vào. Cách cửa vừa khép lại, giọng nhỏ đã vang lên đầy thánh thót:

-CÚT RA NGOÀI CHO TÔI!!!

-bình tĩnh đi mà em...anh xin lỗi...!-giọng hắn yếu ớt vang lên.

-HAHAHAHAaaaa...!!! -thiên vũ đứng ngoài cửa dựa lưng vô tường để cười để đã:

-Đau cả bụng mà...hơ...!-đang cười muốn rách miệng, anh chợt im bặt khi nhìn mặt hoàng nhi và mai chi.

-Để anh đưa em về nhé! Cứ để 2đứa ý ở đây đi!!!-anh chàng nói rồi quay lưng bước ra phía cửa. Hai chị em cô ta lặng lẽ đi theo. Hoàng nhi quay lại nhìn cánh cửa phòng nhỏ, khe buông 1câu nói, rất nhỏ:

-Nhớ lấy! ÂU DƯƠNG THIÊN MỸ!!!

---

*trong phòng bệnh:

-Tôi nói...:ANH RA NGAY!!!-nhỏ gào lên!!!

-Anmh đã xin lỗi rồi mà !-hắn bắt đầu khó chịu:

”sao con nhỏ này giận dai quá vậy?

”

-Tôi ko cần biết!!!-nhỏ vẫn cứ phụng phịu mãi

-Thế em ko tha thứ cho anh đúng ko?-hắn nghiêm mặt.

-Ko tha...thì anh làm gì...?-nhỏ bắt đầu lo, nhớ hắn bỏ hôn ước thật thì sao? Nhỏ ko muốn thế...hjhjhjx!!! (hám zai ko chịu được!!!)

-thì...!-hắn nói dở dang, rồi bất ngờ lại gần giường nhỏ, đè nhỏ xuống.

-Á...! Buông ra!!!-nhỏ hét lên, cố đẩy hắn ra nhưng ko được.

-Thì anh sẽ làm em hết giận!!!-hắn nở nụ cười nửa miệng 1cách ngạo nghễ. Thiên mỹ bàng hoàng, nhỏ chợt dạ. Rồi nhỏ thấy hơi sợ, liền run run nói:

-B...buông ra đi...có làm gì tôi cũng ko hết giận đâu!!! -nhỏ cố nói cứng, nhưng đang hãi gần chết.

-Thật sao...?-hắn thở dài. Rồi từ từ đưa khuôn mặt mình lại gần mặt nhỏ.

Thiên mỹ tròn mắt, nhưng nhỏ ko phản ứng gì. Chỉ nằm yên, cũng ko thềm chống cự.

Cả căn phòng chợt im bặt. Chỉ nghe được tiếng thở của 2con người...đang đè nhau trên giường!!! (cấm các nàng nghĩ linh tinh đen tối nhá!!!)

— *Trước cổng bệnh viện:

Thiên vũ đã đưa hoàng nhi và mai chi về. Anh chàng cũng đã ghé biệt thự của bà để lấy đồ cá nhân cho thiên vũ.

-ai da! Quên mất tiêu tiểu mỹ ở phòng nào rồi!!!-anh chàng ra khỏi bãi đỗ xe rồi đi thẳng lên tầng. Thiên vũ phải lại quầy trực để hỏi y tá:

-Xin hỏi bệnh nhân Âu Dương thiên Mỹ ở phòng nào vậy?-anh nhẹ nhàng hỏi, kèm theo 1 nụ cười hớp hồn cô y tá.

-Dạ...phòng 125! Tôi dẫn anh đến đó nhé?-cô y tá run run trả lời, mặt đỏ lựng lên.

-vậy thì tốt quá!!!-thiên vũ lại cười, trong lòng thâm nghĩ:

”chiến lược thành công!!! !!!

”

Đi theo cô y tá, thiên vũ lên tầng 3 và lại gần phòng 125. Đưa tay mở cửa, thiên vũ khẽ đẩy vào, nhưng không được:

-Cửa khoá ư?-anh chàng nhíu mày, rồi ghé tai vào cửa, nghe xem 2 đứa nó làm

”trò

” gì mà chốt cả cửa lại.

-Ừm...m...!-tiếng nhỏ rên khe khẽ.

-Dễ chịu ko?-gia bảo khẽ hỏi.

-Ừm...!-nhỏ khoan khoái trả lời.

-Anh vào sâu thêm chút nữa nhé?-hắn lại khẽ hỏi.

-Ko! Đau em!-nhỏ chột nói to.

-Ừ...vậy cứ thế thôi nhá...!-hắn nói

-Ừm...!-nhỏ trả lời

TRỜI ẠK!!! Hai đứa nó làm cái gì thế???

Thiên vũ đứng bên ngoài không thể chịu nổi tò mò liền vịn mạnh cửa, hét to:

-NGUYỄN NAM GIA BẢO!!! Mở cửa ra ngay! Sao cậu dám làm thế với em tôi hả!!!

Cô y tá đứng đó này giờ chưa đi vì muốn ngấm anh chàng, giờ mới ái ngại lên tiếng:

-anh à...cửa này mở ra ngoài, chứ không phải đẩy vào trong!!!

-Ồ...vậy à, haha...cảm ơn cô nhé!!!-thiên vũ ngại dơ cả mặt.

”CẶNH...rầm...!!!

”-cánh cửa mở ra, đập mạnh gây ra tiếng động to khủng khiếp. Định gào mồm hét lên thì thiên vũ chột khựng lại, không mở mồm ra được nữa.

-Anh hai! -nhỏ khẽ gọi.

-Đi nhanh thế?-gia bảo nói.

-Này giờ...hai người...à ko...Zent...cậu ngoáy tai cho em tôi sao?-thiên vũ lắp bắp khi nhìn thấy cái lấy dáy tai trên tai gia bảo.

-ỪK!-hắn lạnh te trả lời.

Vậy mà...anh chàng tưởng...!

*Lúc đó, nhỏ cũng trèo lên lan can ngồi cùng hai cô bé khác. Cùng nhau ngắm sao. Nhỏ ngó hoài nhưng ko thấy ngôi nào. Một cô bé tóc cam khẽ nói:

"mấy ngôi sao bị mây che mất rồi mà, ngó cũng đâu có thấy!!! Mỹ ngốc quá àk!!!

".

Nói rồi hai cô bé nhìn nhau cười.

Nhỏ cũng ngượng ngịu:

"phải ha! Che rồi sao mà thấy!!!

".

Cô bé kia lại lên tiếng:

"Sáng mai có người nhận nuôi chị em mình rồi, có lẽ sau này ko có cơ hội ngắm sao với Mỹ nữa đâu!!!

".

"tại sao vậy?

"-nhỏ hỏi.

"vì chị em mình sẽ sống cùng người khác! ko sống ở đây nữa!!!

"-cô bé nói, giọng run run chực khóc.

"đừng khóc! Chị hứa ko khóc để tạm biệt Mỹ mà!

"-cô bé kia lại gần an ủi chị mình.

"ko sao đâu! Dù có xa nhau chúng ta vẫn là bạn mà!

"-nhỏ cười tươi nói, nhưng nước mắt đã chạm đến khoé môi.

"thật ko?

"-cô chị hỏi lại nhỏ.

"thật!!!

"-giọng nhỏ chắc nịch.

"vậy móc ngoéo nha!!!

"-cô em giơ ngón tay út lên nói, cũng rơm rớm nước mắt.

"UK!

"-nhỏ và cô bé kia cũng chìa tay ra.

Dưới ánh trăng sáng, hình ảnh ba đứa bé gái cùng ngoéo tay ột lời thề

"làm bạn mãi mãi

" hiện lên. Thật đẹp và cũng thật dễ thương.....!!!"

-A...a...ư...m...đau quá...!-nhỏ khẽ rên rỉ.

lúc này thiên mỹ đã khụy hẳn xuống sàn, hai tay ôm lấy đầu, chân nhỏ quỳ xuống nền ban công. Toàn thân run lẩy bẩy. Nhỏ ôm đầu chặt đến nỗi, vết thương vừa phẫu thuật lại hở miệng và rỉ máu.

-Ư...đau...ai...cứu...anh hai...!!!-nhỏ khóc, kêu ko thành câu. Nước mắt rơi ra lã chã. Khuôn mặt nhăn nhúm lại vì đau.

"CẠCH!

"-cánh cửa phòng chợt mở ra. Thiên mỹ nhìn ra phía cửa, kêu cứu.

-y...tá...!-nhỏ nói khó nhọc. Nhưng thiên mỹ cố gạt nước mắt nhìn lại, ko phải là y tá hay bác sĩ trực. Mà là 2tên con trai đồ con, mặt mũi bặm trợn.

-Có đúng con nhỏ này ko mà? -tên đầu trọc lên tiếng.

-Tao có biết đâu! Ngoài cửa in chữ âu dương thiên mỹ to oành kia thì chắc ko sai đâu! -tên mũi tẹt lăm bằm.

-Ờk, vậy đi!!! -tên trọc vác nhỏ lên vai rồi cùng ra cửa phòng với tên mũi tẹt.

-ko...tôi đang bệnh mà...xin...mấy người...thả tôi ra...!!! -nhỏ cố gào nhưng ko còn sức, miệng nhỏ chỉ nói được mấy chữ, rồi bắt đầu ngất lịm.

Hai tên côn đồ bước ra sảnh hoàng từ cổng bệnh viện. Bên ngoài có tầm hai chục chiếc mô tô và một chiếc ô tô đen đang chờ. Trong chiếc ô tô là hai cô gái tóc màu cam. Ko ai khác là Nguyễn ngọc hoàng nhi và Nguyễn ngọc mai chi. Sau khi vút nhỏ vào cốp xe ô tô, cả binh đoàn rồ ga phóng đi. Để lại phía sau mấy ông bảo vệ của bệnh viện nằm ngất chống queo ở đó. Mấy ông bác sĩ cũng bị chúng đánh cho xỉu.

Lúc này là 5h kém. *6h:

-Alô! Tôi-Âu Dương Thiên vũ xin nghe!!! -anh nhắc máy với giọng ngái ngủ.

-Vâng, tôi gọi từ trung tâm bệnh viện Bạch mai. Bệnh nhân phòng 125-cô Âu Dương Thiên Mỹ đã mất tích ạ!!! -một giọng nữ vang lên đầy ái ngại.

-Cái gì? Nó bỏ trốn hả?

-anh nói giọng chán chường. Thiên mỹ vốn ghét bệnh viện, nếu nhỏ đã khoẻ lại thì sẽ biến khỏi đó ngay lập tức. thiên vũ ko lạ gì tính nhỏ nên cũng ko ngạc nhiên mấy.

-Dạ ko! Cô Thiên Mỹ bị bắt cóc ặc!!! -giọng nói khẽ run run, có lẽ sợ.

-Sao? Ai dám bắt cóc nó chứ!!!

-anh vẫn tỉnh bơ.(Hay tại chưa tỉnh ngủ nhỉ?)

-Xin anh đó!!! Cô ấy mất tích thật rồi!!! -giọng nói kia bắt chợt gào lên. Chắc câu trả lời của anh khiến người đó bực mình.

-Ờ...hơ...để ...tôi đến đó rồi nói!!! -anh hơi giật mình vì tiếng hét. Nhưng rồi cũng làu bàu cúp máy đi thay quần áo. Nhân tiện, anh gọi luôn cả nhóm.

-Chắc nó trốn đi chơi! Gọi cả hội đi tìm chứ một mình mình tìm sao nổi!!! -thiên vũ vẫn hồn nhiên mà ko mấy may lo cho nhỏ. Anh chàng ko ngờ đến việc này.

---

*Tại một khu đất hoang:

-Ư...! -thiên mỹ ngồi dậy, xoa xoa đầu.

Khẽ mở mắt nhỏ nhìn xung quanh. Thiên mỹ bò dậy, thì ra nhỏ nằm dưới đất, hèn chi lạnh dữ! Xung quanh, ko gian vắng lặng. Nhưng ko phải là ko có ai, mà là mấy chục cặp mắt lạnh te đang nhìn nhỏ. Mấy chục mạng người đang ngồi đó. Kẻ ngồi xồm, người ngồi trên xe mô tô. Toàn con gái. Đứa nào đứa nấy quần mải áo rách, đầu xanh mỗ đỏ. Ôi! Lại

”dân chơi

”!!!!

Nhỏ nhận ra tình thế hiện giờ của mình, nên chỉ im lặng. Cố gắng ko run, nhỏ định mở miệng nói gì đó, thì có 1kẻ chặn họng nhỏ lại:

-chị hai, nó tỉnh rồi!!!

Thiên mỹ ngơ ngác nhìn, lạng người khi thấy hoàng nhi bước xuống xe. Mai chi tiến lại gần nhỏ, nâng cằm nhỏ lên, nói nhỏ:

-Nó bị thương nặng rồi mà chị! Ko cần đánh đâu!!!

-UK! Vậy em kêu tụi nó về đi!!!

-Dạ!-mai chi quay gót. Lại gần đám

”dân chơi

”, nói gì đó. Rồi cô nàng cũng leo lên một chiếc mô tô, lao đi. Cả đám con gái cũng vút ga lao theo.

Chỉ một thoáng, bãi đất đã vắng tanh. Chỉ còn cô và nhỏ. Và chiếc xe ô tô con màu đen.

-Ngạc nhiên ko???-hoàng nhi cười.

-Sao cậu làm thế? Tụi mình là bạn mà!-nhỏ run run.

-Mày còn nhớ tao là bạn sao?-cô gần giọng. Khuôn mặt tươi cười như thiên thần bỗng nhăn lại, trông hung dữ như ác quỷ!

-Hoàng nhi...!!!-nhỏ khẽ nói.

-Mày quên rồi đúng ko?-cô hỏi nhỏ.

-Quên gì?-nhỏ hỏi lại

-Giả ngu hả!!!-cô tức giận quát lên.

-Ừ...!-nhỏ giật bắn người. Môi mím lại ko dám mở ra.

Hoàng nhi cố nén tức. Nhìn nhỏ, cô nói chậm rãi.

-Lúc gặp nhau ở khuôn viên trường ngày hôm qua. Tao đã nhận ra mày ngay. Còn mày thì vui vẻ bắt tay làm quen với tao! Mày biết tao shock thế nào ko?

-Cậu nói gì mình ko hiểu!-nhỏ nhăn mặt.

-Quên rồi thì tao nói ày nhớ: Tao, mai chi và mày trước đều là trẻ mồ côi!!!

Thiên mỹ ngạc nhiên. Nhưng rồi nhỏ cũng mở miệng nói, đầy tức giận:

-Cậu giận gì mình ko biết! Nhưng mình có cha có mẹ!!! Mình ko mồ côi!!! Cậu đừng nói láo!!!

-Mày quên thật rồi!!! Năm mày và mai chi 4tuổi, tao 6tuổi chính là năm mày được gia đình Âu Dương nhận nuôi! Đáng lẽ tao và mai chi mới là người được nhận, nhưng đúng vào hôm đó, tao đã ốm! Vì tối hôm trước trốn viện trưởng đi ngắm sao với mày! Và mày là người được thay thế! Tao cứ nghĩ mày sẽ từ chối vì tao, nhưng ko ngờ...! Vì vậy tao đã thề, sẽ tìm mày và đòi lại tất cả!!!

Trước cơn giận dữ của Nhi, nhỏ ko biết nói gì. Cô nhi ư? Nhỏ là cô nhi sao? Ko thể nào!!!

-nói láo...CẬU NÓI LÁO!!!-nhỏ bắt chọt hét lên. Quên cả đau, thiên mỹ chồm dậy, tát hoàng nhi một cái đau điếng.

Tiếng

”CHÁT...

” khô khốc vang lên.

Nghiến răng, cô kiềm lại cơn giận.

-Cái tát này coi như chấm dứt tình bạn con nít khi xưa của tao và mày! Giờ tao và mày ko phải bạn bè!!!

Dứt câu, Nhi khẽ búng tay

”tách..

” 1cái. Hai tên đầu trọc và mũi tẹt lúc nãy đi ra từ chiếc ô tô.

Nhỏ hơi giật mình.

-Muốn làm gì thì làm!!!-cô buông 1câu với hai tên ấy. Rồi mở cửa xe bước vào. Ngồi trong xe, hoàng nhi châm 1điếu thuốc và thư thái hút. Mặc những tiếng kêu la của nhỏ bên ngoài. Cô mặc kệ tất cả. Trong đầu cô lúc này chỉ còn Gia Bảo.

17. Chương 17

CHAP17:SỰ THẬT

*Bệnh viện Bạch Mai:

-vậy là sao hả bác sĩ???-thiên vũ đứng lên, nói như quát với đám người trước mặt.

-Thật sự xin lỗi cậu! Nhưng lỗi cũng ko hoàn toàn ở phía chúng tôi! Có lẽ cô thiên mỹ nhà cậu gây thù chuốc oán với ai nên mới bị bắt cóc như vậy. Hơn nữa, bệnh viện cũng thiệt hại một phần đáng kể đó! Cậu có đền nổi ko!!!-một người đàn ông trung niên nói bằng 1giọng rất ư bình thản.

-Vậy ra đây là cách mấy người trối bỏ trách nhiệm về chuyện em gái tôi bị mất tích!!! Đền à? Ông nghĩ tôi ko đền nổi tiền cái cổng bị đổ sập, vài phòng bệnh bị phá, với mấy thiết bị đã hỏng đó sao???-thiên vũ mất bình tĩnh và gào lên.

-Vậy là cậu đền nổi à? 14tỷ rưỡi!!! ĐỀN ĐI!!!-người đàn ông bắt chợt gào lên.

-Ồ...ông...!!!-anh tức đến nổi ko nói lên lời. Ông ta ko mảy may lo cho thiên mỹ mà chỉ lo đến số tiền mà thiên vũ phải đền.

-Được rồi!!! Người ko biết ko có tội!!! Ông ta ko biết chúng ta là ai nên mới nói vậy thôi!-vũ cường vỗ vai thiên vũ, còn vuốt vuốt lưng anh chàng cho cục tức kia trôi xuống.

-Nói nhiều với ông ta vô ích thôi!!! Giờ ta đi tìm Irin trước đã!!!-khánh long thở dài.

-Phải đó!!!-việt đông cũng nói nhỏ.

Cả bọn định quay gót bỏ đi thì người đàn ông vừa nãy đứng lên, hình như là phó viện trưởng gì gì đó, hét:

-Này!!! Ko đền nổi đúng ko? Đám nít ranh này!!!

Cả đám đứng hình.

”nít ranh

” à?

Bắt chợt việt đông và gia bảo liền đến trước mặt ông ta, đập mạnh hai mẫu giấy xuống bàn:

-Gọi vào sổ này!!!-cả hai đồng thanh có người mang tiền đến tận nơi cho ông!!!-nói xong cả hai liền ngạc nhiên nhìn nhau.

Ăn ý gớm! Khi hát mà ăn ý được thế thì còn gì bằng

-Ko được!!! Nhỡ gọi xong ko có tiền thì sao? Mấy cậu phải ở lại đến khi có tiền.-ông ta vẫn tức giận lắm lắm.

Thiên vũ nóng máu, định lao lên làm gì đó nhưng bị vũ cường và khánh long giữ lại.

-buông tôi ra!!! Đám cho ông ta xui luôn!!! Tôi mới đi tìm tiểu mỹ được chứ!!!-anh gào lên.

-Cậu điên à!!! Chờ chút đi!!! Hở tý là đánh với đám!!!-vũ cường cản

-Cậu chịu khó đợi đi!!!-khánh long cũng cố ngăn.

Ba phút sau khi viết xong và gia bảo gọi điện thoại. Một đám người đã bước vào. Người đàn ông trung niên hơi hoảng, nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh.

Một anh chàng cỡ 20-25 tuổi trong đám người vừa nãy lên tiếng:

-thiếu gia nhà tôi đã gây chuyện gì vậy thưa ông?

-thiếu gia nhà anh là ai?-người đàn ông ngệt mặt ra.

-Ông ko biết đại thiếu gia của tập đoàn KBO-thiếu gia Nguyễn Nam Gia Bảo sao???-vừa nói anh ta vừa chỉ về chỗ gia bảo.

-C...c...ca...cái gì? thiếu...gia của ...tập đoàn KBO sao?-ông ta lắp bắp.

-Ph...!-anh ta đang nói thì một cô gái khác cũng cỡ tuổi anh ta lên tiếng:

-Vậy thiếu gia nhà tôi gây chuyện gì?

-Lại thiếu gia nhà cô nữa sao???-ông ta thốt lên, rồi lén nhìn năm anh chàng.

-Vâng! Là thiếu gia Lê Việt Đông!!!-cô chỉ về phía viết đông:-đồng thời cũng là cháu trai của chủ tịch nước!!!-cô phán một câu làm ông ta rụng rời.

-...!!!-ông ta nín lặng. Ko nói được gì. Cái mặt trở nên ngơ ngáo, cứ như chết đứng, à ko, chết ngồi rồi ấy (đang ngồi mà!)!!!

-Thư kí Kim! Anh giải quyết đi! Tô đang bận!!!-gia bảo lên tiếng, rồi cùng tiến ra phía cửa cùng cả bọn.

-Tôi cũng đi đây!!!-việt đông cũng nói rồi quay gót.

-Cậu đi thông thả!!!-cả cô ta và anh chàng cùng đứng lên, cúi gập người 90 độ để chào.

Đợi 10 giây sau mới dám ngẩng mặt lên.

Người đàn ông thì vẫn chưa hết bàng hoàng. Một người là đại thiếu gia của tập đoàn KBO. Một người là cháu trai của chủ tịch đất nước nơi ông ta đang sống.

Bị mất việc là cái chắc!!!

.....Ông ta chỉ biết ngậm ngùi.

Ai bảo có mất mà ko thấy thái sơn. (ngu thì chết bệnh tật gì!!!)

Bên ngoài hành lang, năm hotboy đang đi ngênh ngang giữa đường giữa lối. Ai cũng phải tránh đường. Tiếng ồ á của mấy cô y tá làm mấy anh chàng đau đầu muốn chết. Bộ mới hấy trai đẹp lần đầu chắc!

-Tôi gọi cóm nhá?-khánh long lên tiếng. Đồ ngốc! Bọn cảnh sát ăn hại nước mình thì làm được gì!!!-vũ cường gất.

-Đúng đó! thà gọi bọn vệ sĩ nhà tôi còn hơn vạn lần!!!-gia bảo lên tiếng.

-Vậy thì gọi đi!-việt đông trề môi.

-Đừng có trề môi nữa đi!!! Ông ko biết bình thường cái mặt ông đã giống con gái lắm rồi à mà còn làm cái điệu bộ ấy nữa!!!-thiên vũ chọt hét lên.

-SAO? Ko được nên ông ghen à!!!-việt đông

”bật

” lại.

-Tôi mà phải ghen với cái bản mặt nửa ông nửa bà ấy à!!!-thiên vũ quay ngắt ra trước mặt viết đông mà thét.

-Thế sao lúc nào ông cũng chỉ trích về cái bộ mặt tôi thế hả?-việt đông cũng thét lên.

-Vì...-anh đang định đáp trả thì gia bảo gào lên chặn họng:

-Em gái ông có khi sắp chết rồi đấy lo mà đi cứu đi!!!

-Nhưng tìm ở đâu chứ?-thiên vũ dịu lại, giọng náo nức.

-Hôm qua tôi có gắn máy định vị vào điện thoại của cô ta!!!-gia bảo cười đắc thắng.

-Oa...vậy là tìm được nhỏ ngay thôi đúng ko???-việt đông có vẻ thán phục. Thế là cả lũ hí hửng, bu quanh gia bảo. Lúc đấy thiên vũ mới lôi ra trong túi cái điện thoại, giờ lúng lẳng trước mặt 4thằng, buông giọng chán ko thể chán hơn:

-Điện thoại của nó đang trong tay tôi đây này!!!

Cả lũ lại nghệt mặt ra nhìn nhau. Cái mặt nhìn ***** ra!!!

Tìm kiểu gì bây giờ???

---

*Tại bãi đất trống:

Hoàng nhi thản nhiên ngồi hút điếu thuốc. Đã hơn 1tiếng trôi qua. Những tiếng động

”rầm

”,

”chát

”,

”bốp

” và tiếng gào thét cũng đã dứt. Chắc là xong rồi! Hoàng nhi định buông điếu thuốc xuống, mở cửa xe thì đã có ai đó mở cửa cho cô bước xuống. Nghĩ là 2tên kia, cô nói:

-Đã xong rồi à?

-Ừ...!

Cô giật mình ngược lên. Là nhỏ chứ ko phải hai tên kia. Quần áo thiên mỹ tả tơi rơi rụng hết, máu ở đầu túa ra, ướt đầm nửa khuôn mặt và đã chảy cả xuống bộ áo bệnh nhân.

Chân nhỏ run rẩy, đầu gối khép lại, hai bàn chân mở rộng để giữ thăng bằng.

-S..sao lại?-cô nhăn mặt, đẩy nhỏ ngã để ra ngoài. Hai tên lúc nãy nằm sổng xoài dưới đất. Bị nhỏ đánh cho xỉu toàn tập, ko nhúc nhích được luôn.

-Mày...!-cô nghiêng răng vì tức. ko ngờ bệnh vậy mà còn đánh được.

-Giờ thì cậu nói rõ đi...sao cậu làm thế???-nhỏ gắng gượng đứng dậy, cổ họng dù đang thở ko ra hơi. Máu từ khoé miệng nhỏ chảy ra, rơi tách tách xuống đất.

-...!-hoàng nhi bắt đầu thấy sợ khi thiên mỹ càng ngày càng tiến lại gần cô. Bàn tay đỏ thắm nhuốm máu của nhỏ giờ lên, hướng về phía hoàng nhi.....

---

*Trong xe limo của nhà Thiên Vũ:

-Cậu nói gì?-thiên vũ nói đủ để nghe nhưng về mặt thì đã tím tái lại.

-Mình nói: có thể hoàng nhi đã bắt cóc em gái cậu!!!-vũ cường cúi mặt, nhẹ nhàng nói.

-Bằng chứng?-gia bảo lạnh lùng hỏi. Cậu ko tin cô em họ hiền lành của mình làm, chuyện đó.

-hôm nọ mình nghe được cuộc nói chuyện của hoàng nhi với ai đó. Nguyên nhân mà thiên mỹ nhập viện cũng do người của hoàng nhi làm!-vũ cường chậm rãi nói.

-nó ko làm thế đâu!-gia bảo nhủ mày.

-Cô ta chỉ thực nữ trước mặt cậu thôi!-khánh long gắt.

-Phải!!! Vụ năm ngoái có một cô nữ sinh tự tử ko phải vì bị khủng hoảng tâm lý, mà là do hoàng nhi ép! Trước đó, cô nữ sinh đó đã tặng cậu bánh, và cậu vui vẻ nhận!!!-việt đông nói.

-Còn bao nữ sinh phải chuyển trường nữa! Cũng do cô ta làm!!! Vì bị hoàng nhi hành hạ quá đáng, ko chịu được nên họ mới phải chuyển!!!-khánh long tiếp tục nói.

-...!-gia bảo bàng hoàng, ngồi thẫn thờ.

-Nếu là hoàng nhi thì chỉ có ở đó!!!-thiên vũ nói to

-UK!!! Căn cứ của hội

"beauti evil

"!!!-vũ cường buông lời.

Chiếc xe limo chợt đổi hướng.....

-trả lời mình...!-nhỏ nói khó nhọc.

-Ừ..ừ...ko!!! Tránh xa tao ra!!!-hoàng nhi hất cánh tay đầy máu của nhỏ ra, toan chạy nhưng bị nhỏ giữ lại.

-mình là trẻ mồ côi thật sao???-nhỏ vẫn gắng gượng nói, nước mắt hoà cùng máu, tạo thành một màu hồng đậm rất đẹp, chảy dài xuống cằm thiên mỹ.

-TAO KO BIẾT!!! TRÁNH RA!!!-hoàng nhi ôm đầu, vừa gào vừa khóc. Bộ dạng của nhỏ đáng sợ là một phần, cô còn lo sợ nữa! Nếu nhỏ ko bị làm sao thì mọi người sẽ biết con người thật của cô. Cô chỉ còn một cách là giết nhỏ thôi.

Hoàng nhi gần đôi mắt còn vương nước nhìn thiên mỹ, bất ngờ rút ra một con dao găm. Rất nhỏ, nhưng rất sắc!!!

-Cậu...ghét mình đến thế sao?-nhỏ nhăn mặt. Thấy tim mình khê nhói lên.

-...!-hoàng nhi lưỡng lự trước con mắt đỏ ngầu của nhỏ đang nhìn xoáy sâu vào mắt cô.

Nhưng rồi cô khê thở dài,gạt đi những giọt nướcmắt trên má, gơ con dao lên, rồi nói nhỏ:

-Xin lỗi!!!

Đoạn hoàng nhi lao thẳng về phía thiên mỹ.

18. Chương 18

CHAP18:MỘT NỬA SỰ THẬT

KÍÍÍiiiiittttttttttttttttttttttt.....!!!

Chiếc xe limo phanh gấp vang lên. Trước một khu đất trống, vài ngôi nhà to lớn nhưng đã cũ kĩ, rêu bám xanh rì và ẩm mốc, năm anh chàng mở bật cửa bước ra.

Giữa những ngôi nhà lâu năm đó là một khu đất trống. Trong khu đất là một ngôi nhà bằng gỗ, rất rộng, cỡ một ngôi trường tiểu học. Ngôi nhà đó nhìn vẫn còn mới dù được xây đã lâu.

Thiên vũ ko đợi được nên chạy như bay vào bên trong. Thấy thế cả đám cũng chạy theo. Đến gần ngôi nhà gỗ, thiên vũ chợt khựng lại. Vì anh nhìn thấy chiếc ô tô của hoàng nhi!!!

Chỉ nhìn chiếc xe 1vài giây, thiên vũ lại tiếp tục chạy. Chỉ vài bước, anh đã thấy 1cảnh tượng kinh khủng.

Hoàng nhi đang ngồi đè lên bụng thiên mỹ. Cô đang cố gắng cắm con dao vào thiên mỹ.

Thiên mỹ nằm bên dưới cố giữ tay hoàng nhi lại để con dao ko đâm xuống người nhỏ.

Hai người con gái xinh đẹp như thiên thần giờ trong như ác quỷ khi quần áo nhuốm đầy máu, tay chân xước xác, đầu tóc rối mù bê bết,...THẬT KINH KHỦNG!!!

Quá bàng hoàng, anh chỉ biết đứng im nhìn.

Bốn anh chàng kia đã đuối kịp thiên vũ. Cũng đứng sững lại vì cảnh tượng trước mặt.

Hai cô gái ko nhận ra sự có mặt của những vị khách lạ, vẫn say sưa

”quần

” nhau.

Bất ngờ, thiên mỹ đẩy hoàng nhi ngã nhào. Con dao trên tay cô cũng văng xa. Hoàng nhi nhanh chóng bật dậy. Rồi 2đứa con gái lại nhanh chóng vươn mình ra cướp con dao.

Cô đưa tay ra.....

Nhỏ cũng nhướn tay ra với.....

.....Chộp!

Hoàng nhi đã nắm được con dao.

Cô lại lao lên chỗ nhỏ. Giờ con dao lên. Và nhanh chóng đâm nó xuống.

PHẬP!!!

Tiếng động của miếng kim loại đâm vào thớ thịt. Một thứ chất lỏng màu đỏ đặc phun ra.

Những giọt máu ấy bắn vào mặt thiên mỹ và hoàng nhi.

Một màu đỏ ối!!!

Thiên mỹ định thần lại. Gia bảo đã ra chỗ nhỏ lúc nào và lãnh trọn con dao đó. Con dao kim loại đó yên vị trên bụng hần.

-Ááááá...!-hoàng nhi đưa tay lên ôm mặt, con dao thì vẫn đang yên vị trên nơi cô vừa đâm.

Thiên mỹ lạng thỉnh. Mắt nhỏ mở to ra, nhìn trần trời. Rồi bất ngờ, 1tiếng thét vang lên:

-GIA BẢO!!!

Thiên vũ lao ra chỗ nhỏ đỡ gia bảo. Việđ đông nhanh chóng lại gần, giữ chặt tay hần.

-RÚT CON DAO RA!!!-anh hét lên.

-BIẾT RỒI!!!-nó cũng hét rồi cố lượ hướng để rút.

Nó nói:

-CẮM CẮN VÔ LƯỖI!!!-việđ đông nói với gia bảo rồi cầm chặt con dao, rút ra!

PHỤT.....!!!

Thứ chất lỏng đỏ ấy lại tủa ra!!!

Gia bảo khê rên một tiếng rồi im bật. Hần cắn chặt môi đến nổi bật máu. Có lẽ đau lắm!!!

Nhanh chóng xé áo, việđ đông băng cho gia bảo cầm máu trước. Thiên vũ cũng cố gắng làm vết thương của gia bảo ko chảy thêm máu.

Vũ cường lao ra chỗ hoàng nhi. Cô vẫn khóc. Chỉ ngồi ôm mặt khóc. Khóc ko thành tiếng. Cô đã hại người cô yêu thương nhất rồi!!!

Thiên mỹ ngất lịm sau khi nhìn thấy cảnh hoàng nhi đâm con dao đó vào người gia bảo. Khánh long nhanh chóng chạy ra phía nhỏ. Nhận ra vết thương trên đầu nhỏ đang ko ngừng rỉ máu. Anh chàng liền bế nhỏ lên.

-ARON!!! IVAN!!!-ta đưa IRIN và ZENT đến bệnh viện trước!!!-khánh long gào lên rồi chạy như bay ra xe.

-ỪK!!!-thiên vũ chỉ nói một tiếng rồi công gia bảo lên vai, cũng chạy theo khánh long.

Việt đông lại gần vũ cường nói:

-Cậu đưa cô ta về đi!!! Lo cho Zent và em gái Aron xong chúng ta sẽ hỏi tội cô ta sau!

-ừm! Ta về thôi, ZIZI!!!-vũ cường nói, rồi nhẹ nhàng bế hoàng nhi lên. Cô nắm chặt áo vũ cường, bờ vai ko ngừng run rẩy, nước mắt ko ngừng tuôn rơi.

Việt đông sau khi thấy vũ cường và hoàng nhi lên xe và đã đi khỏi khu đất trống mới nhanh chóng ra xe cùng thiên vũ.

Chiếc ô tô của hoàng nhi thì đi thẳng về phía dinh thự nhà họ Nguyễn Ngọc

Chiếc limo của thiên vũ lại tiến thẳng đến bệnh viện Đại học Y. *bệnh viện đại học y:

Ngồi trước cửa phòng cấp cứu, thiên vũ, việt đông và khánh long đứng ngồi ko yên. Việt đông đã về nhà và mang cả quần áo cho thiên vũ cùng khánh long thay, chứ quần áo toàn đất cát với máu me coi sao được. Vừa dơ lại vừa mất mỹ quan!

Sau khi phẫu thuật xong, Gia Bảo được chuyển đến phòng vô trùng. (phòng này giành cho bệnh nhân bị bệnh sập nghề!). Còn thiên mỹ được chuyển đến phòng chăm sóc đặc biệt.

Gia Bảo vẫn chưa tỉnh. thiên mỹ thì khá hơn, chỉ ngủ 6 tiếng sau khi phẫu thuật thôi (6 tiếng mà "chỉ

"à???), rồi dậy!

Vừa mở mắt, chưa để thiên vũ cười xong, nhỏ đã đòi gặp hoàng nhi. Nhỏ nhất quyết đòi gặp bằng được cô ta. Nhỏ vừa phẫu thuật xong, thiên vũ sợ nhỏ lại sao nữa nên chiều ý, bắt khánh long về nhà hoàng nhi đón cô ta tới đây.

Khánh long cũng đành nghe theo. Ai bảo có thằng bạn thân là ông làm chi!!!

---

*dinh thự nhà họ Nguyễn Ngọc:

-Ko được!!! Khó khăn lắm cô ấy mới ngủ được đấy! Giờ cậu bắt cô ấy dậy đi gặp Irin hả??? Tôi ko cho đâu!!!-vũ cường đứng chắn ngang cửa phòng hoàng nhi, ko cho khánh long bước vào.

-Bạn bè thế đấy hả?-khánh long gần giọng.

-Nhưng...ko được là ko được!!!-vũ cường kiên quyết.

Thế là hai thằng cứ kì kèo qua lại. Cãi nhau um củ tỏi cả lên. Mãi đến khi mai chi xuất hiện thì cuộc chiến mới tạm ngưng.

-Để em đi cho!-cô nhẹ nhàng nói:-em biết chuyện thiên mỹ muốn hỏi!!!

Hai thằng nhìn nhau rồi cùng gật đầu. Cả ba cùng đi đến bệnh viện nơi thiên mỹ đang đợi.

Bước vào phòng, mai chi nhẹ nhàng kể lại mọi việc.

Chẳng biết thiên mỹ, hoàng nhi và mai chi ở cô nhi viện từ bao giờ, nhưng cả 3 chơi rất thân với nhau. Ăn, ngủ, học hành, lúc nào cũng bên nhau. Nhưng đến khi mai chi 4 tuổi, hoàng nhi 6 tuổi thì được họ Âu Dương nhận nuôi. Tối hôm trước, cả ba cùng nhau đi ngắm sao, trời khá lạnh nên hoàng nhi đã bị cảm. Viện trưởng cũng rất khó xử nên đã để thiên mỹ đi thay.

Sau hôm đó, lại có một gia đình khác đến nhận nuôi 2chị em họ. Thấy họ ăn nói có học thức, ăn mặc sang trọng, viện trưởng đã đồng ý ngay.

Hai vk ck nhà đó nhanh chóng đưa hoàng nhi và mai chi về. Nhưng hai chị em thực sự hoảng sợ khi nhìn thấy ngôi nhà tồi tàn của họ.

Hai chị em bị lôi vào nhà. Người ck đã dùng roi đánh 2chị em và hăm dọa:

"giờ bọn tao đã nhận nuôi mày nên mày phải nghe lời bọn tao! Đừng có nghĩ đến việc trốn thoát!!!

". Sau khi đánh ngất cả 2 bị vk ck nhà đó quăng vô chuồng c.h.ó!

Ở đó, thì ra ko chỉ có chị em cô mà còn bao đứa trẻ mồ côi khác cũng trong hoàn cảnh tương tự.

Từ đó, ngày nào 2chị em cũng phải đi ăn xin, bán vé rạo,...Về nhà phải nộp đủ tiền mới được ăn cơm. Nhưng đâu phải cơm trắng, mà là cơm đổ với bánh mứt. Nhiều lúc đói quá phải nhắm mắt mà ăn. Ăn rồi nôn. Nôn vì cái mùi vị kinh khủng của nó.

"Đấy đâu phải thức ăn cho người chứ!!!

"-có lần hoàng nhi tức giận mà gào lên như vậy. Nhưng cô chỉ nhận được một câu nói dửng dưng:

"bọn mày đâu phải là người!!!

".

Hai chị em chỉ biết ôm nhau khóc. Nhiều hôm ngủ, lạnh cũng chẳng có chăn đắp. Mùa đông thì cả lũ trẻ con ở đó chỉ biết rúc vào đồng rơm cho ấm.

CUỘC SỐNG KO KHÁC GÌ ĐỊA NGỤC TRẦN GIAN!!!

Nhưng chị em cô vẫn cố gắng sống. Còn sống là còn hi vọng!

Rồi ông trời chẳng phụ công 2chị em!

Năm mai chi 10 tuổi, hoàng nhi 12tuổi, đã trốn thoát được khỏi nơi ấy và về cô nhi viện.

Hai năm sau, chị em cô được nhận nuôi! Và trở thành con cái nhà họ Nguyễn.

Nhưng hoàng nhi ko quên được nỗi thù hận năm xưa nên đã quyết tâm tình thiên mỹ trả thù. Cô nghĩ, mọi đau khổ cô chịu là do nhỏ mà ra....

* * *

19. Chương 19

CHAP19: EM LÀ NÀNG CÔNG CHÚA TÓC ĐỎ CỦA DÒNG HỌ ÂU DƯƠNG!!!

Câu chuyện mai chi vừa kể làm người nghe ko khỏi rùng mình.

Thời đại này còn những chuyện vô lý thế sao? KO! Ko phải vô lý, mà là ko thể tin được.

Những người trong phòng bệnh này đều là con nhà bẽ thế! Ăn sung mặc sướng từ khi mới trào đời.

Đói...

Rét.....

Khổ cực.....

Túng thiếu.....

Họ còn ko biết những thứ đó là gì.

Họ cũng ko biết những thứ đó tồn tại trên đời!!!
Bởi cuộc sống của họ ko cay đắng, ko đau khổ, ko chua xót.....
Cuộc sống của họ là một màu hồng. Một màu hồng tuyệt đối!!!
Họ xinh đẹp.....
Họ giàu có.....
Họ giỏi giang.....
Họ là những con người toàn diện trong mắt xã hội!!!
Vì vậy, câu chuyện của hai chị em cô ấy như là chuyện trong cổ tích vậy!
Chỉ khác là ko có hoàng tử đến cứu họ.....
Chỉ có mụ phù thủy hành hạ 2nàng
”công chúa
” đó thôi!!!

.....
Bờ môi hồng của mai chi vừa khép lại, câu chuyện kết thúc thì cả căn phòng như lắng xuống.
Ko một tiếng động vang lên.
Hơi thở của mọi người cũng như chậm lại.
Ko ai nói một câu gì.
Mọi người như bất động.

Một tiếng nói vang lên phá tan sự tĩnh lặng đến run người đó:

-Vậy mình thực sự là cô nhi à???-thiên mỹ buông lời, vẻ mặt vô hồn, ko thể hiện bất kì cảm xúc nào. Mất nhỏ ráo hoảnh, nhìn vào khoảng ko vô định.

Việt đông ko phải là kẻ thích xen vào truyện của người khác, cũng ko có bản tính tò mò, nên đã nhẹ nhàng mở cửa

”chuồn

” sang phòng bệnh của gia bảo.

Khánh long cũng thấy sự việc ko hay ho cho lắm, định đi theo. Nhưng anh chàng ko nỡ để mai chi ở lại 1mình với anh em thiên vũ. Nên ngồi ở lại.

-anh hai!!!-nhỏ bắt ngờ quay sang phía thiên vũ.

-...!-thiên vũ im lặng.

-trả lời em!!!-nhỏ nói rất nhỏ, nhưng cũng đủ uy lực để anh trai nhỏ toát mồ hôi.

Lời nói của nhỏ là lệnh đối với thiên vũ. Từ nhỏ cha mẹ đã dạy anh như vậy rồi. Ko thể ko nghe, thiên vũ cũng nói nhẹ nhàng:

-Phải! Anh em ta ko chung huyết thống!!! Ko phải anh em ruột!!! Ko cùng một mẹ sinh ra!!!

Từng câu, từng chữ in đậm vào tim thiên mỹ.

Ko phải con gái do Âu Dương phong và Nhạc Thiên thiên sinh ra.

Ko phải em gái ruột của Âu Dương Thiên Vũ.

Ko phải ái nữ chính đáng của dòng họ Âu Dương.

-Vậy em là ai???-nhỏ lại hỏi. Gương mặt vẫn ko cảm xúc. Có lẽ nhỏ ko biết nên khóc, nên cười, giận dữ hay căm thù....!

-Em là Âu Dương Thiên Mỹ!!! Là nàng công chúa tóc đỏ của dòng họ Âu Dương!!!-thiên vũ nhìn nhỏ. Khuôn mặt anh cũng ko cười, ko buồn bã, nhưng rất nghiêm túc. Thiên vũ lại gần, ôm lấy nhỏ. Thiên mỹ cũng ghì chặt bờ vai anh.

-Cảm ơn...anh hai!!!-thiên mỹ buông lời nói nhỏ và nhẹ như cơn gió. Nhưng cũng đủ để thiên vũ nở một nụ cười hạnh phúc từ đáy lòng. Phải rồi!!! Nhỏ vẫn là thành viên trong gia đình mà!!! Ko ai ghét bỏ, hắt hủi. Vậy thì có gì phải buồn.

Một giọt nước trong suốt, khẽ lấp lánh rơi từ khoé mắt nhỏ xuống vai áo thiên vũ.

Nhưng chỉ một giọt thôi!!! *Dinh thự nhà họ Nguyễn Nam:

-Thưa ông chủ! Tôi đã tìm ra tung tích của người được phu nhân hiến mắt năm xưa!-một người đàn ông mặc toàn màu đen lên tiếng.

Trong căn phòng làm việc trang trọng, một người đàn ông ngồi lên chiếc ghế xoay, hướng mặt ra chỗ bức tường làm bằng kính, ngay sau bàn làm việc của ông ta, ko thèm liếc lấy người đàn ông kia lấy một cái. Chỉ lạnh lùng lên tiếng:

-Bắt nó cho ta!!!

-Ngay sao thưa ngài?-người kia lên tiếng.

-Phải!!!-lại giọng nói lạnh lùng ấy vang lên.

Khẽ cúi chào, người đàn ông bước ra khỏi cửa. Sau khi người kia đi, ông ta mới quay mặt vào trong, cầm tờ lý lịch để bên ngoài :

"Âu Dương Thiên Mỹ

" lên xem xét.

Trong đồng hồ sơ đồ, còn kẹp vô số bức hình của một người con gái tóc đỏ, mắt đỏ. Hầu hết là ảnh chụp trộm.

Đặt đồng ảnh cùng tờ lý lịch xuống bàn, ông ta đứng dậy, đi về phía trái căn phòng-nơi treo một bức ảnh lớn, được đóng gỗ xung quanh và lồng trong khung kính rất cẩn thận của một người phụ nữ tóc ánh kim cùng đôi mắt màu đỏ rực rỡ và quyến rũ!

Thở dài, ông chạm nhẹ lên khuôn mặt của người phụ nữ trong bức ảnh, khẽ nói:

-Hạ Vũ Hà! Anh sắp đòi lại công bằng cho em đây!!!

---

*bệnh viện:

Ngoài hành lang:

-Gia bảo chưa tỉnh sao?-thiên vũ lên tiếng.

-Chưa!-việt đông thở dài thườn thượt:-còn thiên mỹ thì sao?

-Nó ngủ rồi! Haziii.....! Cho nó ra Bắc là một quyết định sai lầm mà!!!-anh cũng thở dài.

-Chắc cô bé sốc lắm!!!-việt đông bặm môi, nhìn thiên vũ bằng ánh mắt buồn bã.

-Đừng có nhìn tôi như thế! Định quyến rũ tôi chắc!!!-thiên vũ tự nhiên gắt lên.

-Ông điên à! Quyến rũ cái con khỉ!!! Đang yên đang lành tự nhiên nổi khùng!!!-việt đông khó chịu ra mặt.

(hai thằng này hay gây nhau quá!!! Có khi nào thích nhau ko ta???)

-HẦY!!! ARON! IVAN!!!-1tiếng nói vang lên.

Cả hai cùng quay ra nhìn. Thì ra là khánh long và vũ cường. Chắc lúc này khánh long đưa mai chi về vũ cường đang ở nhà hoàng nhi cũng đi theo ra đây luôn.

-Tôi mua đồ ăn nè!!!-khánh long hí hửng giơ túi đồ ăn lên.

-Hơn 11h rồi, nghĩ các ông chưa ăn gì nên tôi mua đó!!!-vũ cường cười hớn hở.

-Hjx...cảm ơn!!!-việt đông và thiên vũ cùng nói, rơm rớm nhìn 2thằng bạn. Đúng là bạn chí cốt mà.

Ngồi trong nhà ăn của bệnh viện, 4thằng lôi thức ăn ra đánh chén. Cái bụng biểu tình dữ dội này giờ cũng chịu im khi nghĩ thấy mùi thức ăn.

-Tiếc tôi ko phải...con gái...ko là tôi...lấy ông rồi đó...Kun ạ...miam miam....!!!-việt đông vừa ăn vừa nói, nhìn thằng bạn mừng rơi nước mắt.

-Thôi đi cha nội!!! nói gì thấy ghê!!!-khánh long méo mặt:-có lấy tôi cũng ko lấy ông! Tôi lấy Kol cơ!!!-khánh long tí tởn nhìn vũ cường làm anh chàng nổi cả da gà.

-Lấy cái đầu ông!!!-vũ cường cầm nguyên cái đùi gà nhét vô miệng khánh long làm cậu ta nhai ko được, nuốt ko xong. Suýt nghẹn mà chết!!!

-Cái gì!!! Có lấy thì ông cũng phải lấy tôi chứ sao lấy nó?-thiên vũ đập mạnh ly nước xuống bàn, hét.

Cả ba thằng sững lại. anh giật mình, vội bịt miệng mình lại rồi cầm cúi ăn tiếp.

-Ông nhiễm bệnh biến thái của Kun rồi hả Aron???-vũ cường ngơ ngác hỏi.

-Ông...ông...ông...!-việt đông lắp bắp ko nói lên lời.

-Oa...giờ tôi mới biết ông vậy đó nha!!!-khánh long buông lời trêu chọc.

-tôi giỡn thôi!!!-thiên vũ tỉnh bơ nói làm cả bọn cụt hứng. Thực ra anh chàng đang xấu hổ gần chết

"Tự nhiên nói vậy làm chi ko biết!!!

"-thiên vũ rửa thầm trong lòng.

Chết rồi...! Có khi nào thiên vũ là G.. ko ta???

20. Chương 20

CHAP20: CÂU NÓI CUỐI CÙNG!!!

Ngồi say sưa gặm nhấm cả lũ đánh chén gần hết 6xuất KFC cỡ lớn.

"I love you (i love you) uh uh uh...! I love you uh uh uh...! haru jonggil yeudea mosseup jakku tteo-olla...!!!

Llà bài I love you của 2NE1-nhạc chờ của thiên vũ.

-alo tôi nghe!!!-anh chàng buông chiếc nĩa có cắm miếng KFC đang chuẩn bị cho zô miệng xuống, thăm nguyên rửa kẻ nào phá đám lúc anh ăn.

Cả lũ cũng ngừng ăn, ngừng lên xem là ai gọi cho thiên vũ.

-em đói!!!-bên kia một giọng nói nhẹ nhàng vang lên.

Mặt thiên vũ đang cau có bỗng giãn ra. Cười rất hồn nhiên, nói:

-Em muốn ăn gì? Anh đi mua ngay!!!

-Na!!!-nhỏ buông lời.

-HẢ?-anh nghệt mặt ra.

-Em muốn ăn na!!!-nhỏ nhắc lại.

-Ồ...!!!-anh lấp bắp, mùa này trong Nam thì có chứ ngoài Bắc làm gì có na. Hơn nữa đã muộn, hơn 11h rồi, làm gì có ai bán.

Biết

"lời nói của tiểu mỹ là lệnh! Con tuyệt đối phải nghe!!!

" (câu pama nói với thiên vũ) nhưng anh chàng cũng rất khó xử.

-Em ăn cái khác nhé? Cháo hay phở? Mới ốm dậy đã ăn na, ko tốt đâu!!!-thiên vũ nhẹ nhàng dỗ nhỏ.

-Em muốn ăn na!!!-nhỏ tiếp tục nhắc lại.

-uk, anh biết rồi!!!-thiên vũ bất lực, đành trả lời. Tắt máy, anh đứng dậy.

-Đi đâu thế?-việt đông hỏi.

-tiểu mỹ muốn ăn na!!!-anh chán nản trả lời.

-Cái gì?-vũ cường thốt lên.

-Mới đầu mùa làm gì có na!!! -khánh long nhảy vào cổ hòng vũ cường nói

. Vũ cường liền cốc vào đầu khánh long 1cái đau điếng, hét:

-Đã nói bao lần ko được cướp lời tôi cơ mà!!!

-Ai biết ông nói lúc nào mà bảo tôi cướp hả!!!-khánh long cự lại.

-Thế sao ông toàn nhảy vô cuống họng tôi ngồi thế hả???-vũ cường nghiêng răng.

-Ai biết!!!-khánh long cắn môi.

Thế là 2thằng cứ ngồi lằm bằm nói nhau. Đến trẻ con!!!

Thiên vũ ko quan tâm nên ko quản. Anh đang vắt óc nghĩ đến mấy quả na. Nghĩ đến nỗi thấy mấy quả na bay quanh đầu luôn.

-Thử ra siêu thị coi! Chắc giờ này sẽ có vài chỗ chưa đóng cửa1-việt đông nói.

-uk!!!-anh trả lời cụt lủn.

Cả 2thằng định đứng lên đi mua na thì thấy một bà cô cầm một túi na chín. thiên vũ nhìn bà cô như kiểu thấy thánh sống, liền lao ra chỗ bà ta.

-Chị xinh đẹp ơi!!! -anh nhẹ nhàng chạy lại gần, nắm tay bà ta lại.

Bà cô này nom cũng phải 40-50 tuổi rồi, thân hình

"đầy đặn

" (có lẽ) 90,90 và 90!!! (ko khác gì cái lu!!!).

Nghe thiên vũ gọi

"chị

" mà việt đông phải nín cười, bịt chặt miệng rồi mà mấy tiếng

"hi hi

" của nó vẫn

"bắn

” ra. anh chàng gọi bà cô mà cũng thấy ngượng cả miệng, chỉ muốn chui vô toilet ói cho nhẹ người, lại thêm từ

”xinh đẹp

” làm cả 2thằng ko thể chấp nhận nổi.

Nhưng vì sự nghiệp, CỐ LÊN!!!

-gì vậy em zai??? -bà ta nghe thấy thiên vũ gọi thì liền quay lại. Nhìn thiên vũ, bà ta trả lời ngay lấp tịt. Má bà ta còn hơi ửng đỏ khi thấy một anh chàng đẹp zai như vũ nhà ta. Chính đồn lại trang phục, bà ta lại gần thiên vũ và việt đông, e then nói:

-chuyện gì vậy?

-À, dạ,

”chị

” có...!-anh đang nói thì bà ta chặn họng:

-Tôi chưa có chồng đâu!!!

-PHỤT!!!-việt đông buồn cười quá, nhin ko nổi, nhưng cũng ko dám cười. Vừa

”phụt

” 1cái thì lập tức bịt miệng lại. thiên vũ ko biết nên khóc hay cười, vẻ mặt hết sức khó coi.

Bà ta thì đang vôn vê mấy lọn tóc rối như tổ quạ của mình, ngại ngùng nhìn thiên vũ, thầm nghĩ:

”mình cũng có giá quá đi chứ! hihhi.....!!!

”, rồi cứ tùm tùm cười 1mình.

Khoé môi thiên vũ giật giật, cổ lắ anh mới mở miệng nói được 1câu:

-Dạ ko! Em muốn hỏi

”chị có bán chỗ na đó ko?

”

-hả!-bà ta méo mặt. Bị mừng hụt, bà cô cau có nói:

-KO BÁN!!! hỏi gì kì cục!!!-rồi quay gót bỏ đi.

-KHOAN ĐÃ! chị xinh đẹp!!!-anh hét.

-Chuyện gì nữa?-bà ta tức giận nói.

-Em trả 1triệu!!!-thiên vũ nài nỉ.

-Đây là tôi mua cho cô em họ, tôi phải đặt trước trong Nam người ta mới gửi ra cho đấy!!!-bà ta khó chịu nói.

-2triệu!-anh trả giá.

-...!-bà ta lưỡng lự.

-giá chốt: 5triệu!!!-anh bắt đầu mất bình tĩnh.

-Tôi bán!!!-bà ta hét lên.

Năm triệu cho 5quả na, quá hời! Ngu mới ko bán!!!

Giao dịch xong. bà cô cầm tiền ngưng ngẩng bỏ đi. thiên vũ mệt mỏi xách đồng na về.

Việt đông bây giờ mới dám cười lớn. Nó cứ cười toáng cả lên. ko thèm để ý người xung quanh chỉ trở xì xào, nó vẫn hồn nhiên cười như thằng điên.

thiên vũ ngượng chín cả mặt ko dám nói gì.

thế là tối đó, trên con đường lát gạch gần bệnh viện đại học y, người đi đường thấy một thằng con trai tóc vàng, rất kute, cứ ngẩng mặt lên trời cười như điên như dại.

còn người con trai tóc đỏ còn lại thì ngượng tím tái mặt mũi mà chỉ biết nghiêng rằng ko dám ho he gì, cứ cúi gầm mặt mà đi.

Quay lại nhà bếp, thiên vũ và việt đông thấy vũ cường và khánh long vẫn ở đó. Ngoài ra còn có một người con trai tóc bạch kim ngồi cạnh họ. Phía sau người con trai ấy là hai người đàn ông đo con mặc vest đen, có lẽ là vệ sĩ.

-ARON! IVAN!!!-khánh long hua hua tay.

Lập tức người con trai liền quay mặt lại. thiên vũ và việt đông cùng ngạc nhiên thốt lên:

-GIA HUY!!!

Người con trai cũng nhìn lại họ, nở một nụ cười rất tươi.

Dù là em song sinh của gia bảo nhưng gia huy lại rất hay cười, khác hẳn anh trai mình. Gia huy cũng ko lạnh lùng hay luôn cáu giận vô lý như gia bảo. Gia huy ko bao giờ dùng tiền để giải quyết mọi chuyện như gia bảo. Nhưng gia huy khá nhút nhát, có vẻ gì đó yếu đuối nữa.

"Mình đến thăm anh bảo!!!

"-gia huy viết lên tập giấy khổ A4 lúc nào cũng mang theo bên người, rồi giơ lên ọi người xem.

Gia Huy bị cảm!

-Uk, giờ mình cũng phải mang đồ cho tiểu mỹ, cậu vô cùng luôn nhá!!!-thiên vũ nói với gia huy rồi quay qua nói với mấy thằng bạn:-đi thôi!!!

Thế là cả đám lại tay trong tay, chân bên chân lên lầu 3. Nơi có phòng nghỉ của thiên mỹ và gia bảo.

Việt đông mở cửa cho thiên vũ vào. Anh chàng ko thèm cảm ơn nó mà chạy vào luôn chỗ thiên mỹ.

-Anh mua được rồi này!!!-thiên vũ giơ lên trước mặt nhỏ túi na.

-Em ko ăn nữa!!!-nhỏ nói. Mặt vẫn ko chút cảm xúc.

-Ặx...! Anh xin lỗi vì về trễ!!! Tiểu mỹ ngoan, tha lỗi cho anh đi nhé!!!-anh ôm nhỏ dỗ dành.

-Em tưởng...anh đi luôn rồi!!!-nhỏ nhẹ nhàng nói, mắt rưng rưng.

-Anh xin lỗi!!!-thấy vẻ mặt đó của nhỏ, anh biết thiên mỹ nghĩ anh sẽ ko quan tâm đến nhỏ nữa, vì nhỏ ko phải em gái ruột của anh. thiên vũ ghì chặt nhỏ vào lòng.

-Em ăn cho đỡ đói đã nha!!!-anh buông nhỏ ra, khẽ nói.

-Dạ!!!-nhỏ cũng nhẹ trả lời.

Khánh long, vũ cường, việt đông và gia huy đứng ngoài cửa phòng, định đi luôn sang phòng gia bảo. việt đông nói vọng vào:

-Tụi tui đến phòng Zent trước!!!

-KHOAN!!! Chờ tiểu mỹ ăn xong tui đi cùng luôn! Vào đợi tui chút!!!-thiên vũ chạy ra nói.

-Uk!-việt đông trả lời.

Cả lũ liền vô phòng thiên mỹ.

Gia huy định lại gần giường xem nhỏ là ai thì bất chợt giật lùi lại. Mặt mũi tái mét, miệng ú ớ:

-Ủ...a...!!!-cậu run rẩy cả người.

Việt đông ngạc nhiên, lại gần hỏi:

-Cậu có sao ko đấy!!!-nó chạm nhẹ vào vai gia huy. Nhưng cậu đã hất tay nó ra và chạy thục mạng ra ngoài, để lại những cặp mắt ngơ ngác nhìn theo sau.

-Cậu chủ!!!-hai tên vệ sĩ liền chạy theo.

-Đi thôi!!!-việt đông nói, khánh long và vũ cường cũng đi cùng.

bống chốc phòng bệnh của nhỏ chỉ còn 2mống: là nhỏ và thiên vũ.

Hai anh em khó hiểu nhìn nhau. Sau nhỏ lại cầm cúi ăn, thiên vũ cũng chăm chú ngồi bóc na cho nhỏ ăn, ko quan tâm đến chuyện gia huy làm sao nữa.

Trốn trong toilet của bệnh viện, gia huy nôn thốc nôn tháo.

Cậu nhìn thấy nhỏ, và hình ảnh ngày đó lại hiện về-ngày mẹ cậu mất.

*.....Hôm đó là sinh nhật của gia bảo và gia huy, mẹ cậu-Hạ Vũ Hà-đã đưa hai anh em đi lựa quà sinh nhật. Cũng là ngày mẹ thiên vũ và thiên mỹ-Nhạc Thiên Thiên-đưa hai anh em nhỏ đi sắm đồ mới cho nhỏ.

Thiên mỹ vì quá vui nên ko ngồi im một chỗ mà lại với lên vô lăng-nơi bà Thiên đang lái xe.

Đúng lúc đó, mẹ cậu lại lên cơn đau đầu kinh niên, nên tay lái ko được vững. Mẹ nhỏ cũng đang mải giỡn với nhỏ nên ko để ý có một chiếc ô tô màu bạc đang lao rất nhanh về phía mình. Và chỉ sau vài giây, hai chiếc xe đã đâm vào nhau. tất cả những người đi đường đều đứng sững lại, có người la hét, có người vội vàng gọi cấp cứu, có người lại gần để kéo ngừng người trong xe ra, trước khi hai cái xe phát nổ, có người thì cố gắng chạy trước để ko bị liên lụy.

Mẹ cậu và mẹ nhỏ đã ngất ngay sau đó. Gia bảo cũng xỉu sau khi được đưa ra khỏi xe. Thiên vũ thì cố gắng lôi thiên mỹ ra khỏi xe. Chỉ có gia huy là thấy rất rõ. Cậu thấy hai hàng máu đỏ chảy ra từ khoé mắt của nhỏ. Cậu thấy những vết máu loang lổ trên người mẹ cậu. Cậu thấy hai chiếc xe dập nát đang bốc khói.

Cậu chỉ hét thất thanh lên một từ rồi cũng ngất lịm: -MEEEEEEEE....!!!

Và đó cũng là từ cuối cùng cậu nói. (Sau này, vì sốc tâm lý mà cậu ko thể nói nữa, nên cậu mới bị câm!)

Hai anh em cậu, mẹ cậu, mẹ nhỏ, nhỏ và thiên vũ đều được đưa đến bệnh viện.

Cậu biết, thiên mỹ bị hỏng đôi mắt trong cuộc tai nạn.

Cậu biết thiên mỹ là người được mẹ cậu hiến mắt.

Cậu biết mẹ mình đã chết và là lỗi gián tiếp của nhỏ.

Nhưng cậu ko hận thù cũng như ko có ý định trả thù nhỏ như ba cậu.

Cậu định giữ kín chuyện này mãi mãi, nhưng có lẽ sắp ko được nữa rồi.....*

-GIA HUY!!! Cậu có đó ko???-khánh long vừa đập cửa vừa hét lên.

Giật mình cậu liền ra mở cửa. Cố lấy lại vẻ mặt tươi cười, gia huy lắc đầu tỏ ý ko sao.

-Vậy mà tưởng cậu có chuyện gì chứ!!!-vũ cường nhăn mặt.

-Có thật ko sao ko?-việt đông ngờ vực hỏi.

"Mình ko sao thật mà!!!

"-cậu viết ra giấy.

-Vào thăm Zent chứ!-việt đông cười. Cậu mỉm cười, gật đầu lia lịa.

Cả đám quay lại phòng thiên mỹ, thấy thiên vũ đang rón rén đóng cửa phòng. Đoán thiên mỹ đã ngủ, ko ai nói gì, đều nhìn nhau im lặng. Rồi cùng nhau sang phòng gia bảo.

Hắn lúc này còn chưa chịu tỉnh nữa!!!

Sau khi cả lũ đi khuất. Vài bóng người nhẹ nhàng mở cửa phòng thiên mỹ. Và mang nhỏ đi, sau khi cho nhỏ một liều thuốc mê.

* * *

21. Chương 21

CHAP 21: TÔI CHỈ CẦN ĐÔI MẮT CỦA CÔ THÔI!!!

*8giờ sáng:

Thiên mỹ mở mắt ra. Đập vào mắt nhỏ là cái màn nhung trắng, rất đẹp và cái trần nhà lát gỗ rất quý phái.

Ko phải bệnh viện! (chắc chắn)!!!

Ko phải biệt thự nhà bà nhỏ (có lẽ, vì nhỏ đã đi hết các phòng trong biệt thự nhà bà nhỏ bao giờ đâu!!!)

Ko phải nhà bạn của thiên vũ (cái này...chắc là thế!!!)

Vậy nhà ai đây???

Nhỏ bật dậy, ngó nghiêng xung quanh.

Một căn phòng đẹp tuyệt!!! Đẹp hơn cả nhà nhỏ nữa!

"CÁCH...

"-cánh cửa mở ra, nhỏ giật mình quay lại nhìn.

-Cô đã tỉnh!!!-người đàn ông có vẻ mặt già dặn lại gần hỏi nhỏ:-cô có muốn ăn chút gì ko?

-Ồ...vâng...!-nhỏ lắp bắp.

-vậy 5phút nữa tôi sẽ mang thức ăn lên!-ông ta lại đi ra và khép cửa lại. Nhỏ còn đang định hỏi đây là đâu thì ông ta đã

"dzọt

" trước rồi.

Đúng 5phút sau, thức ăn đã được mang lên.

Ngồi vào bàn, nhỏ ngạc nhiên khi nhìn thấy mấy món ăn đắt tiền, nhất là món

"mì cua+nhím biển sốt kem

",

"bò phi-lê kèm gan ngỗng

" và

"tổ yến chưng hạt sen

". Mấy món này nhà nhỏ thỉnh thoảng mới ăn vì nó khá đắt.

Thiên mỹ đang thắc mắc ai mà đối tốt với nhỏ như vậy.Nhưng nhìn ngôi nhà là nhỏ đã biết được sự bề thế của chủ nhân rồi.

ăn xong, người đàn ông lúc nãy-có lẽ là quản gia-lại ột đội quân nữa vô phòng. nào thì quần áo, nào thì giày dép, hết phần son lại đến nước hoa. Ko lẽ, ba má nhỏ lên tổ chức lễ đính hôn cho nhỏ sao.

Grừ...ko chấp nhận được mà!!!

Nhỏ điên cả máu nhưng cố bình tĩnh.Buồn lắm, bực lắm, nhưng nhỏ ko thể làm gì. Vì trước mặt ba má, nhỏ là 1tiểu thư ngoan hiền mà! Hơn nữa, nhỏ lại là con nuôi. Nghĩ đến đây, nhỏ lại rơi vào trạng thái ko cảm xúc. Khuôn mặt trở nên như búp bê: ko buồn, ko vui, ko hờn, ko giận.

-Đã xong rồi, mời cô xem!-ông quản gia lên tiếng.

Nhỏ đứng dậy xoay một vòng trước gương. Chiếc váy vạt chéo màu đỏ rất đẹp, 1cái đai bản to (khoảng 10-12cm) màu đen thắt ở giữa váy tôn lên cái eo rất thon của nhỏ. Đôi giày búp bê màu đen trắng rất hợp với cái nơ cùng màu được cột trên tóc nhỏ. Trông thiên mỹ thực sự như một nàng công chúa. Bộ váy như may sẵn cho nhỏ vậy!!!

-Xin mời cô xuống lầu, ông chủ muốn gặp cô.

-Vâng1-nhỏ nhẹ nhàng nói.

Tò mò và thắc mắc. Nhỏ nhanh chóng đi xuống dưới nhà.

Trong căn phòng khách sang trọng và to lớn, một người đàn ông trung niên ngồi đó, phía chính diện của căn phòng. Trông người đàn ông đã đứng tuổi nhưng vẫn toát lên vẻ đẹp của một mỹ trung niên. Dung mạo của ông sẽ làm ko ít người nghĩ, tuổi thanh xuân có lẽ ông đã làm điên đảo ko ít phụ nữ!

-Xin...!-nhỏ mở miệng

-Cô ngồi đi!-ông lạnh lùng nói.

Nhỏ ngồi ngay lập tức. Rồi thiên mỹ chợt nhìn ra phía sau ông ta. Một bức ảnh lớn bằng gỗ, được lồng kính cẩn thận. Trong ảnh là người phụ nữ tóc bạch kim có đôi mắt đỏ, mặc bộ váy y hệt váy nhỏ đang diện trên người. Còn có 2đứa bé trai song sinh và người đàn ông đang ngồi trước mặt thiên mỹ trong bức tranh ấy nữa.

Thiên mỹ hiểu, và cũng biết người đàn ông đó là ai.

-Chủ tịch tập đoàn KBO! Chẳng biết tôi có vinh dự gì mà được diện kiến ngài ở đây? Thưa ngài Nguyễn Nam Dương?-nhỏ mỉm cười.

-Xem ra tiểu thư nhà họ Âu Dương cũng ko quá ngốc nghếch!!!-ông ta nở nụ cười nửa miệng y hệt gia bảo. Đúng là cha nào con nấy!!!

-Xin ngài vào thẳng vấn đề!-nhỏ nghiêm mặt.

Ông ta khẽ cười, và buông 1lời nói làm nhỏ đứng tim:

-Cũng ko có gì...tôi chỉ cần đôi mắt của cô thôi!!! *cùng lúc đó, tại bệnh viện đại học y:

-Cái quái gì thế này? Sao con bé cứ biến mất mãi thế?-thiên vũ gầm lên như kiểu hổ mất con.

-Cậu bình tĩnh đi, nhớ cô bé đi toilet thì sao?-việt đông nói.

-Vô từ tối qua chưa ra à?-anh tiếp tục gào lên.

-Cái gì? tối qua?-đến lượt khánh long tròn mắt.

-Sao lại tối qua?-vũ cường ngạc nhiên hỏi.

-Tối qua tôi có vô phòng kiểm tra, nhưng ko thấy nó, tôi cũng nghĩ nó vô toilet nên yên tâm đi ngủ. Đến sáng dậy vẫn ko thấy nó đâu! Chấn gối vẫn giữ nguyên hình dạng như tối qua, thế thì nó còn ở đây bằng mắt à???-thiên vũ ko ngừng nói và ko ngừng bắn

"mưa xuân

" vào mặt bọn bạn.

Gia huy im lặng, vì tối qua cậu đã thấy người của ba cậu vào phòng bắt cóc thiên mỹ. Nhưng cậu ko nói gì, vì sợ. Chính bản thân cậu cũng ko biết mình sợ cái gì nữa. Nhưng nếu thiên mỹ trong tay cha cậu ko sớm thì muộn cũng sẽ bị ông ta giết.

Và bắt buộc cậu phải nói ra điều đó.

-Ừ...m...!-cả đám giật mình vì tiếng của gia bảo.

-Tĩnh rồi...

-Zent tĩnh rồi!

-Ôi, thằng khỉ, cứ làm anh em lo!!!

-may mà đã tĩnh...Gia bảo dậy đi!!!

Cả đám nháo nhào lên, thấy hấn vừa mở mắt là mừng quýnh, quên cả vụ nhỏ mất tích. Mọi người lao lại giường hấn, nhưng gia huy đã lao đến trước rồi. Cậu giơ tay lên làm kí hiệu gì đó. Gia bảo cũng chăm chú nhìn. Ngôn ngữ bằng tay của gia huy chỉ có gia bảo hiểu.

"anh! em gái của thiên vũ là người được mẹ hiến mắt

"-gia huy huơ huơ tay, hết nắm rồi lại chỉ chỉ trở trở.

-Anh biết! Hôm bị nhỏ tát là anh đã cho người điều tra rồi! Nhưng...anh ko làm gì đâu! Em muốn trả thù hả?-gia bảo ngồi dậy nói.

Cả lũ cũng chăm chú nhìn nhưng ko hiểu nổi gia huy nói gì.

"ko!!! Em ko muốn trả thù! Nhưng ba muốn! Tối qua ba cho người bắt cô ấy đi rồi!!!

"-gia huy lắc đầu quây quây, tiếp tục sử dụng ngôn ngữ tay.

-Cái gì? Sao em ko nói ấy người này biết?-gia bảo hét lên, chỉ vào đám bạn.

"Em...xin lỗi, nhưng anh cứu cô ấy đi!!!

"-gia huy mặt buồn thảm, cố gắng chỉ trở tay.

-CHẾT TIẾT!!!!-hấn vùng dậy, rồi bất ngờ khụy xuống, ôm bụng, nơi vết thương vẫn đau âm ỉ.

-Zent!-việt đông hét.

-Điên à? Mới ốm dậy định chạy đâu?-thiên vũ lao ra đỡ hấn.

-Khùng hả?-vũ cường cũng nói mắng.

-Hay Zent muốn vô WC!-khánh long phán.

-C...cứu em cậu...!-hấn khó nhọc nói.

-Cậu nói gì tôi nghe ko rõ?-anh hỏi lại hấn

-ĐI CỨU EM CẬU! ĐỒ NGU Ạ!!!!-hấn bất ngờ bật dậy hét.

-HẢ!!!-cả lũ ngớ người ra 1hồi rồi cùng nhìn nhau, lại cùng nhau lao ra cửa. Xuống nhà xe và phóng ngay đến nhà gia bảo.

-ngài nói gì tôi ko hiểu?-nhỏ run run hỏi.

-đừng nói cô ko nhớ gì nhé? năm cô 4tuổi, tai nạn, hỏng mắt, được thay! Ko nhớ gì sao?-ông ta vừa nói vừa dùng tay diễn tả.

-năm 4tuổi? Anh hai chỉ nói với tôi năm 4tuổi tôi bị ốm nặng phải nhập viện thôi!-nhỏ hồn nhiên nói mà ko hay mình đã mất trí nhớ sau vụ tai nạn đó.

-ko nhớ cũng ko sao! Tôi chỉ muốn xin lại đôi mắt của vợ tôi thôi!-ông ta nói cũng vô cùng

”hồn nhiên

”

-tôi thực sự ko hiểu!!!-nhỏ nhăn nhó.

”tách

”ông ta búng tay một cái, 1đám người mặc đồ đen lại xuất hiện và

”lôi

” nhỏ đi. Ông ta cũng đứng dậy và đi cùng.

Đến tầng hầm của căn nhà, ông ta cùng nhỏ đi vào. Ở đây đầy rẫy những máy móc kì dị. Và chính giữa căn phòng, một cột nước to lớn chứa một người phụ nữ trẻ đẹp, có mái tóc bạch kim, nhìn như đang ngủ.

Thiên mỹ rung mình, nhỏ biết trong cái cột nước bằng kính đó chứa chất nitơ hóa lỏng-1loại dung dịch có tác dụng ngăn chặn sự phân huỷ của xác người, chỉ cần ngâm trong dung dịch này thì có nghìn năm, xác người cũng ko phân huỷ.

-Rất đẹp đúng ko? Khi nhận lại xác vợ, tôi ko hài lòng khi thấy cô ấy bị mất đôi mắt một chút nào! Vì vậy tôi muốn đòi lại!!!-ông ta nói rất bình thản, như ko có chuyện gì vậy.

Thiên mỹ đủ thông minh để hiểu chuyện gì đang diễn ra với mình. Nhỏ gào lên:

-Ông điên rồi!!!

Sau đó nhỏ cầm đầu chạy. Nhưng đây đâu phải ngoài đường. Nhỏ dễ dàng bị đám vệ sĩ bắt lại.

Bị cột trên một chiếc giường như cái bàn mổ, mở ko ngừng kêu thét nhưng vô ích.

Đúng lúc mũi dao gần chạm vào khoé mắt nhỏ thì cũng là lúc có 1tiếng hét vang lên:

-BA!!! DỪNG LẠI!!!

22. Chương 22

CHAP 22 BỎ TRỐN

Chiếc xe vừa đỗ đến cổng, gia bảo đã vội nhảy xuống xe. Cả lũ cũng vội đuổi theo. Vừa nhìn thấy ông quản gia, hắn đã chạy lại, hét:

-BA TÔI ĐÂU?

-thiếu gia...sao cậu lại...!-ông ta nhíu mày nói.

-TRẢ LỜI TÔI!!!-hắn lại gào lên, tay vẫn ôm chặt bụng-nơi vết thương còn chưa khép miệng.

-Thưa, là tầng hầm!-ông ta run rẩy cúi đầu trả lời.

Cả lũ đứng im như phỗng nghe cuộc đối ngoại ngắn ngủi ấy, sau thấy hắn lao đi cũng vội lao theo.

Vòng ra sau căn biệt thự to lớn, nguy nga ấy, gia bảo đứng sững trước một cánh cửa sắt khổng lồ, trông như cổng của Tử Cấm Thành.

Gia huy nhanh chóng chạy lại, vội ấn mật mã trên một tấm bảng điện tử chỉ chút số và chữ gắn trên tường, gần cánh cửa đó.

Hồi nhỏ, vì tò mò, đã mấy lần gia bảo và gia huy lén theo ba nên biết password. Hai anh em cũng muốn biết trong đó có gì nên đã ngó ý muốn vào đó với ba, nhưng ông ta đã từ chối và cấm hai anh em lại gần đó.

Càng cấm thì càng cố!

Các cụ dạy chẳng sai bao giờ!

Bị cấm, hai anh em còn cố gắng tìm cách vào đó hơn, nhưng chưa lần nào thành công. Lần này thì ko phải là

”muốn

” vào nữa, mà là

”phải

” vào!!!

RẦMMMMmmmm.....

Nhập đúng mật mã, cách cửa bật ra.

Nhìn những máy móc kì dị chất đầy phòng, cả đám ko khỏi giật mình. nhìn ko khác gì mấy phòng thí nghiệm bí mật trong phim kinh dị.

Thiên vũ đảo mắt xung quanh và ko khỏi bàng hoàng khi nghe tiếng kêu la của Thiên Mỹ:

-Tiểu mỹ....!-anh hét lên và hy vọng được nhận câu trả lời từ nhỏ.

-Đi tìm thử xem!-việt đông lắc vai thiên vũ.

Gia huy và gia bảo ko nói gì, tiếp tục chạy sâu vào bên trong, vũ cường và khánh long cũng chạy theo. Đang chạy tự nhiên cả hai anh em hấn khựng cả lại, làm khánh long và vũ cường ko kịp phanh, đâm sầm vào lưng gia bảo và gia huy.

-ui da...ông khùng hả! Dừng ko nói gì...!-khánh long lảo bảo rồi ngừng đầu lên, tự dưng im bất. Vũ cường cũng đưa mắt theo hướng nhìn của khánh long. Suýt thì anh chàng bật ngựa ra đằng sau khi nhìn thấy một người phụ nữ có mái tóc bạch kim trông như đang ngủ trong một cái cột nước lớn, màu danh dương nhạt.

-m...mẹ....!-gia huy nói rất nhỏ nhưng cũng đủ để gia bảo từ trạng thái sock (vì nhìn thấy mẹ mình) sang ngạc nhiên cực độ.

-HUY!!! em nói được...?-gia bảo quay ngoắt sang nắm chặt vai em mình.

-m...mẹ....!-cậu vẫn tiếp tục lảo bảo, và khóc như một đứa trẻ. Lúc giọt nước mắt đầu tiên rơi xuống vai áo cũng là lúc cậu ngất lịm.

-Gia huy!-khánh long và vũ cường đồng thanh hét rồi nhanh chóng ra đỡ cậu.

.....

-KOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOO.....!!!!!!!-một tiếng la thất thanh như xé toạc cả ko gian lúc đó.

-nhỏ hám trai.....!-gia bảo chột vùng dậy, bỏ cả em trai iu quý của mình mà lao vụt đi.

Hấn chạy theo tiếng hét và ko khỏi sững người khi thấy nhỏ bị cột vào chiếc bàn sắt. Và ko ai khác-ba hấn-đang cầm con dao mổ kê vào mắt của nhỏ.

-BA!!! DỪNG LẠI!!!-hấn gào lên.

-ư...!-tiếng nhỏ yếu ớt vang lên

-Gia bảo!!!-ông Dương giật mình, đánh rơi cả con dao xuống nền nhà. Hấn nhanh chóng chạy lại, đẩy ba hấn ra làm ông Dương ngã nhào.

-c...con làm gì vậy...?-ông nhần mặt nhìn hấn.

-Con phải hỏi ba đó!-hấn vừa nói vừa thở dốc, đang bệnh nặng mà phải chạy như điên, ko thở dốc mới lạ.

-ZENT!!!-lại 1tiếng la.

-ARON! IVAN!-gia bảo thở hỗn hển nói khi thấy thiên vũ và việt đông từ đâu chạy lại.

-anh...hai...!-giọng nhỏ có phần mệt nhọc nhưng cũng có phần vui mừng.

Thiên vũ tròn tròn cả mắt khi thấy nhỏ đang giãy giụa trên bàn mổ. Việt đông cũng đơ cả người.

-Tiểu mỹ!!!-anh hét lên rồi đến cởi trói cho nhỏ. Nhưng khổ nỗi, cái thứ trói nhỏ ko phải dây thừng, mà là cái còng sắt, được gắn sẵn trên bàn đó, chỉ cần khởi động hệ thống nào đó, những chiếc còng sẽ tự động mở ra-đóng vào. Cuồng quá, thiên vũ dùng hết sức đâm vào cái còng với hy vọng mong manh là cái còng sẽ vỡ ra. Anh đâm chảy cả máu tay mà chiếc còng vẫn trơ trơ.

-Đừng...anh hai...!-nhỏ khóc to hơn khi thấy tay thiên vũ bầm dập, bê vết máu.

-Ko sao! Nó sẽ bung ra thôi!!!-anh nghiêng răng đâm mạnh hơn.

"CÁCH...

"-chiếc còng tự nhiên mở ra. Nhỏ tròn mắt, môi nở một nụ cười. thiên vũ cũng cười hớn hở, quên cả đau:

-Đấy! anh bảo mà...!-anh đang nói thì chợt im bật, khi thấy việt đông đang đứng gần cái bảng điều khiển, mặt nó tỉnh bơ nhìn lại anh.

-Là tôi bấm nút khởi động đó cha nội, chứ nghĩ sao cái tay anh đâm vỡ khối sắt hợp kim đó hả?-việt đông nhếch môi nói.

Thiên vũ khẽ nhăn mặt rồi cũng kệ nó, quan tâm đến nhỏ trước đã!

-Con làm sao thế?-giọng ông Dương vang lên làm anh (thiên vũ), nó (việt đông), nhỏ (thiên mỹ) và hấn (gia bảo) cùng giật mình.

-Câu đó con nói mới đúng!-hấn lặp lại.

-Ba làm gì sai sao?-ông ta khó hiểu nhìn con trai mình.

-Ba à? Ko phải sai, mà là phạm pháp mới đúng! Sao ba có thể móc mắt con nhỏ đó ra được chứ? Ba có nghĩ đến hậu quả ko?-hấn gào lên đầy uất ức.

-Ta chỉ muốn lấy lại đôi mắt của mẹ con thôi! Cùng lắm là mù thôi mà! Đúng ra, con bé đó đã mù từ 11năm trước rồi cơ,nếu ko có mắt của mẹ con!!!-ông tiến lại gần gia bảo, hấn sững sờ rồi cứ lùi dần. Có lẽ chính hấn cũng đang sợ ba của mình.

-Ba...ba điên rồi!!!-hấn lừ mắt, mặt bỗng đen sầm lại.

-Con ko giúp ta đúng ko?-ông ta bình thản nói.

-Con sẽ cản đến cùng!-hấn gằn rõ từng tiếng một.

Mặt ông Dương trở nên khó coi vô cùng. Ông chợt quay lưng lại, ko nói gì. Ngỡ ba mình bỏ cuộc, hấn khẽ thở phào.

-Bắt tất cả chúng cho ta! Rồi nhốt vào nhà kho!!!-ông ta lạnh lùng ra lệnh.

Cả đám giật mình. Ko biết từ đâu, gần hai chục vệ sĩ xuất hiện. Gia bảo biết rõ bọn này mạnh thế nào. Vì ba hấn đã chọn lựa rất kĩ. Phải đai đen toàn bộ môn võ và nhất đẳng môn vũ khí nào đó mới được làm vệ sĩ bảo vệ chủ tịch tập đoàn KBO. Lại hơn hai chục người, phe hấn chỉ có 7 người, trong đó 1 người đã ngắt (gia huy), 1 người đang hoảng sợ cực độ (thiên mỹ), ko biết có đúng nỗi ko chứ nói gì đến đánh nhau.

-Tôi ko biết võ!!!-việt đông nhăn nhó, mặt như sắp méo đến nơi, quay qua nói với thiên vũ.

-Cái gì?-anh hét lên đầy kinh hãi.

-Học hát học nhảy còn được chứ học võ làm chi!-nó bao biện

-Hay quá ha!!!-anh lừ mắt.

Thiên vũ vội đẩy nhỏ ra chỗ gia bảo.

-anh...!-nhỏ nhủu mày nhìn thiên vũ, ko hiểu sao anh làm vậy.

-? -gia bảo cũng khó hiểu ko kém.

-Đi Đi!!! Bọn tôi sẽ cầm chân! Ra ngoài rồi trốn đi! Đưa em tôi vào NAM ngay! Họ âu dương sẽ bảo vệ nó!!! Đừng gọi cóm! Vì cha cậu sẽ chối bay chối biến, quyền lực như tập đoàn KBO làm gì mà ko lấp liếm được vụ này!-thiên vũ nói với hần, Về mặt anh chưa bao giờ nghiêm túc như lúc này. Vì anh biết chắc rằng mình sẽ ko thể bảo vệ được nhỏ nếu chỉ với sức mình.

-Tôi ko...-hần nói nửa chừng thì bị chặn họng.

-ĐI NGAY!!!-việt đông giận dữ hét lên.

Hần giật mình, mặt thẩn thờ. Sao mà hần bỏ rơi anh em chí cốt trong lúc này được. Hơn nữa người gây ra chuyện này lại là ba hần. Hần càng ko thể bỏ đi.

-ai cho đi chứ! BẮT CHÚNG!!!-ông Dương lại gào với bọn vệ sĩ.

Ko có nhiều lựa chọn. Gia bảo chỉ biết cắn răng mà lôi nhỏ đi.

-KO!!!-nhỏ hét.

-Cô biết tình thế lúc nào ra sao ko hả?-hần vác nhỏ lên vai mà chạy. Trong lòng đang thầm xin lỗi đám bạn. Chạy được 1 đoạn, hần giật mình khi thấy gia huy, khánh long và vũ cường đã bị đám vệ sĩ tóm. Có lẽ cả 3 bị chụp thuốc mê. Hần núp sau tường, đợi đám vệ sĩ đi khỏi sẽ chuồn. Gia bảo đang cố gắng bịt chặt cái miệng đang muốn hét nổ tai hần của thiên mỹ. Nhỏ hiểu tình thế hiện giờ nên cố cắn chặt môi để ko bật ra tiếng khóc, nhưng nước mắt nhỏ ko ngừng rơi được.

Đám vệ sĩ vừa khuất, hần toan chạy thì bị 1 bàn tay nắm lại. Thiên mỹ khẽ kêu lên 1 tiếng:

-Á!!!

Gia bảo cũng giật mình quay lại. Là ông quản gia. Hần định giờ nắm đấm lên thì ông ta nói khẽ:

-Thiếu gia đi theo tôi! Tôi đã chuẩn bị xe rồi! Cậu mà ra cổng trước sẽ bị bắt ngay!!!

-...!-hần im lặng, bán tín bán nghi nhưng nhỏ đã đi theo ông ta rồi. Hần vội nắm tay nhỏ kéo giật lại:

-Cô tin sao?-hần khẽ nói.

-Ông ấy ko nói dối đâu? Mắt ông ấy ảm áp lắm! Như cha tôi vậy!!!-nhỏ mỉm cười, đưa tay lau nước mắt. Hần nghe vậy cũng ko nói gì, lặng lẽ đi theo.

Đằng sau ông quản gia đã chuẩn bị một chiếc xe cho hần và nhỏ. Trước khi lên xe, hần nhìn ông quản gia lần cuối và nói:

-Cảm ơn ông! Sau này quay về, tôi nhất định sẽ đền đáp!!!

-Ko có gì đâu thiếu gia! Tôi chỉ là ko ủng hộ ông chủ thôi!!!-ông cũng khẽ nói.

Sau cuộc nói chuyện vồn vện hai câu, hần lao xe đi.

..... Ông quản gia chờ bóng dáng chiếc xe đi khuất thì cũng quay vào nhà. Ông ta ko may hay biết hành động của mình đã bị camera ghi lại và đã lọt vô mắt của chủ tịch Dương. Ngồi trên phòng quan sát hết mọi việc, ông Dương lạnh lùng ra lệnh cho bọn vệ sĩ:

-Giết ông quản gia đó! Và dò theo chiếc xe con trai ta vừa đi! Biển số là XYZ-00!!!

-Dạ ông chủ!-một tên nói.

-Bọn nhóc kia sao rồi?-ông ta lại hỏi.

-Đã cho vào nhà kho rồi ạ! Còn cậu chủ gia huy thì đã đưa về phòng và mời bác sĩ đến khám!-tên đó tiếp lời.

-Tốt! Canh giữ bọn nhóc cho kĩ. Chúng mà bỏ trốn thì ko hay đâu!!!-ông ta vẫn giữ nguyên thái độ.

-Vâng!-tên vệ sĩ nói xong thì liền ra ngoài.

Lúc này, sấm chớp bỗng vang đầy trời.

Gia bảo tiếp tục lái xe sau khi đã thay quần áo bệnh nhân ra. Thiên mỹ nằm phía sau cũng lần ra ngủ. Nước mặt đọng trên khoé mi nhỏ vẫn chưa khô.

* * *

23. Chương 23

CHAP23HẬU THUẦN

-Umm...!-thiên vũ tỉnh dậy khi bị mấy tia nắng nghịch ngợm nhảy vào mắt.

Đâu thế này?

Anh nhìn xung quanh và phát hiện một căn phòng trên gác thượng. Ko quá sang trọng nhưng cũng ko đến nỗi bụi bặm, chật hẹp. Có lẽ ông Dương ko nỡ để mấy cậu ấm này trong nhà kho lạnh lẽo, dơ bẩn.

Một người là đại thiếu gia của dòng họ Âu Dương-người kế thừa tập đoàn Pool Dragon đứng số một Việt Nam và thứ ba thế giới (sau tập đoàn KBO)-Âu Dương Thiên Vũ.

Một người là cháu trai của chủ tịch nước-đức cao vọng trọng-Lê Việt Đông.

Và thiếu gia Nguyễn khánh Long-người đảm đương trọng trách

"đẫn đường chỉ lối

" cho Mafia toàn thế giới nếu his father mất!!!

Còn lại là con trai của nữ diễn viên kiêm người mẫu nổi tiếng thế giới và nhiếp ảnh gia kiêm đạo diễn được thế giới công nhận là tài ba nhất vũ trụ-Mạc Vũ Cường.

Bộ năm này chỉ còn thiếu đại thiếu gia của dòng họ Nguyễn Nam-người thừa kế tập đoàn KBO đứng đầu thế giới-Nguyễn Nam Gia Bảo là đủ bộ!!!

Chỉ tiếc là cậu ấm này đang

"vi vu

" cùng

"người đẹp

"...bỏ trốn rồi!!!

Và

"người đẹp

" đó ko ai khác là nhị tiểu thư của tập đoàn Pool Dragon-ái nữ của dòng họ Âu Dương-Âu Dương thiên Mỹ.

Ko may là hai con người đó ko phải bỏ trốn cùng nhau vì tình yêu như mấy bộ phim Hàn, mà phải chạy trốn vì HẠN THỦ!!!

Cũng vì lý do đó mà bốn cậu ấm có thể coi là vô cùng nổi tiếng và giàu có kia phải ở đây-trong một căn phòng trên gác mái của dinh thự nhà họ Nguyễn Nam.

Thiên Vũ vội nhìn quanh. Căn phòng khá lớn. Có hai cửa sổ lớn và một cửa ra vào. Có hai khu công trình phụ (khu WC và phòng tắm) nối liền với phòng. Có tivi, tủ lạnh, điều hoà đang hoạt động. Bàn ghế, tủ giường đủ cả. Một cái bàn ăn dạng xoay khá lớn đặt giữa phòng, bốn cái giường đủ cho 4 anh chàng, được kê ở 4 góc phòng. Thiên vũ thắc mắc sao đang là con tin mà cũng sướng quá vậy? Tưởng phải khổ như trong phim chứ!

-ay...!-tiếng cửa việt đông.

-Ivan...! Tỉnh rồi hả?-anh chạy lại giường nó-ngay cạnh giường anh.

-Đâu đây?-nó chưa mở mắt đã hỏi. Thiên vũ bực mình tát vào mặt nó một cái đánh bốp.

-Á!!!-nó hét lên rồi vùng dậy: -Sao ông tát tôi!!! KHỔN!!!

-muốn ăn cái nữa à?-anh gần giọng.

-Ai da...!-nó ko cãi lại mà tự dưng ôm tay. Thiên vũ tròn mắt nhìn, tay việt đông đã được băng bó, nhìn sơ qua là anh biết tay nó bị gãy rồi.

-Gãy lúc nào đây?-anh nói như quát.

-Lúc...tôi đỡ cái đập của 1 tên định lao vào đập ông đó!!!-nó nói.

-KHÔNG HẢ!!! Ko biết võ còn bày đặt!!!-lần này thì anh quát thật.

-Ông mới không đó! Tôi đau chứ ông đau hả? Đỡ zùm ko cảm ơn thì thôi còn nói...!-lần này nó cũng cãi lại, vừa nghiến răng, vừa lườm nhìn anh.

-Ông...!-anh định gào lên thì bị mấy tiếng động lịch kịch ở ngoài cửa làm giật mình, vội im bặt.

Cánh cửa gỗ mở ra. Ông Dương bước vào cùng đám vệ sĩ. Sợ bị đánh lén nên đem người theo chắc!

-Các cậu tỉnh rồi sao? Có muốn ăn gì ko?-ông ta cười.

-ăn xong rồi chết chứ gì?-thiên vũ lườm.

-ai dám chắc trong thức ăn ko có độc! Huống hồ bọn tôi còn là con tin!-việt đông cũng gườm mắt.

-Ồ ko! Các cậu đúng là con tin! Nhưng tôi ko có ý định giết ai cả! Tôi cũng ko muốn giết cô bé đó! Chỉ là muốn

”xin

” lại đôi mắt của vợ tôi thôi!!! Chỉ là sẽ rất khó cho tôi nếu thả các cậu ra. Nên tốt nhất các cậu cứ ở đây đi! Tôi đã cho người chuyển các cậu lên đây vì ở dưới nhà kho ẩm thấp chật chội quá! Trong lúc các cậu chưa hết ngấm thuốc mê tôi cũng đã cho người vào khám bệnh và băng bó các vết thương cho 4 cậu rồi! Tự nhiên như ở nhà nhé!!!-ông Dương lại ra ngoài, sau khi cho người mang một xe đẩy mini thức ăn vào.

Cánh cửa đóng sầm lại.

Ko gian trở nên tĩnh mịch. Thiên vũ nghiến răng ken két, đôi mắt đen của anh như gần lên những tia lửa.

-KHỔN KIẾP!!!-thiên vũ đâm mạnh xuống chiếc giường của việt đông. Rõ ràng giường được đệm một lớp đệm rất dày và êm, thế mà tự dưng nghe

”rắc

” một tiếng.

-ông...bình tĩnh...gãy giường...là tôi ngủ đất đó!!!-việt đông méo mặt nhìn thiên vũ. Anh túm lấy cổ áo nó, lườm một cái, long sông sọc cả con người.

-Giờ ông còn nghĩ đến chuyện đó à? Tôi cho ông ngủ đất luôn bây giờ!!!-thiên vũ giận run người, ko nhịn được mà thét lên.

-ừm...mới mở mắt mà tôi nhìn thấy cái gì thế này hả KUN?-vũ cường ngồi trên cái giường đối diện giường của việt đông, chống cằm nói.

-Ai da! Tôi ko biết là hai ông như vậy đâu nha! Thì ra ko chỉ biến thái mà ARON nhà ta lại còn là GAY nữa!!! Đúng ko KOL?-khánh long cười khúc khích, ánh mắt đầy ám chỉ.

Hai anh chàng kia giờ mới nhìn lại hình thể. Chuyện là: Thiên vũ túm cổ áo việt đông làm nó nắm lẩn luôn xuống giường. Anh thì ngồi trên bụng nó, nó lại đang túm lấy tay anh. Nhìn kiểu gì cũng thành: Thiên vũ đang...sàm sỡ việt đông!!!

-Á!!!-cả hai cùng thét lên rồi cùng buông nhau ra, lao ra khỏi giường.

-e hèm!!!-thiên vũ hoảng giọng, đứng đốn lại quần áo.

-...!-việt đông cũng lấy lại bộ mặt bình tĩnh, đi ra phía bàn ăn.

Khánh long và vũ cường cùng nhìn nhau, nhích lên nhích xuống cặp lông mày, rồi nhìn thiên vũ và khánh long bằng cặp mắt gian xảo kinh khủng!

-Có trò để chơi rồi, hehe...!-khánh long và vũ cường cùng nhìn nhau, rồi đồng thanh khê nói. Bạn đang đọc truyện đọc quyền tại Kênh Truyện kenhtruyen

---

* Dinh thự họ Nguyễn Ngọc:

"Oh, my boyfriend....are you my love....!!!

"-tiếng nhạc chuông vang lên.

-Alô...!-hoàng nhi bắt máy.

-ZiZi!!! Anh Zent đây!!!-là giọng của gia bảo.

-Anh zent!!!-hoàng nhi tròn mắt.

-Nghe kĩ những điều anh sắp nói đây! Phải nghe thật kĩ vì anh ko có nhiều thời gian để lặp lại! Và nghe xong thì lập tức đập nát máy của em, nhằm chống cuộc đối thoại này bị lưu lại và máy định vị dò ra chỗ của anh!-gia bảo nói tiếp.

-VẮNG!!!-hoàng nhi ko biết chuyện gì nhưng cô chưa bao giờ nghe giọng và cách nói của gia bảo nghiêm túc đến vậy. Cạch...!-gia bảo tắt máy, vừa ấn nút

"kết thúc cuộc gọi

" thì định giờ lên đập máy.

-Khoan!!!-thiên mỹ hét.

-Sao?-gia bảo lạnh lùng hỏi.

-Ko đập có được ko? Tháo bộ định vị là được mà!-nhỏ nói.

-Ko được!-vẫn cái giọng lạnh lùng đó vang lên.

-Xin anh đấy...!!!-mắt nhỏc cụp xuống, trông buồn thảm.

-Cô đã gọi cho ba mẹ chưa?-hắn lại hỏi.

-Rồi! Nhưng điện thoại riêng ít khi ba mẹ tôi nghe lắm. Lúc họp lại càng ko nghe. gọi cho thư kí thì họ nói:

"chủ tịch rất bận, ko thể nghe máy!

", tôi cũng ko cách nào liên lạc!-nhỏ nắm chặt điện thoại, thủ thủ.

-Vậy thì đập đi!!!-hắn tỉnh bơ nói.

-KHÔNG!!!-năn nỉ ko được, nhỏ bực mình thét to.

-Cô...!-hắn nhăn mặt. Đi với nhau chưa lâu đã cãi nhau thì ko hay cho lắm, hắn cố nhịn, tự nhủ

”ko thêm chấp

”. Trẻ con thật!!!

-Giờ phải tìm chỗ bán xe!!!-hắn nói.

-UK!!!-nhỏ cũng gật gật.

Hắn và nhỏ đã ra sân bay để vô Nam. Nhưng ko ngờ ba hắn ra tay nhanh đến thế, đã phân bổ người đứng chặn hết ở các cửa rồi. Giờ mà mua vé, thế nào cũng bị tóm. Thế là hắn và nhỏ đành lui thủ đi về. Chiếc xe limo này sang trọng quá, dễ bị chú ý, nên hắn quyết định bán đi, mua một chiếc xe ga cho dễ đi lại.

Gia bảo đến hắn một chi nhánh lớn. Chiếc xe giá 500.00USD, nhưng người ta chỉ trả 350.000USD. Hắn bắt buộc phải bán, vì khi trốn, cả hai đều ko mang theo tiền. Thẻ tín dụng của Gia Bảo đã bị ba hắn chặn mất, ko dùng được nữa.

Mang số tiền đó đi mua xe, theo yêu cầu của nhỏ, hắn đã mua một chiếc air blade đời mới, màu đỏ. Đời hắn chưa bao giờ phải đụng vô quả xe này, nhưng vì nhỏ thích, hắn cũng vui vẻ chấp nhận.

Sau khi mua được xe, cả hai tiếp tục đi. Gia bảo lái xe đi tiếp đến một vùng biển khá hẻo lánh, ít người.. Đã khá xa Hà nội rồi. Phải dừng lại nghỉ thôi. Thiên mỹ đã cố ôm chặt bụng để mất tiếng

”ục ục

” ko phát ra nhưng chúng vẫn lọt được vô tai gia bảo. Hắn bịt miệng cười thầm.

”Đúng là bó tay với cô ta!

”-gia bảo thầm nghĩ rồi tìm quán ăn.

Thiên mỹ biết số tiền vừa rồi ko đủ cầm cự cho cả hai đứa lâu dài. Đã mua xe, thuê nhà trọ, còn tiền ăn uống, sinh hoạt nữa,...chắc chỉ một, hai tháng là hết sạch.

Gia bảo cũng biết vậy. Nhưng tạm thời chưa nghĩ ra cách gì.

*Trong quán ăn:

-Tạm thời chúng ta phải ở đây! Đợi hoàng nhi hàng động thành công, chúng ta sẽ có hậu thuẫn.-hắn vừa nhai vừa nói.

-Anh nhai xong hăng nói được ko? Mà tại sao phải chờ hoàng nhi?-nhỏ nhăn mặt

-NGỐC!!! hoàng nhi nhất định sẽ cứu được lũ kia!!! Hai chị em song sinh họ rất giỏi. Hoàng nhi có một bộ óc thông minh đến tôi còn ko bì kịp. Về sức mạnh, mai chi có thể đánh gục 10người đàn ông to lớn chỉ trong 1 phút!!! Đây là lý do tại sao chú tôi (ông Khanh-bố nuôi của hoàng nhi và mai chi) nhận nuôi hai chị em họ!!!-hắn nói một lèo làm nhỏ ko nghe kịp.

Nhưng nhỏ cũng đang lo cho thiên vũ. Ko biết anh hai nhỏ ra sao rồi nữa!

-Ăn lẹ lên! Còn phải tìm nhà trọ nữa!!!-hắn giục nhỏ.

-Uk!-nhỏ nghe xong lại cầm cúi ăn.

-Mai chi! Sáng mai ta phải tới nhà Nguyễn Nam!!!-hoàng nhi nắm chặt vai mai chi.

-Em biết! Nhưng vệ sĩ ở đó toàn cao thủ mà chị!-mai chi nhăn mặt.

-Ko sao! Chị có kế hoạch cả rồi!!!-cô nháy mắt, mỉm cười.

-Vâng!!! Em nhất định sẽ cứu bằng được anh khánh long!!!-mai chi cũng hồn nhiên giơ hai tay lên cao nói.

-Hả...am...ko lẽ...thích Kun?-hoàng nhi tròn mắt.

-Ơ...em...!-mai chi vội bịt miệng mình, mặt đỏ ửng.

-Võ giỏi như em làm phu nhân của ông trùm mafia cũng hợp quá đi chứ!!!-hoàng nhi huých nhẹ vai mai chi, trêu chọc.

-gì chứ!!! Chị đẹp vậy làm con dâu của nữ diễn viên Vũ Ngọc Linh (mẹ Vũ Cường) cũng hợp quá còn gì!!!-mai chi cũng trêu lại chị mình.

-Em nha!!!

-Chị ý!!!

Hai chị em hồn nhiên lấy gối đập vào mặt nhau. Chỉ trẻ con tối nay thôi. Sáng mai, họ sẽ khác.....!

_____ - _ - _ - Gia bảo và thiên mỹ cùng đi sâu vào trong lòng thành phố biển ấy. Dừng trước một quán bar, gia bảo bắt thiên mỹ đợi bên ngoài.

-KHÔNG!!!-nhỏ hét

-Aissss.....!-hắn vò đầu: -chỉ một lát thôi! tôi ra ngay mà!!!

-Tôi cho anh 5 phút!!!-nhỏ đành nói.

-OK!!!-hắn nói rồi chạy tót vào trong. Thiên mỹ buồn lắm. Đang trong tình thế nguy hiểm thế này, hắn còn tâm trạng vào quán bar chơi. Còn để nhỏ một mình ngoài cửa đợi nữa. Trời sang thu rồi, buổi tối cũng lạnh lắm chứ! Vậy mà hắn mặc nhỏ ngoài này. Tự dưng, nhỏ khóc.

-Sao vậy cô em? Sao khóc vậy? Anh làm em hết buồn nha!!!-một đám thanh niên tự dưng ở đâu chui ra, lại gần trêu chọc nhỏ.

-haha...đúng đó? Hay bạn trai bỏ? Đi với tụi anh vui liền!!!-một tên khác lại lên tiếng cợt nhả.

-CÚT!!! bốp tiểu thư ko rảnh đùa với các người!-thiên mỹ lau nước mắt, gần giọng nói với tụi đó.

-Mạnh mẽ quá nhỉ?-một tên lại gần, vuốt mặt nhỏ.

-Grừ...!-bị tên khốn đó sờ vô mặt, nhỏ điên máu đập cho hắn một phát vào bụng.

-DAMN IT!!!-nhỏ thét lên.

-Con nhỏ này...!-tên vừa bị nhỏ đá cũng nóng mặt mà đứng dậy gào lên:

-Muốn chết hả?-hắn giơ tay lên và tát vào má thiên mỹ một cái, mạnh đến nỗi năm đầu ngón tay im rõ trên mặt nhỏ.

Lần đầu tiên bị cho ăn tát, nhỏ sững người. TỨC CHẾT MẮT!!!

* * *

next C26

24. Chương 24

CHAP 24:BẠN MỚI HAY TÌNH ĐỊCH?

*trong quán bar:

-ui, Xuân Quỳnh!!! cậu nhìn anh chàng kia kia!

-oa...đẹp trai quá đi mất!

-người mới hả?

-uk, chắc vậy, đã thấy bao giờ đâu!!!

”BỐPppp.....!

”

Thiên mỹ giật mình mở mắt. Đập vào mắt nhỏ là dáng một người khá to lớn, mái tóc ngắn màu đen ánh xanh (dương). Ko phải gia bảo!

Tên lúc này định đâm nhỏ giờ đang quần quai dưới đất, tay trái cầm lấy bàn tay phải vừa bị người lạ đó đá.

-H...hoàng anh!!!-một tên trong đám thanh niên lên tiếng.

Cả lũ liền sững sờ, run rẩy:

-hoàng anh sao?

-đi thôi! Kéo vạ vô thân!!!

Cả lũ lao xao xong thì kéo nhau đi, ko quên dỡ tên đang quỳ dưới đất mẹ dậy và vác tên đó đi.

Thiên mỹ vẫn ngồi dưới đất, chưa đứng lên nữa. Người lạ đó liền đến gần đỡ nhỏ dậy.

-Bạn ko sao chứ?-người đó lên tiếng.

-k...ko sao!!!-mắt nhỏ dán chặt vào mặt người đó, quan sát. Người đó mặc một cái áo phong trắng, bên ngoài khoác một chiếc áo da màu đen (đang mùa thu mà), chiếc quần sọc màu xám được kết hợp rất ổn với đôi giày đen cao cổ. Trong phút chốc, đầu nhỏ lại nổ pháo bông:

”ôi...boy handsome! boy handsome...!!!

”

-Sao giờ này lại đứng một mình ở đây??? Nguy hiểm lắm đấy!!!-người đó lại nói.

-Mình làm quen nhé! Bạn tên gì?-nhỏ nắm chặt lấy tay người đó, vội nói (ôi, cái tính đánh chết ko chừa!!!)

Hơi bất ngờ nhưng người đó cũng mỉm cười trả lời: -Mình là Hoàng Anh! Ngô Hoàng Anh!!!

-mình là Thiên Mỹ! Gọi tiểu mỹ được rồi!!!-nhỏ cũng hí hửng.

-sao lại ở đây một mình vậy?-hoàng anh hỏi nhỏ.

-à...ko có gì!!!-nhỏ chợt nhớ ra, liền cau có. Cho gia bảo 5 phút nhưng 15 phút trôi qua rồi còn gì.

-Cậu có biết ở đây có nhà trọ nào tốt mà giá rẻ một chút ko?-nhỏ e dè hỏi.

-cậu cần chỗ trú chân à? Hay đến nhà mình nhen?-hoàng anh hồn nhiên nói. Mắt nhỏ bắt đầu co giật. Là con trai mà mời con gái đến nhà. Xem ra ko phải hạng tốt lành gì. Vừa nãy thấy hoàng anh mấy tên kia cũng sợ xanh mặt, nhỏ bắt đầu nghi ngờ. Có lẽ nên tránh xa tên ko-biết-tốt-hay-xấu này ra!!!

-ko cần đâu! Mình đi cùng bạn!!!-nhỏ mỉm cười từ chối.

-uk!-hoàng anh nhẹ buông lời.

-Nhỏ hám...à ko! THIÊN MỸ!!!-một giọng nói vang lên làm nhỏ rùng mình. Cả thiên mỹ cùng hoàng anh quay lại. Nhỏ đã tức lại càng tức hơn khi thấy hấn đứng trước cửa quán bar cùng một đám con gái. Phải chục đứa là ít!

”Anh ta lôi gái trong cả quán bar ra chắc

”-nhỏ nghĩ thầm, mồm nghĩn răng, đôi mắt toé lửa nhìn hấn.

”mình thì khổ sở trong kia xin xỏ, cô ta thì ngoài này làm quen với giai cơ đấy!!!

”-hấn cũng nóng máu, nghĩ tức anh ách mà ko dám nói ra vì thấy nhỏ đứng cạnh hoàng anh.

-TRÁNH RA!!! -hấn gào lên với đám con gái rồi chạy ra chỗ nhỏ lôi sênh sếch nhỏ đi.

-ĐAU!!!-nhỏ hét lên với hấn. Gia bảo ko nói gì, lẳng lặng lôi nhỏ lên xe rồi rồ ga, phóng đi! Để lại đằng sau con mắt ngơ ngác của Hoàng Anh. Nhưng Hoàng Anh cũng ko quan tâm lắm, nhanh chóng (lại) đi vào quán bar.

Đám con gái vừa bám gia bảo lại xì xào cả lên.

-Xuân Quỳnh! Anh ta có bạn gái rồi!!!-đứa con gái tóc ngang vai nói.

-Thì sao?-cô gái tên xuân quỳnh lạnh lùng nói.

-thì cậu hết cơ hội rồi!-cô bạn khác lại lên tiếng.

-Tôi lại thích thế! Càng khó chiếm tôi càng muốn đoạt! Anh ta là người đẹp nhất trong những người tôi đã gặp! Nhất định tôi phải có được anh ta! Nhưng trước hết phải loại bỏ con nhỏ tóc đỏ đó trước đã!!!-xuân quỳnh nhếch môi cười.

-Cậu thâm độc thật đó! Ko hổ danh là xuân quỳnh!!!

-Hahaa...

Cả đám con gái cười hớn hở với nhau giữa đường giữa lối. Chướng mắt thật mà!!!

* * *

25. Chương 25

CHAP25:HIỂU NHẦM

Dừng trước một khách sạn năm sao, hấn phóng xe vào nhà để xe rồi lôi nhỏ đến quầy tiếp tân. Cầm lấy chìa khóa, gia bảo tiếp tục lôi nhỏ lên phòng. Vừa mở cửa phòng, gia bảo kéo ngay thiên mỹ vô phòng ko thương tiếc. kiểu như lôi cún ấy.

-Anh khùng hả!!! Đau chết được!-thiên mỹ ngồi bệt luôn xuống sàn, xoa lấy xoa để cái cổ tay bị gia bảo nắm đến đỏ lừ cả lên.

-cô ăn nói cho giống ái nữ nhà họ Âu Dương hộ tôi cái!!!-hấn lườm nhỏ, lạnh ta nói.

-đây đâu phải Âu Dương gia! Sao tôi phải giả bộ ngoan hiền!!!-nhỏ phụng phịu, cũng gườm mắt nhìn lại gia bảo.

-đanh đá như cô ai yêu nổi chứ?-hấn cười khẩy.

-vậy mắc vấy ngắn áo dây, trang điểm lòe loẹt thì được anh yêu đúng ko?-nhỏ chột nhốt đến hình ảnh đám con gái vây quanh hấn trước cửa quán bar, nhìn hấn bằng vẻ mặt buồn thảm, nhỏ nhẹ nói.

-...!-gia bảo tròn mắt ngạc nhiên. Hấn thoáng nghĩ, câu nói của nhỏ cứ như nói rằng, nhỏ đang...ghen!!! ko thể nào!!!

Gia bảo tự phủ định ngay cái ý nghĩ vừa xuất hiện trong đầu mình.

-anh...bị khùng đúng ko?-nhỏ nhìn hấn, ngơ ngác hơi.

-cô...!-hấn nghiêng răng vì tức, : -sao lúc nào cũng nói tôi khùng hả?- hấn nhin ko nổi mà hét lên.

-vậy sao anh tự đánh vô đầu mình, ko khùng là gì?-nhỏ bĩu môi.

-lắm chuyện!-hấn cầm cái gối ném bốp vào mặt nhỏ.

-anh nghĩ mình đi du lịch chắc mà vô khách sạn năm sao hả?-nhỏ cau có khi nhìn toàn diện căn phòng, năm sao đó! Tiền thuê đắt gấp 10lần khách sạn bình dân.

-tôi có tiền!!!-hắn nói xong liền cầm quần áo vô phòng tắm. Thiên mỹ thấy thế mới chợt nhớ ra hắn thuê có 1phòng! Ngủ chung sao???

Mặt nhỏ chợt đỏ như gấc chín, miệng lại còn cười mỉm nữa! (ê kinh!!!)

Nhưng,

"tôi có tiền

""? Câu nói của gia bảo làm nhỏ nghĩ chắc khi đi hắn có mang theo tiền nên nhỏ cũng ko mấy may lo về chuyện tiền nong nữa.

Cửa phòng tắm chợt mở. Thiên mỹ nghĩ hắn sẽ mặc quần áo ngủ nhưng ko phải. Gia bảo mặc một chiếc quần bò (được cào) rách đen, áo phông dài tay màu xám, và áo khoác da màu nâu. Phong cách bụi bặm nhưng manly ko chịu được!!!

-anh đi đâu...!-nhỏ mở miệng hỏi thì bị hắn chặn họng.

-đi tắm rồi ngủ đi! Nhớ khoá cửa phòng. Tầm 4,5giờ sáng tôi sẽ về!!!-gia bảo vứt cái khăn tắm vào mặt nhỏ rồi bước ra ngoài.

Mặt nhỏ đang ngơ ngác ở phía trong. Thiên mỹ vội kéo rèm, nhìn ra phía ngoài cửa sổ. May đây là tầng năm, ko quá xa, vẫn đủ rõ để thấy gia bảo. Và hơn nữa, lại là đám con gái ban tối, có cả đứa con gái tên xuân quỳnh.

Mắt nhỏ co giật. Môi cắn chặt sắp bật máu đến nơi. tay nắm chặt cái rèm cửa làm nó bung cả ra, rơi xuống chỗ nhỏ ngồi.

-hoá ra...là đi với cô ta!!!-nhỏ buông lời. Đôi mắt vô hồn, cả người trở nên thất thần.

Lặng lẽ bước vào phòng tắm, nhỏ thầm khóc một mình.

Tại sao phải khóc nhỉ?

Sao phải rơi nước mắt khi thấy hắn đi với người con gái khác?

Vì sao mình phải ngồi đây âm thầm khóc một mình?

Tại sao...hắn đi với người con gái khác, mà ko ở cạnh nhỏ?

Hàng loạt các câu hỏi cứ xoáy sâu vào đầu nhỏ. Nhỏ khóc, nhưng nước mắt ko tuôn ra nổi. Có khi nào...nước mắt chảy ngược vào tim rồi ko???

-Sao ông ko ngủ???-việt đông khẽ trở mình, quay sang hỏi thiên vũ. Anh đang trần trọc ko ngủ nổi.

-tôi...cảm giác tiểu mỹ đang khóc! Có lẽ con bé cần tôi!!!-thiên vũ thở dài, vắt tay lên trán. Trăng ko tròn nhưng những ánh trăng chiếu xuống lớp kính trên mái nhà đủ sáng để việt đông nhìn thấy khuôn mặt dăm chiêu của thiên vũ.

-đừng ngốc thế! Cô bé có Zent chăm sóc rồi mà! Ông ngủ đi, mai còn phải

"hợp tác

" với hoàng nhi nữa!!!-việt đông mắt lim dim, nói nhỏ. Âm điệu của nó cứ nhẹ dần, nhẹ dần rồi tắt hẳn. Nó ngủ rồi.

-ngủ ngon! Ivan!!!-thiên vũ cũng nói rất khẽ, rồi nhắm mắt, chìm vào giấc ngủ.

---

*4giờ sáng.

lạch cạch...

Cửa phòng chợt mở ra. Thiên mỹ biết gia bảo trở về, nhưng vẫn nằm im giả vờ ngủ. Suốt đêm nhỏ nằm khóc chứ có ngủ đâu!

Gia bảo ngỡ nhỏ ngủ nên lại gần nằm bệt ngay xuống giường.

Toàn mùi rượu!!!

thiên mỹ biết hẳn say rồi. Nhỏ bật dậy, nhìn dáng vẻ say khướt của hẳn mà chỉ muốn giết hẳn thôi. Điên cả máu mà!

Thiên mỹ vô phòng tắm, lựa một bộ đồ trong mấy bộ quần áo sáng hôm qua đi mua cùng hẳn để mặc. Thiên mỹ lấy một chiếc đầm hoa cộc tay màu hồng phấn, cổ peter pan và một chiếc áo khoác lửng màu xang dương đậm. Xoã mái tóc đỏ bồng bênh của mình, nhỏ đội thêm chiếc mũ cói lên.

Trông rất dễ thương!!!

Diện đồ xong, thiên mỹ nhanh chóng bước ra khỏi phòng. Trước lúc cánh cửa hoàn toàn khép lại, nhỏ nhìn gia bảo đang nằm rũ rượi trên giường. Khẽ lắc đầu, nhỏ bước đi. Nhỏ sợ nếu ở cạnh gia bảo chút nữa thì nhỏ sẽ phát điên lên mất! Nhỏ ko muốn giận điên người nên mới ra ngoài đi dạo cho khuây khỏa, trong khi giờ mới có hơn 5giờ sáng.

Đang đi, chợt một bàn tay từ đằng sau kéo nhỏ lại.

---

*dinh thự nhà họ Nguyễn Ngọc:

-chị! Dậy đi! Gần 6giờ rồi!!! Sắp đến giờ hành động rồi đó!!!-mai chi ra sức lay hoàng nhi dậy.

-ừm...chị biết mà! Chị tính cả rồi! Ko phải lo đâu!!!-hoàng nhi vừa ngáp vừa nói bằng cái giọng hết sức ngái ngủ.

Hai chị em nhanh chóng thay quần áo, ăn lẹ miếng sandwich, hai đứa cùng hội beauti evil phóng xe đến Nguyễn Nam gia.

.....

*dinh thự nhà họ Nguyễn Nam.

-con xuống ăn sáng cùng ba chứ!? Huy!?-ông Dương đang trong phòng nói chuyện với gia huy.

Cậu lắc đầu.

-vậy con muốn sao?-ông Dương vẫn hạ mình trước con trai

”Con muốn ăn với BG (black anger)

”-gia huy viết lên giấy.

-được! Để ta dẫn con lên!-ông ta thở dài.

”con muốn họ xuống đây!

”-cậu nhin ba mình cương quyết, chỉ vào tờ giấy a4.

-hajzzz....! Nhật Phi! Cho người mời họ xuống đây!-ông Dương thở dài.

Nhật Phi là con trai của ông quản gia đã bị ông Dương cho người giết. Ông Dương đối xử rất tốt với Nhật Phi và cậu ta rất nghe lời, cũng vậy mà cậu ta ko muốn giết ông dương để trả thù. Nhật Phi biết bố mình bị ông Dương cho người giết do đã giúp gia bảo bỏ trốn. Nhưng cậu ta ko tài nào giết ông Dương được. Ông Dương đối với Nhật Phi như người cha thứ hai vậy!

-Vâng!!!-nhật phi cúi đầu rồi ra khỏi phòng, ra gọi người lên mời tứ vị thiếu gia trên kia xuống.

Ông Dương biết nếu gặp nhau chúng sẽ bàn kế hoạch bỏ trốn nên cũng ngồi ăn cùng họ.

Đương nhiên chuyện này đều nằm trong tính toán của hoàng nhi.

Chỉ cần gia huy ra hiệu, hoàng nhi và mai chi sẽ hành động.

-thiên mỹ!!!-một giọng nói vang lên làm nhỏ bắt ngờ quay lại.

-hoàng anh!!!-nhỏ tròn mắt khi thấy người bạn mình mới quen được ở đây tối qua.

-đi đâu vậy?-hoàng anh hớn hử hỏi nhỏ.

-chỉ là đi dạo lung tung thôi!!!-nhỏ cười ái ngại.

-vậy đi chơi với mình nha!!!-hoàng anh cười tít mắt.

-ơ...ko...!-nhỏ chưa nói xong đã bị hoàng anh lôi đi.

Xa xa... phía sau gốc cây bàng, dáng một người con trai tóc bạch kim dõi theo hai người đó chạy đi.

Gia bảo sau vài phút đã tỉnh dậy, ko thấy nhỏ đâu vội đi kiếm, chợt thấy nhỏ, định chạy lại thì hoàng anh đã đến trước rồi.

-thì ra...cô đi kiếm hần ta đi chơi cùng sao? Bỏ mặc tôi một mình trong phòng!!!-gia bảo nghiêng rặng, đấm một phát thật mạnh vô thân cây. Ko khiến cây đổ ụp nh ra đó, nhưng lại tạo một vết lõm khá sâu nơi thân cây hần vừa

”hạ thủ

”!!!

Trên con đường đầy lá vàng rơi, một người con trai tóc bạch kim khẽ dựa vào gốc cây.

Chàng trai nắm chặt áo mình-nơi trái tim của anh ta đang đập mạnh hơn bao giờ hết.

Phía xa, một cô gái tóc đỏ đang cười với một người. Nụ cười rất đẹp!

Như ánh nắng mặt trời giữa mùa đông vậy!!!

26. Chương 26

CHAP26:LUÂN QUẤN

Chiếc xe mes của hoàng nhi dừng trước cổng nhà của gia bảo, đợi người gác cổng mở cửa, chiếc xe mới tiến vào trong. Từ cổng đến khu nhà chính của họ Nguyễn Nam cũng khá xa (mất khoảng 5-10phút đi xe). nên hoàng nhi tranh thủ nói chuyện với mai chi trong xe.

-cổng chính khoảng 30tên, hai cổng phụ mỗi cổng khoảng chục tên, quanh dinh thự và trong nhà ước chừng cũng 50tên. Nói chung trong nhà anh Bảo hiện giờ phải gần trăm tên vệ sĩ!!!

-hức...hức...!-mai chi bắt chợt nắc cục.

-thôi nào! Em sợ gì chứ?-hoàng nhi nhún vai.

Cô biết khi mai chi sợ hãi hay lo lắng điều gì sẽ nắc cục liên tục.

-em...hức...!-mai chi vẫn nắc cục. rồi cô bé hướng ánh mắt cầu cứu ra phía hoàng nhi.

-lại dùng chiêu đó hả?-hoàng nhi nhún mày, nhưng rồi cũng đưa tay lên, vỗ mặt hí hửng.

-nhẹ...hức...thôi chị...hức...nhá!!!-mai chi cắn môi mà vẫn cứ nắc.

-biết rồi! Chuẩn bị này...1...2...!!!-hoàng nhi cũng mím môi, đưa tay mình lại gần mặt mai chi.

”bặc...!!!

”

-ÁÁá...!!!-mai chi hét lên.

-hết chưa?-hoàng nhi cười.

-ko hết mới lạ á! Chiêu này đã bao giờ thất bại đâu!-mai chi bĩu môi, nhưng vẫn đang nhăn mặt, xoa lấy xoa để cái tai đang đỏ lừ cả lên của mình.

Cứ mỗi lần mai chi nắc thì có uống nước đến trương bụng hay dọa cho giật mình đến xỉu cũng ko hết được. Chỉ có hoàng nhi là làm cô bé hết nắc được thôi! Chẳng phải phương pháp điệu nghệ gì. Chỉ là 1 cái búng tai!!! Chỉ cần hoàng nhi búng tai mai chi một cái rõ đau thì cô bé sẽ hết nắc ngay lập tức.

”Cạch...!

”. Một người làm trong nhà ra mở cửa xe cho hai chị em. Mãi đùa, chiếc xe đã đỗ trước cổng khu nhà chính từ bao giờ.

-mời hai tiểu thư vô nhà!- Nhật Phi cũng ra đó tự bao giờ, nở một nụ cười rất tươi. nhật Phi ko phải loại con trai công tử. Anh có một nước da rám nắng đầy nam tính, khuôn mặt luôn tạo cảm giác rất đáng tin trước người đối diện, đặc biệt là nụ cười của anh. Nụ cười của Phi ko chói lọi hay lấp lánh hoà quang nhưng có gì đấy rất thu hút. Tóm lại, anh ko phải hotboy, nhưng cũng là một anh chàng điển trai.

-anh Phi! Em muốn gặp bác!!!-hoàng nhi mỉm cười. Mai nhi bên cạnh cũng cười theo.

Nhật Phi ở đây từ bé, lớn lên cùng gia bảo và gia huy, tình cảm cũng khá thân thiết, ko kém gì anh em, nên họ Nguyễn ai cũng coi Phi là người nhà hết. Hoàng Nhi và Mai Chi cũng ko ngoại lệ.

-hai em theo anh!-Phi (lại) cười. Chưa có lúc nào hai chị em thấy Phi ko cười. Lúc nào cũng cười được. Là do cuộc sống của anh ko có gì buồn hay vì quá buồn nên mới phải luôn luôn cười cho vui bớt đi?

Theo chân Phi, Hoàng nhi và mai chi dừng trước cửa phòng gia huy. Nhật Phi đẩy cửa bước vào:

-ông chủ! Hai tiểu thư đã lên!!!

-uk, vào đi!-giọng ông Dương vọng ra.

Hai chị em bất giác nắm chặt tay, quay qua nhìn nhau, vẻ mặt có gì đó căng thẳng. Nhưng vài giây sau, hai chị em lại nở một nụ cười rất tươi, cùng nhau bước vào, đồng thanh nói:

-bác Dương, con tới chơi!!! *một quán cafe:

-một ly sinh tố bơ!!!-thiên mỹ cười với nam phục vụ ở đó. Thấy vẻ mặt thoáng đỏ của anh ta, nhỏ nín cười. Anh ta cứ nhìn chăm chăm vào nhỏ, quên luôn việc hỏi hoàng anh dùng gì.

-e hèm! -hoàng anh hoẵng giọng.

Anh chàng phục vụ vẫn mãi mê nhìn nhỏ.

-khụ khụ...!-tiếng hoàng anh to hơn 1 chút, khuôn mặt bắt đầu khó chịu. Nhưng nam phục vụ đó vẫn bắn ánh mắt đầy trái tim hồng về phía thiên mỹ.

RẦM!

hoàng anh đập mạnh tay xuống bàn. Thiên mỹ, anh chàng phục vụ giật mình, và cả quán đầu quay qua nhìn về phía bàn này.

-tôi một ly cafe đen!!!-hoàng anh gườm mắt nhìn anh ta.

-vâng, xin lỗi anh! Tôi đi báo ngay!-anh ta lắp bắp, nói xong chạy suýt rớt dép.

-anh gì chứ! Dám gọi mình là

”anh

” sao? Tên chết bầm!!!-hoàng anh lăm lăm bực dọc.

-hả?-nhỏ ko nghe rõ hoàng anh nói gì nên hỏi.

-ko có gì!!!-hoàng anh cười.

-ukm...!-nhỏ lại hướng đôi mắt buồn rười rượi ra ngoài đường-nơi cách chỗ nhỏ ngồi một tấm kính.

-chắc có muốn đến chỗ bạn mình ko?-hoàng anh hỏi.

-là chỗ nào?-nhỏ ngại ngần.

-ở đó vui lắm! Uống xong đi luôn nha!!!-hoàng anh cười.

Thiên mỹ cũng cười. Nhưng mắt nhỏ ko cười đâu.

Trong lòng nhỏ đang đấu tranh tư tưởng hơi bị dữ dội đấy nhá! Nhỏ đang ko biết tên này là người tốt hay là người xấu đây? Nhớ hoàng anh lừa nhỏ thì sao. Nghĩ mà rùng mình!!! Giang hồ hiểm ác mà!

-mình vô toilet chút!-hoàng anh đứng lên, bước về phía trái của cửa hàng.

Nhỏ ngồi đó suy nghĩ vẩn vơ về gia bảo. Chợt một nhân viên phục vụ ở đó đi qua chỗ nhỏ, ko biết trượt chân hay làm sao mà lại làm đổ nguyên ly nước ép hoa quả lên váy nhỏ. Mặc dù bực mình nhưng thái độ hoảng hốt và luôn miệng rối rít xin lỗi của cô nhân viên đó, nhỏ chỉ biết nói:

"ko sao đâu!!!

" rồi lết cái thân vô toilet để rửa vết bẩn.

đến gần bồn rửa, nhỏ xối nước ra, nhẹ nhàng chùi chùi vết ố. Nhìn quanh toilet lúc này, nhỏ nghĩ ko có ai, định lẩm bẩm nói cho đỡ tức (định chữ.i bậy đó mà! con nhỏ này hiền lành gì đâu!!!) nhưng bất chợt thấy một buồng đóng cửa, chắc có người trong buồng đó nên nhỏ im.

Tầm 2phút sau khi nhỏ vào thì cửa buồng kia mở ra. Hoàng anh bước ra từ cửa buồng đó, thấy nhỏ đang xối nước tẩy vết bẩn trên bộ đầm thì liền lại gần hỏi:

-sao lại có vết ố đó?-hoàng anh lại gần chỗ nhỏ, xoa xoa cảm hỏi.

-bị cái cô nhân viên kia đổ vô đó! Bực mình gì đâu!!!-nhỏ bực dọc nói, tay vẫn ko ngừng xối nước.

-để mình ra nói với bà chủ nhá! Ai lại đối xử với khách như vậy!!!-hoàng anh cũng bực mình nói.

-thôi khỏi! Nhớ bị đuổi việc cũng tội người ta! Dù sao cũng ko phải cố ý!-nhỏ lắc đầu ngán ngẩm.

-Vậy xong chưa? Mình đi ra chứ?-hoàng anh hỏi

-uk, mình xong rồi, ra thôi!-nhìn vết ố đã mờ bớt, nhỏ cười mỉm, đi ra cùng hoàng anh.

Vừa bước đến cửa phòng WC, nhỏ và hoàng anh đã nhìn thấy hai cô gái định bước vô toilet. Hai cô gái đó vội vàng nhìn lại cái biển hiệu, rõ ràng là cái hình người mặc váy chứ có phải hình người thất calvat đâu!

-Tại sao lại có một thằng con trai vô toilet nữ!!!-một trong hai cô gái lên tiếng. Hoàng anh nhú mày tỏ vẻ khó chịu, định mở miệng nói gì đó thì bị chặn họng.

-đúng rồi, sao lại...!-cô gái còn lại cũng nhăn mặt nhìn thiên mỹ và hoàng anh. Lúc này nhỏ mới giật mình, nhỏ nhìn trân trối vào mặt hoàng anh. Hoàng anh (lại) định mở miệng nói thì bất giác nhỏ hét lên:

-ÁÁÁááááá.....!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Gia bảo vẫn đứng đó, dựa lưng vào gốc cây, mắt nhìn vô định. Một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai hắn. Gia bảo giật mình quay lại, nắm chặt bàn tay đó mà hét:

-MỸ!!!

-hử?-xuân quỳnh nhìn hắn mà tròn mắt.

không phải nhỏ!!!

-Sao cô lại ở đây!-hắn lạnh lùng hỏi, ko quên buông tay cô ta ra.

-tôi kiếm anh đi chơi cùng!!!-cô ta lại cầm tay gia bảo lên. Hắn bực mình giật phắt ra.

-đây ko phải giờ làm! Cô đi cho!!!-hắn bực dọc bước đi.

-Sao chứ! Anh lạnh lùng quá đó! đi một chút đâu có chết!!!-xuân quỳnh chạy theo gia bảo. Hắn bước nhanh cô bước nhanh, hắn bước chậm cô bước chậm. Cứ như vật tầm 15phút, gia bảo điên lên, dừng lại hét:

-Đã nói tránh xa tôi ra mà!!!

Gia bảo quay phắt lại đằng sau, nhưng khi quay lại thì ko thấy xuân quỳnh đâu. Nghĩ cô ta đã chán nên bỏ đi, hắn lại quay lên, định bước tiếp thì giật mình khi thấy cô đứng trước mặt anh tự bao giờ. Bên cạnh cô là chiếc taxi đã mở cửa sẵn. Chưa kịp bước tiếp thì hắn đã bị cô ta đẩy vào trong xe.

-đi thôi bác tài!!!-cô nói.

-Đi đâu hả!!! Thả tôi ra!!!!!!!!!!-hắn cố gào nhưng vô ích.

* * *

27. Chương 27

CHAP 27:CHẶNG AI LÀ NGƯỜI CÓ LỖI!!!

*quán cafe:

-ĐỒ BIẾN THÁI!!!! BIẾN THÁI! BIẾN THÁI!

Cứ mỗi một lần cụm từ

”biến thái

” vang lên là lại một cú đâm lao tới tập về phía hoàng anh. Dù đó được nhưng hoàng anh rất khổ sở mới tránh được những cú đâm của thiên mỹ.

-khoan đã...cậu...dừng lại đã....nghe mình nói....!-hoàng anh nói dứt quãng trước những đợt tấn công...dồn dập của nhỏ.

-tôi chẳng có gì để nói với cậu hết!!! Thật sai lầm khi làm bạn với một tên biến thái như cậu!!!-thiên mỹ gào lên, vẫn ko chịu dừng.

Bây giờ đã có khá nhiều ánh mắt tò mò hướng vào nhỏ và hoàng anh.

-biến thái gì chứ! Mình biến thái chỗ nào!!!-hoàng anh chịu ko nổi, cũng bực bội hết.

-còn chối! Cậu vô toilet nữ, ko biến thái thì là gì!!!!!!-thiên mỹ lại

”ngân nga

”...giọng ca vàng của mình.

-thiên mỹ, có lẽ cậu hiểu lầm...!- hoàng anh đang nói thì bị đám người xung quanh chặn họng.

-phải đó, con trai mà vô toilet nữ, ko biến thái là gì....!

-eo, đẹp trai vậy mà biến thái...!

-tiếc thiệt, gặp ngoài đường chắc chả ai nghĩ vậy đâu nhĩ...!

-ukm, đúng là ko thể nhìn mặt mà bắt hình dong...!

những lời bàn tán ấy bay nhảy vô tai hoàng anh. Như hiểu ra mọi chuyện, hoàng anh liền nhanh chóng giữ chặt hai tay thiên mỹ, kéo nhỏ lại gần mình. Hoàng anh buông một câu rất nhỏ nhưng cũng đủ để cả đám người đang xì xào to nhỏ đó ngậm họng:

-tôi

.

.

.

.

.

...là con gái mà!!!

---

*quán bar:

-cô khủng hã? Lôi tôi đến đây chi? Giờ ko phải giờ làm của tôi!!!-gia bảo gắt.

-Ko phải cậu đang buồn sao? Rượu luôn giúp người ta giải sầu mà!!!! -xuân quỳnh nháy mắt cười làm gia bảo thoáng ngạc nhiên. Cô gái này tuy ko xinh đẹp tuyệt trần nhưng có một gương mặt khá đặc biệt. Một sự cuốn hút đến khó tin.

-ko! uống nữa cô ấy sẽ cần nhần!!!-gia bảo nhíu mày, hất tay xuân quỳnh ra. Cô nàng biết thừa

”cô ấy

” là ai, nhưng vẫn giả vờ hỏi.

-ai cần nhần anh vậy????

-vợ chưa cưới của tôi!!!-hắn lạnh te trả lời.

Xuân quỳnh cũng ko quá bất ngờ trước câu trả lời này. Vì cô đã có một kế hoạch

”nhỏ nhỏ

”, đảm bảo có là vợ cũng sẽ ly hôn chứ đừng nói gì đến vợ chưa cưới.

-Sao chứ! Ko ngờ anh sợ vợ! Nhất gan thật! Uống cho cái tướng tá cao to, cơ thể đầy men-lý của anh!!!-xuân quỳnh vờ tặc lưỡi, khẽ lắc đầu nhìn hắn khinh khỉnh.

-Sợ vợ...? TÔI MÀ SỢ VỢ HẢ? Cô khủng chắc! Chẳng phải sợ cô ta mà tôi ko uống! Chẳng qua ko thích!!!-hắn nói rồi tay rút túi quần, quay gót đi ra phía cửa.

-nói ko sợ mà lại ko uống!-xuân quỳnh níu tay gia bảo lại.

-đã nói ko thích!!! Sáng chưa ăn gì mà giờ nốc rượu! TÔI KO KHÙNG!!!-hắn thét.

-vậy là anh muốn đi ăn!!!-xuân quỳnh nghiêng nghiêng cái đầu nhuộm tím của mình, neoh mắt nhìn gia bảo. Hắn chẳng thèm trả lời, đi thẳng ra ngoài. Xuân quỳnh vội chạy theo. Cô nàng khẽ nói với bản thân mình.

-Càng lạnh lùng, ta càng thích!!!

-Rất tiếc! Lời nói dối của anh ko có hiệu quả với tôi!!!-thiên mỹ khoanh tay trước ngực. Mắt lườm muốn cháy mặt hoàng anh.

-mình nói thật!!!-hoàng anh khổ sở buông lời. Đám người sau vài giây giặc mình im lặng, giờ lại mở loa hét công suất.

-nói vậy ai tin trời!!!

-cao như vậy, dáng người thô vậy mà kêu con gái, có đánh chết cũng ko tin!

-trông men-lý thế kia, con gái sao nổi!

-định trốn cái danh

”biến thái

” đây mà! thiên mỹ nghe họ nói cũng thấy có lý, nhỏ nhìn chòng chọc vào mặt hoàng anh. Lúc này, nhìn hoàng như con nít mắc lỗi, bị cả nhà mắng vạ. Mặt buồn thiu cúi xuống, ko nói năng gì. Thiên mỹ hơi giật mình khi thấy mắt hoàng anh hơi đỏ. Nhỏ ngập ngừng nhưng cũng quyết định lôi hoàng anh ra ngoài, trước hàng chục con mắt ngỡ ngàng của đám người lúc này.

Thiên mỹ đưa hoàng anh đến 1 công viên. Cả 2 ngồi xuống và cùng nói chuyện.

-cậu là con gái thật!-nhỏ mở lời.

-cậu cần mình cởi đồ để kiểm tra ko?-hoàng anh cầm hai bên rìa áo khoác phanh ra. Thiên mỹ nhìn, rồi bất ngờ đưa 2 tay lên sờ vô ngực hoàng anh.

-Á! -hỏi thì hỏi vậy thôi, hoàng anh ko ngờ nhỏ làm thật, nên bất ngờ hét lên 1 tiếng. Hoàng anh tái mặt, đứng hình.

Ngoài qua đường nhìn họ mà khó hiểu: Một đứa con gái đang sờ vô ngực một thằng con trai. (nhìn hoàng anh kiểu gì cũng ra 1 thằng con trai hết á!).

-hơi nhỏ, nhưng đúng là ngực con gái!!!-thiên mỹ bỏ tay ra khỏi người hoàng anh. Nhỏ run run đưa tay lên trước mặt mình, vừa nhìn vừa lẩm bẩm:

-ko thể tin được!!!

-cậu thật quá đáng...!-hoàng anh cũng run run nhìn lại nhỏ, khóe môi giật giật.

-Sao cậu ko nói sớm!!!-nhỏ chột hét.

-cậu đâu có hỏi! Ai biết được cậu nghĩ mình là con trai chứ!-hoàng anh e dè.

-cậu coi mình giống con gái chỗ nào?-nhỏ vênh cái mặt lên, lườm hoàng anh muốn rớt con ngươi.

-thì...tomboy chứ bộ!-hoàng anh cự lại.

-hắn nào cậu mời mình về nhà cậu ở!-nhỏ lẩm bẩm. Rồi thoáng nghĩ đến gia bảo, nhỏ liền nắm tay hoàng anh, nói:

-tối nay ình ngủ nhờ chỗ cậu nha!

-HẢ???

---

*dinh thự họ Nguyễn Nam:

Hoàng nhi và mai chi bước vô phòng. Vừa vào hai người đã ngạc nhiên khi thấy Việt Đông, Thiên Vũ, Khánh long, Vũ Cường và Gia Huy đang dùng cơm với ông Dương.

-2 đứa bỗng dừng đến chi vậy?-ông Dương khẽ cười.

-Dạ, cũng ko có gì! Chỉ là...!-hoàng nhi cũng mỉm cười, lại gần ông Dương- chỉ là tụi con muốn đưa BG (black anger) ra khỏi đây thôi!!! -vừa dứt câu, hoàng nhi đã kề con dao nhỏ vào cổ ông Dương.

Nhật Phi cũng bị mai chi giữ chặt. Nhưng ông ta ko tỏ ra sợ hãi hay lo lắng. Ông chỉ lẳng lẳng uống trà. Sau đó khẽ nói:

-con dám sao? Tiểu Nhi!

-...!-hoàng nhi hơi giật mình, nhưng cũng cố nói cứng:

-con ko muốn làm vậy! Nhưng...bác đã ép con làm vậy!!!

-nếu con tưởng vậy là xong thì thật sai lầm!!!-ông Dương lạnh lùng nói.

-BA! Ba ko thả họ ra con giết ba thật đó!-gia huy đặt tách trà xuống bàn, nói bằng giọng lạnh ko kém.

-con nói được!-phản ứng của ông Dương ko khác Gia Bảo là mấy. Cũng ngạc nhiên và có vẻ vui mừng.
-Ba ngĩ mẹ vui khi ba làm vậy?-gia huy khẽ nói bằng gương mặt ko chút biểu cảm.
-vậy con ngĩ mẹ con vui khi bị lấy đi đôi mắt? Và cả mạng sống chỉ vì cô gái đó?-ông Dương lớn tiếng.
-thiên mỹ ko có lỗi!-thiên vũ hét.
-vậy thì mẹ cậu có lỗi!!!-ông Dương gần giọng.
-Bà Thiên cũng đâu có lỗi chứ!-gia huy nhả mặt.
-Vậy thì mẹ con có lỗi sao???-ông Dương nhìn xoáy sâu vào mắt con trai mình. Gia huy khẽ lắc đầu, rồi hướng ánh mắt buồn bã nhìn ông:
-chẳng ai là người có lỗi hết ba àk...!

28. Chương 28

CHAP 28:TA BỎ CUỘC

-mẹ con đã mất rồi ba à, ba đừng vậy nữa được ko?-gia huy nhìn ông Dương bằng ánh mắt buồn bã.
Đôi mắt ấy ánh lên những tia hy vọng. Cậu hy vọng cha cậu sẽ đổi ý.
Ông Dương thoáng ngỡ ngàng. Ông đảo mắt quanh căn phòng, nhìn những gương mặt đang ở đây.
Gia Huy, Thiên Vũ, việt Đông, Khánh Long, Vũ cường, Hoàng nhi, Mai chi, và cả Nhật Phi cũng đều nhìn lại ông. Họ đều mong chờ một câu nói, mong nó sẽ làm họ hài lòng.
-Ba đã áp ử việc này từ khi mẹ con mất,đến năm cô bé ấy 5năm tuổi thì bắt đầu thực hiện, giờ cô ta đã 15tuổi. 10 năm ta mong chờ việc này để lấy lại đôi mắt của mẹ con. 10 năm trời. Con ngĩ ta có thể từ bỏ sau 10 năm dài đằng đẳng ấy ư???-ông Dương nhắm mắt, khẽ thở dài.
Căn phòng trở nên ngột ngạt hơn bao giờ hết, im lặng đến rợn người. Chỉ nghe được tiếng thở nhẹ...

-để tôi trả tiền cho!!!-xuân quỳnh nín tay gia bảo lại. Hấn đang định rút ví ra.

-ko cần!-hấn đáp gọn lỏn 1 câu.

-để ghét!!!-xuân quỳnh trề môi.

Từ nãy đến giờ, từ lúc vào quán ăn này hấn chả nói câu gì với cô. Hấn gọi món rồi lẳng lẳng ngồi ăn, ko liếc xuân quỳnh đến 1 lần. ăn xong là đứng lên luôn, ko cần biết cô đã ăn xong hay chưa. Hấn ra quẩy tính tiền làm xuân quỳnh bỏ nguyên đĩa thịt bò bít-tết mới ăn được 1-2 miếng. Cô cũng ko ngờ hấn trả tiền cho cả mình. Tưởng hấn coi cô như người vô hình rồi chứ!!!

Gia bảo bước ra khỏi quán trước ánh nhìn tiếc nuối của mấy cô nàng trong quán, mấy cô nhân viên cũng nhìn theo tiếc rẻ.

-đợi chút! Anh đi nhanh quá vậy!!!-xuân quỳnh chạy theo hấn mà muốn hụt hơi.

-cô bám theo tôi làm gì? Bộ chưa thấy ai đẹp như tôi àk???-hấn lườm cô.

-phải!!! anh là người đẹp trai nhất trong những hotboy tôi từng gặp!!!-mắt xuân quỳnh long lanh lên, ko ngần ngại nhìn thẳng mặt gia bảo.

-Ặx...!!!-hấn suýt vấp khi thấy cô thẳng thắn như vậy:

-tức là cô mê tôi???-hấn nhú mày, nói thẳng ko kém.

-đúng rồi!!!-lại 1 câu nói xanh rờn. Thật ko hiểu nổi 2 con người này, sao thẳng tính quá vậy?

-xin lỗi, nhưng cô ko có cửa đâu!!!-hắn nhếch môi cười.

-Á!!!-xuân quỳnh khẽ kêu lên. Hắn nhìn cô, nhãn mặt khó hiểu:

-gì vậy?

-anh...anh cười rồi!!!-cô vui mừng reo lên.

-HẢ? Cô...bộ thích tôi cười lắm sao?-hắn cứ nhãn mặt, nhúu mày, như kiểu nghĩ hoài ko ra đáp án 1 bài toán khó.

-Đương nhiên rồi!!! Tôi vui lắm!!!-xuân quỳnh nói, rồi nở một nụ cười rất tươi. Trông cô có vẻ hạnh phúc lắm!!!

Tim gia bảo tự dừng lỡ mất 1 nhịp.

Nhưng rất nhanh, hắn quay lưng bước đi, nhịp tim hắn ổn định trở lại.

Môi gia bảo tự dừng cười vu vơ.

Nhưng rất nhanh, hắn đưa tay lên che miệng, bờ môi lại trở nên lạnh lùng.

Hắn cố bước nhanh, cố ý để xuân quỳnh phải chạy theo. Trong lòng gia bảo khẽ dấy lên 1 suy nghĩ:

"cô gái này...khá thú vị

"

.....

Xuân quỳnh đã thấy nụ cười thoáng qua của gia bảo. Cô biết hắn đã ko còn ghét cô. Cũng phải thôi, đã có ai bị cô ngấm trúng mà ko yêu cô đâu. Phạm Xuân Quỳnh là ai kia chứ!!!

Cứ thế này thì kế hoạch của cô sẽ nhanh chóng thành công thôi!!!

Mà cái kế hoạch đó có quá đáng ko nhỉ?

Xuân quỳnh tính đêm nay, khi chuốc gia bảo say sẽ đem hắn đến khách sạn. Cô cũng sẽ cho người tìm thiên mỹ đến đó, cho nhỏ chứng kiến mọi chuyện. Cô ko muốn quay video làm gì, cho nhỏ coi tận mắt có phải sốc hơn ko! Tuy tiếp xúc với gia bảo ko lâu nhưng cô biết, hắn ko phải loại người vô trách nhiệm. Chỉ cần

"gạo đã nấu thành cơm, ván đã đóng thuyền

" thì hắn có muốn chối cũng ko được. Và tất nhiên thiên mỹ sẽ phải rời bỏ gia bảo, nhường lại hắn cho xuân quỳnh.

QUÁ ĐƠN GIẢN!!!

-cô cười cái gì?-hắn nhìn cô hỏi. Xuân quỳnh đang mải nghĩ, ko để ý xung quanh cho lắm.

-có...có gì đâu...mà...tôi hơi tò mò, một thiếu gia như anh sao lại làm việc ở quán bar?-xuân quỳnh hỏi.

-cô biết tôi là thiếu gia?-hắn đánh trống lảng.

-Ai mà ko biết đại thiếu gia của tập đoàn KBO-Nguyễn Nam gia Bảo chứ!!! Hơn nữa anh lại là thành viên của BG (black anger)!!! ko biết mới lạ!!! Zent àk...hehee,,!!!-xuân quỳnh lè lưỡi vẻ lém lỉnh.

-Có vẻ tôi nổi tiếng hơn tôi nghĩ!!!-hắn vênh mặt.

-trả lời tôi đã đi!!!-cô nhàu mày.

-ko cò gì để nói!!!-hắn lạnh lùng cho 2 tay túi quần rồi quay gót đi.

Trả lời gì chứ!!! Chẳng lẽ nói hắn đang phải chạy trốn, ko có tiền nên phải vô quán bar xin việc àk? Vì ai hắn phải thế chứ!!! Nghĩ lại càng cáu. Gia bảo đã cố gạt bỏ hình ảnh thiên mỹ ra khỏi đầu rồi mà ko được.

"Không biết giờ này cô ta đang ở đâu nữa? Đang làm gì với thằng ẻo lả kia!!!

”-hắn bực dọc trầm nghĩ. Nhìn lên những đám mây trên trời, hắn lại như nhìn thấy nhỏ.

-KHÔNG ĐƯỢC!!!-hoàng anh hất mặt, tay khoanh trước ngực nói.

-TẠI SAO?????-thiên mỹ gào lên.

-Cậu về đi!!! Đây là nơi phức tạp, cậu ko vô nổi đâu!!!-hoàng anh trừng mắt nhìn nhỏ.

-Quán bar có gì đâu mà phức tạp!!!-nhỏ nghiêng răng, tỏ vẻ bất bình.

-Cậu thực sự muốn vào?-hoàng anh thở dài. -PHẢI!!!-nhỏ nói chắc nịch.

Thiên mỹ muốn vô coi quán bar có cái gì mà từ khi đến đây, tối nào gia bảo cũng tới. Nhỏ đâu biết hắn tới kiếm tiền để 2 đứa đủ sống trong những ngày tháng này.

-Vậy cậu đợi đây, mình vô xem trước rồi ra đón cậu ngay!!!-hoàng anh bất lực thở dài, rồi nhanh chóng đi vào trong.

-OK!!!-nhỏ cười.

Thiên mỹ đứng bên ngoài, nhìn lên biển mới thấy đúng cái quán mà gia bảo vào ngày đầu đến đây. Nhỏ ko biết gia bảo đã ở trong đó rồi.

-alo...mày hả, tao thấy con nhỏ đó rồi!!! Mày đem người đến nhé!!!-xuân quỳnh nói xong câu thì cúp máy luôn.

Chỉ 2 phút sau, cả một đám người cùng những chiếc mô tô phân khối lớn đã xuất hiện ở trước cửa quán bar.

Thiên Mỹ thoáng ngạc nhiên khi thấy họ vây lấy mình. Cảm giác được nguy hiểm, thiên mỹ toan chạy vào trong quán bar thì đụng ngay xuân quỳnh đang đứng sau nhỏ. Chưa kịp mở miếng hét, xuân quỳnh đã đâm 1 phát thật mạnh vô bụng nhỏ.

-mấy người làm gì vậy!!!-một người con trai từ trong quán chạy ra.

Xuân quỳnh giật mình, đưa mắt nhìn. Cô gia hiệu ột tên trong đám người vừa nãy tấn công người con trai vừa chạy ra. Bị một cú đâm trúng thái dương và một đòn bẻ gãy tay, người con trai đó ngã quỵ, chỉ còn biết giương mắt trông theo những chiếc xe mô tô lao đi cùng thiên mỹ.

.....

Trong quán bar lúc này, khi gia bảo thoáng thấy hoàng anh, đã lao đến túm cổ áo, hét:

-vợ tôi đâu!!!

-HẢ!!!-hoàng anh ngơ ngàng, chưa kịp hiểu mô tê răng rứa gì cả.

-Vợ anh...ai chứ!!!-hoàng anh lắp bắp.

-THIÊN MỸ đâu!!!-hắn lại gào lên, những vị khách trong quán đã bắt đầu chú ý.

-cô ấy ngoài kia, mà cô ấy là vợ anh sao???-hoàng anh nhú mày hỏi. Gia bảo bỏ tay ra khỏi áo hoàng anh, nói nhí:

-phải! Vì vậy đừng nghĩ đến chuyện chạm vào cô ấy!!!

-Sao chứ, làm bạn cũng ko được sao?-hoàng anh nhăn mặt, khó chịu nói.

-Là bạn thôi sao? Tôi ko tin một thằng con trai nào tiếp cận cô ấy mà chỉ để làm bạn!!!-hắn lườm hoàng anh muốn toé lửa.

-Anh...hajzzz...lại nữa rồi, tôi có nên nói với anh tôi ko phải con trai ko??? TÔI LÀ CON GÁI ĐÓ!!!-hoàng anh cúi thực sự. Cô chưa bao giờ bị đả kích lớn đến vậy.

-Con gái...?-mặt hắn thộn ra, rồi bắt đầu nhìn hoàng anh bằng ánh mắt nghi hoặc.

-Mời 2 tiểu thư về cho! Nếu lần sau còn làm vậy thì tôi ko chắc 2 người còn an toàn mà trở về như lần này đâu!!!

Hoàng nhi ko phải là chưa tính đến trường hợp này, nhưng cô ko nghĩ ông Dương sẽ lừa cả bọn.

-bác ko hối hận khi thả bọn con về chứ?-cô bất chợt quay lại, hỏi ông Dương bằng thái độ ngạo nghễ. Nụ cười nửa miệng đều giả đang nở trên môi cô thật ko hợp với gương mặt thiên thần ấy chút nào.

-hối hận chứ! Hối hận khi nhận 2 đứa cháu như vậy!!!-ông Dương ko thềm ngoái đầu lại, buông giọng lạnh lùng.

-Vậy con chào bác! Lần sau con sẽ ghé chơi!!!-mai chi khẽ cúi đầu.

-hoan nghênh 2 đứa đến vào

”lần sau

”!!!-lần này ông Dương đã quay nửa mặt lại, và nhìn 2 chị em cô bằng nửa con mắt. Ánh mắt lạnh đến tê người.

Hoàng nhi và mai chi cúi đầu chào. Ông dương bỏ lên phòng. Tứ vị thiếu gia kia cũng theo đám vệ sĩ lên căn gác mái. Gia huy lặng lẽ ngồi một mình trong phòng, nhìn ra ngoài cửa sổ-nơi hai chị em cô đang bước đi. Mai chi ngẩng đầu lên nhìn, nhận ra ánh mắt của gia huy đang dõi theo hai chị em cô, mai chi khẽ cười. Cậu hơi ngạc nhiên một chút, nhưng, như là hiểu được ý của mai chi, cậu cũng nở một nụ cười. Nụ cười của chiến thắng.

.....

-tiếp theo làm gì đây? Ngồi chờ àk???-việt đông thở dài.

Thiên vũ chỉ im lặng. Khánh long mãi nhìn ra phía cửa sổ, cứ tủm tỉm cười. Vũ cường thì đang bồn chồn ko yên.

-liệu hoàng nhi có sao ko? Việc đó quá nguy hiểm, chúng ta có thể thất bại, và hai chị em cô ấy sẽ ko xong với lão Dương đó đâu!!!-vũ cường cú như đang nhảy điệu chachacha trên ghế. Ngồi mà cũng ko yên!!!

-ko sao đâu! Mai chi để vk tương lai của cậu gặp nguy chắc!!!-khánh long vẫn cứ cười.

-ngồi ko thấy bồn chồn sao đó...!-việt đông nhíu mày nói.

Thiên vũ vẫn hướng ánh mắt về phía bầu trời. Nơi xa xăm nào đó.....có thiên mỹ!

Gia bảo đã lượn lờ hết những chỗ hắc biết trong 2 ngày ở đây, nhưng tuyệt nhiên ko có bất cứ dấu hiệu nào của xuân quỳnh.

-cậu bình tĩnh đi! cuống vậy ích gì?-hoàng anh bực mình hét.

-cậu thì giỏi rồi! Bình tĩnh gớm! Có phải vk cậu đâu mà cậu lo!!!-gia bảo cũng bức xúc gào lên.

-ĐỒ NGU!!!-hoàng anh bất ngờ đấm cho gia bảo 1 cú đau điếng. Lại bị 1 đứa con gái đánh. NHỤC!!!

-Đừng tưởng con gái mà tôi nhường!!!-hắn gào lên.

”BỐP

”

Lại 1 cú thụi vào bụng.

-Anh bị thiếu đúng ko? Tôi đã bảo bình tĩnh cơ mà! Cái gì mà ko lo? Tôi cũng lo muốn chết ấy chứ! Tuy chưa quen bao lâu nhưng cô ấy ko khác gì em gái tôi cả!!!-hoàng anh ko hét nữa, mà chỉ gằn giọng.

Gia bảo ngồi bệt luôn xuống đất. Hắc biết hoàng anh ko có lỗi nhưng quá bực mình vì nhỏ mắt tích, hắc cần chỗ trút giận. Nhưng ai dè trút giận nhầm người. Trút ai ko trút, đi trút đúng chị hai của vùng Thanh Hoá. Quá ngu!!!

-alô, chị Hồng Nga đây ăk? Em-hoàng anh đây! Cho em hỏi về một người tên xuân quỳnh, em có một người bạn bị cô ta dẫn đi...!-hoàng anh rút máy ra gọi cho ai đó.

"vậy ăk? để chị cho người đi kiếm!!! Bạn em tên gì?

"

Gia bảo im lặng lắng nghe.

-ko phải người ở đây nên chị ko biết đâu! là con gái, có một mái tóc đỏ rất dễ nhận biết! khoảng 15-16tuổi!!!-hoàng anh tiếp lời.

"ok em!!! chờ chị 5 phút nhé!!!

"

-5phút ko kịp mất chị ơi!!! Chị là cover information (trùm thông tin- Ý là người nắm giữ rất nhiều thông tin) của đất Thanh Hoá mà tìm ko ra trong 2 phút sao?-hoàng anh nhú mày.

"ok ok! Chịu em luôn!!! Giữ máy nhé! chờ chị chút, xem nào....!@#\$\$%^&*()....chị tìm được rồi này!!!

"

- tìm được rồi ăk? đâu vậy chị...???-hoàng anh hỏi dồn. Gia bảo nhảy dựng lên, mắt sáng như đèn pha.

"phố ABC, đường XYZ

"

-cảm ơn chị! Lát về em đãi chị bữa ăn nha!!! Bye chị yêu!!!-hoàng anh hôn hờ tắt máy, quay qua định nói

"đi thôi!

" với gia bảo thì hẳn đã kéo cô như bay lên xe rồi. bình thường hẳn ko bao giờ động chạm đến con gái (trừ tiểu mỹ) nhưng giờ lại ko ngại ngần kéo tay hoàng anh. Cũng phải thôi, ai bảo cô giống con trai quá làm gì. Giống từ khuôn mặt đến tính cách cơ! Không tin được lại có đứa con gái như vậy

-cậu chỉ đường đi!!!-hắn nói.

-đường kia!!!-hoàng anh hét. -ông chủ, ko xong rồi!!!-nhật phi chạy như bay vào phòng ông Dương.

-sao ko gõ cửa hả?-ông dương gần giọng.

-nhưng...nhưng...!-nhật phi lấp bắp.

-nói mau!!!-ông ta quát.

-hai tiểu thư hoàng nhi và mai chi lại vào ăk!!!-nhật phi giật mình tuôn 1 mạch.

-vào nữa hả? Cho người bắt đi còn hỏi sao? Tụi trẻ bướng thật!!!-ông Dương bực mình nhăn mặt.

-nhưng...!-nhật phi mới mở miệng đã bị ông dương chặn họng:

-SAO NỮA???

-hai tiểu thư có mang theo người đến!!!-nhật phi hốt hoảng nói.

-cái gì...?-ông dương thoáng ngỡ ngàng, rồi nhanh chóng lao ra cửa sổ. Ông ko tin được vào mắt mình. Hai chị em cô đang ngang nhiên bước vào nhà ông, đằng sau là khoảng 50-70người mặc đồ đen, mặt mũi bịt kín. Trên căn gác mái, tứ vị thiếu gia cũng đang nhìn xuống phía hoàng nhi vào mai chi.

Hai chị em cô và đoàn người đã đi đến tầng ba. Phòng ông Dương ở tầng 1, căn gác mái ở phía trên của tầng 5. Đoàn người đi đến đâu là xác người nằm ở đó (mấy tên vệ sĩ bị đánh ngất ấy mà, ko chết đâu mà lo!!! =)). Cứ thế, họ đã tiến đến phòng của 4 vị thiếu gia kia.

"RẦM

"

mai chi tung cước đá 1 phát cánh cửa gỗ bật ra nằm yên vị dưới sàn nhà.

-em trở lại rồi!!!-hoàng nhi nhí nhảnh cười.

-mừng em trở lại, hehe...!-việt đông cũng cười.

-may mà em ko sao!-vũ cường thì thở phào nhẹ nhõm.

-đi thôi!-khánh long đi ra phía cửa.

Cả đám người định bước đi thì ông Dương đã đứng trước cửa từ lúc nào. Đằng sau phải còn khoảng 40-50 tên vệ sĩ nữa. Công nhận cái hành lang này rộng thật. Gần 150 người ở đây mà vẫn chứa đủ, ko phải chen chúc gì.

-bác đã nói gì chắc con còn nhớ chứ?-ông Dương tròn trĩnh mắt nhìn hoàng nhi muốn rớt con người.

-con cũng nói sẽ quay lại còn gì!!!-hoàng nhi chớp chớp mắt, tỏ vẻ vô tội.

-bác ko muốn nói nhiều đâu!-ông dương thở dài.

-con cũng ko thích nói nhiều!-mai chi cười, vẻ vô tội ko kém.

-ta ko còn cách nào khác!!!-ông Dương nhắm mắt, khẽ nói:

-xử chúng!!!-nói rồi ông ta quay lưng bước đi.

Lại 1 trận hỗn chiến diễn ra. Hội Evil Beauti chủ yếu là học sinh, sao đánh nổi với mấy tên vệ sĩ thuộc hạng khủng này chứ. Và đương nhiên, đám vệ sĩ thắng áp đảo hội.

lúc cả bọn đang bị gô cổ trối lại thì gia huy mới xuất hiện.

* * *

30. Chương 30

CHAP 30: TAI HỌA ???

-Dừng lại!!!-gia huy nói rất nhỏ, khuôn mặt cúi gằm xuống nền nhà.

Chỉ có hoàng nhi, mai chi, thiên vũ, việt đông, khánh long, vũ cường là ngạc nhiên quay lại nhìn gia huy. Hội Evil beauti và đám vệ sĩ vẫn mãi về vật nhau trên sàn.

-TÔI NÓI DỪNG LẠI!!! - có vẻ gia huy đã dùng hết sức lực vào câu hét.

Câu hét sẽ vô tác dụng nếu ko có một tiếng

”Đoàng!

” vang lên. Đó là tiếng súng, từ khẩu súng ngắn gia huy đang cầm trên tay.

Vì cậu giơ thẳng tay lên bắn nên chiếc đèn chùm lớn treo trên trần hành lang đã rơi xuống, rơi ngay trước mặt cậu, may mắn thay ko vào đầu, ko thì cậu đã tự kết liễu đời mình rồi.

Mà trúng cũng chẳng sao. Cậu đang định làm thế mà!

Chỉ 5 giây trước, hành lang này còn hỗn loạn, ồn ào, nhốn nháo, khốc liệt là vậy, nhưng giờ tất cả như ngưng đọng, thời gian như dừng lại. Ko một tiếng động nào vang lên. Ông Dương ở trong phòng đang quan sát mọi chuyện qua camera cũng phải im lặng xem xét, nghe ngóng mọi chuyện. Ông ta giật mình khi thấy ánh mắt gia huy đang nhìn thẳng vào chiếc camera, cứ như đang nhìn thẳng vào mặt ông vậy. Ánh mắt chứa đầy phẫn nộ.

-nếu muốn xem tiếp bộ phim này thì ba hãy lên đây!!! - gia huy nói với âm giọng rất trầm, như đang nén giận.

"con ghét ta đến thế sao? Ta làm vậy...chỉ vì mẹ con...!

"

Ông lại giật mình, cắt ngang dòng suy nghĩ khi tiếng

"đoàng

" (lại) vang lên.

Lần này gia huy nhắm thẳng vào chiếc camera. màn hình tivi tối thui. Trong phòng ông Dương chỉ còn vang lên những tiếng

"rè rè...rè...è...e....

" phát ra từ chiếc tivi 52 inch được gắn liền với hệ thống camera toàn khu biệt thự.

Ông Dương lặng lẽ đứng dậy khỏi chiếc ghế bọc da báo, mở cửa bước ra, bấm nút trên cửa thang máy, ông tiến đến tầng 5.

.....

-thả họ ra! - gia huy nói với đám vệ sĩ.

-thiếu gia, chúng tôi làm cho ông chủ ko làm cho cậu, cậu ko có quyền...! - một tên trong đám vệ sĩ dạn miệng nói, nhưng đang nói được 1 nửa thì chợt im bặt vì thấy khẩu súng đang giơ ngay trước mặt tên đó.

-thả họ ra! - gia huy nghiêng đầu nhìn tên vệ sĩ đó, mắt trợn trừng, nghiến răng nói.

tên vệ sĩ có hơi run, nhưng tiết nhiên tên đó ko buông hoàng nhi và mai chi ra.

Đến khi một tiếng nói vang lên thì tên đó mới buông tay:

-thả họ ra! - câu này ko phải gia huy nói, mà là do ông Dương.

-vâng! - ko chỉ tên vệ sĩ mà tất cả những tên vệ sĩ ấy đều đồng loạt lên tiếng.

-con đã nói, nếu ba ko thả họ đi, con sẽ giết ba thật đó!!! - gia huy hét lên.

-con dám sao? Ta là ba con đó!!! - ông Dương nhếch môi cười.

-con ko có người cha điên rồ như thế! Ba àk, ba thực sự điên rồi đó!!! - gia huy nói bằng vẻ mặt đau khổ.

-vậy con làm đi! Cứ giết ta nếu con muốn! - ông Dương cười khinh bỉ.

Gia huy giơ khẩu súng lên và ngắm vào đầu mình trước hàng trăm con mắt đang ngơ ngác nhìn mình.

-con...! - ông dương bắt đầu hoảng.

-ba muốn đôi mắt của mẹ, hay là mạng sống của con? - gia huy cười nhạt.

Chứng kiến mọi chuyện mà Black anger, hoàng nhi và mai chi ko thể tin nổi.

Có thực đây là gia huy mà họ quen biết hay ko?

Gia huy yếu đuối là vậy, hiền lành là vậy.....mà cậu dám cầm súng ư?

Hình ảnh tươi cười vui vẻ của cậu thường ngày, giờ đây bị che lấp hoàn toàn bởi vẻ mặt đầy phần nộ kia.

Cậu cầm súng mà ko thấy gớm tay sao?

-con dám sao? - ông Dương run người hỏi cậu.

Trước câu hỏi khiêu khích của ông Dương, gia huy đã nhấc tay lên và bóp cò.

"ĐOÀNGGGggggg.....!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

”

-HUYYYYYYYYYYYYYYYYYYYYY.....!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Cùng tiếng súng vang đến chói tai là tiếng la thất thanh của nhiều người, nhưng họ cùng hét chung 1 lời.

Dừng trước căn nhà lớn, to và đẹp gia bảo nhìn hoàng anh, ý hỏi

”có nhầm ko?

”

-chắc là ko nhầm đâu! - hoàng anh nuốt khan.

-nhưng...tôi nghĩ sẽ là 1 căn nhà hoang chứ!!!- gia bảo nhăn mặt.

-sao phải là nhà hoang?-hoàng anh nhủ mày khó hiểu.

-ko có gì...! - gia bảo lặng lẽ giơ tay lên bấm chuông. Hoàng anh giật mình đưa tay lên giữ hấn lại.

-diên hử? bấm chuông chi???-hoàng anh nói.

-...! - gia bảo tròn mắt nhìn cô. -bấm để họ biết hử? Sao anh ngốc thế? - cô nghiêng răng trách hấn.

-à...ừk...!!! - hấn gãi đầu gãi tai, đúng là

”khôn 3 năm, đại 1 giờ

” mà!!!

-trèo tường! anh dúm xe vô bụi cây đằng kia đi!!! - hoàng anh nói với hấn. Hấn cũng nghe cô rầm rập như một đứa trẻ.

.....

Sau khi trèo tường một cách điệu nghệ vào căn nhà, cả hai như bọn trộm, cứ lăm la lăm lét.

Gia bảo giật mình khi nghe thấy tiếng

”BỐP

” to kinh khủng, cùng tiếng la thất thanh của con gái.

Lần theo tiếng động, cả hai leo lên tầng 2 của căn nhà.

Gia bảo để ý hơn hoàng anh, hấn thấy chủ nhân căn nhà này chắc phải khá giàu có. Nội thất và đồ dùng đều là đồ tốt. Nhưng căn nhà khá bụi bặm, chắc lâu rồi chủ nhân căn phòng ko có dọn dẹp gì.

Dừng lại trước một cánh cửa, hoàng anh nhìn gia bảo khẽ gật đầu. Hấn cũng hiểu ý gật đầu lại.

Cả hai cùng giơ chân lên, đá văng cánh cửa.

Bên trong phòng, ba tên đàn ông đồ con đang bu quanh chiếc giường trắng nằm ở chính giữa căn phòng.

Ba tên đó giật mình khi thấy hoàng anh và gia bảo bước vào.

Trên giường.....

..... một người con gái nằm bất tỉnh

.....mặt mũi bị tóc tai loà xoà che khuất.

Quần áo bị xé rách tơi tả.

Từ chân cô gái

một dòng máu tươi chảy ra

ướt đỏ một khoảng trên chiếc giường trắng.

* * *

31. Chương 31

CHAP 31:ĐAU THƯƠNG

Gia Bảo hướng con mắt căm phẫn về phía 3 tên kia. Ánh sáng trong căn phòng tối ko đủ để chúng thấy vẻ mặt của hắn bây giờ. Hoàng anh cũng sưng sờ, cô tiến lại gần 3 tên kia nói nhỏ.

-mấy người làm gì vậy?

-là...đại tỷ???-một tên lấp bắp nói.

-ko phải đâu! đại tỷ là con gái của Bố già, mày nhìn kĩ lại coi, con trai mà!!!-tên khác lên tiếng, giọng run run, nói như tự trấn an mình. Phòng tối quá, chúng ko thấy mặt cô cũng là điều đương nhiên.

-đại tỷ đúng ko?-tên còn lại lớn giọng nói.

-đừng có gọi tao như thế!!!-hoàng anh gần giọng, cô nghiêng răng ken két, mắt thì trợn trừng lên, như muốn nuốt sống bọn chúng. Một tên sợ sệt lên tiếng:

-đúng là đại...

Tên đó đang nói nửa chừng thì ko thể nói được nữa bởi cú đá của Gia Bảo trúng đúng vào cằm. Vô tình tên đó cắn phải lưỡi, cú đá quá mạnh làm lưỡi tên đó bật máu, nhưng có lẽ là ko đứt.

-*** !!-một tên khác hét lên, lao vào đâm Gia Bảo. Một cú đúng mặt, môi hắn xước một vết, máu chảy dài xuống cằm.

”BÓP

”-hoàng anh đá vào bụng tên đánh gia bảo. Tên cắn phải lưỡi vẫn đang quằn quại dưới sàn, máu chảy ra từ miệng ko đứt, có vẻ đau lắm!!!

-đừng tưởng cô là con gái của Bố già thì bọn tôi ko dám xử!!!-tên còn lại rít lên.

-mày dám ko?-cô nhếch môi cười, nụ cười đều giả thật! Hoàng anh vừa dứt lời thì Gia Bảo lại lao lên, hắn đâm đá như điên, hoàng anh nhìn mà sưng cả người. Giờ thì trông hắn như ác quỷ. Mà ko, hắn vốn là ác quỷ mà, chỉ là giờ mới bộc lộ ác tính thôi.

Tên cắn phải lưỡi ko cử động nữa, tên đó ko gào hay nói ra được một từ nào, mà cứ co giật một hồi, rồi nằm im và ko thấy động tĩnh gì nữa. Có lẽ tên đó chết mất rồi. Khổ thân, chỉ vì cắn phải lưỡi. Đang nói mà bị đá mạnh tung cả cằm thì cắn đứt lưỡi là phải rồi!

Thấy hắn một chọi hai nên cô lao vào giúp. Hai đánh một ko chột cũng què mà!

Cứ thế hai tên kia bị gai bảo và hoàng anh đánh cho tả tơi rơi rụng hết. Răng đi đường răng, lợi đi đường lợi, này giờ tiếng xương cứ vang lên răng rắc, nghe mà sồn tóc gáy, hãi quá! Hai tên này mà về nhà chắc bố mẹ nhìn ko ra quá, hắn và cô đánh thâm tím, sưng sả hết cả mặt mũi rồi cơ mà.

-tha...tha tôi...cứ...cứu...th...tha...cho...t...!!!-tên bị gia bảo đánh chịu ko nổi mà cầu xin, tên đó nói còn ko ra hơi, nhìn thất tha thất thểu, mặt mũi toàn máu, người thì be bét một màu đỏ.

Hoàng anh dừng đánh, mà cũng chả phải dừng, mà là tên cô đánh đã xỉu mất rồi (hay giả bộ xỉu nhỉ?). Cô giật mình nhìn hắn. Người gia bảo cũng toàn máu. Mặt thì lấm tẩm máu, chắc do máu của tên kia bắn vào. Tay hắn cũng nhuộm một màu đỏ, phải nhìn kĩ lắm hoàng anh mới thấy tay hắn xước xước. Đánh tên đó chảy máu cả tay hay sao? Vậy thì tên kia sắp phải thăng thiên rồi.

-đủ rồi! Hấn chết mất! -hoàng anh cản gia bảo lại. Hấn ko nghe, vẫn điên cuồng đâm tên kia, mặc dù tên đó đã xỉu từ bao giờ, người tên đó cũng mềm nhũn như cọng bún rồi.

-TAO NÓI DỪNG!!!-hoàng anh gào lên, kèm theo là cú đá của cô khiến hấn ngã văng về phía góc tường.

-MẶC TÔI! AI KHIẾN CÔ CẢN! -hấn hét và trả lại hoàng anh cú đá bằng một quả đấm. Bị hấn đấm mạnh, nhưng cô ko tỏ ra chút gì là đau đớn, đúng là nhiều đó ko đủ với đại tỷ của đất thanh hoá thật.

-rảnh năng lượng vậy thì lo cho cô ấy đi!!!-hoàng anh hất mặt về phía chiếc giường. Gia bảo nhìn theo, hấn nhú mày, miệng như mếu,khuôn mặt thảm hại vô cùng. Hoàng anh cũng giật mình vì gương mặt đó.

Gia bảo lại gần giường, với tay lấy cái chăn mỏng phía cuối giường, hấn bế người con gái trên giường lên, quàng chăn cho kín người cô gái đó. Ko nhìn rõ mặt nhưng hấn biết đó là nhỏ. Gia bảo đưa ánh mắt xuống phía dưới chân thiên mỹ-nơi dòng máu đỏ vẫn đang chảy-máu thấm cả vào chiếc chăn hấn vừa cuốn vào người nhỏ.

Đau quá!

Tim hấn đau quá!!!

Tại sao nhỏ lại phải chịu cảnh như vậy chứ?

Tại sao việc này lại xảy ra với nhỏ?

Vì hấn!

ĐÚNG! LÀ VÌ HẤN!!!

TẤT CẢ LÀ TẠI HẤN!!!

CHỈ VÌ HẤN MÀ NHỎ PHẢI LÂM VÀO HOÀNG CẢNH NÀY!!!

Tách...tách....

Từng giọt nước mắt rơi xuống nền nhà.

Hấn khóc!!!

hoàng anh cũng thấy xót xa...

Biết thế cô ko nên bỏ nhỏ một mình đứng đó.

Biết thế cô nên kéo nhỏ theo.

KO! Biết thế cô ko nên gặp nhỏ!

Biết thế nhỏ ko nên đến thanh hoá!

Biết thế nhỏ ko nên ra Bắc!!!

Biết thế...

biết thế...

biết thế.....!!!

Nhưng tiếc rằng cuộc đời ko có gì gọi là

”BIẾT THẾ

”!!!

Thiên mỹ vẫn nhắm mắt. Khoé mi nhỏ tự nhiên rơi ra một giọt lệ nóng hổi, rơi vào tay gia bảo!!!

* * *

”BỊCH

”-một tiếng động vang lên.

Gia bảo và hoàng anh cùng nhìn ra phía cửa. Xuân quỳnh đang đứng đó. Túi đồ trên tay cô rớt bịch xuống đất. Xuân quỳnh khẽ đưa hai bàn tay run run lên che miệng. Tiếng nói như mắc nghẹn nơi cổ họng.

Lập tức khuôn mặt của gia bảo lại đầy sát khí. Ko biết phải miêu tả khuôn mặt đó ra sao nữa. Nó vừa đáng sợ, lại vừa đáng thương; Đầy giận dữ nhưng cũng đầy đau buồn.....!

Một cảm giác len lỏi trong lòng gia bảo. Hấn vùng dậy, buông cả thiên mỹ ra, nhỏ rút cái phịch xuống giường.

Hoàng anh lúc này ko thể suy nghĩ được gì nữa. Cô quá hoang mang rồi, cô ko biết nên làm gì, làm thế nào mới đúng???

Lao ra chỗ xuân quỳnh, gia bảo chỉ muốn giết ả!

Cảm giác được nguy hiểm, ả vùng chạy. Lúc này vì quá sợ hãi trước ánh mắt của gia bảo, xuân quỳnh sợ đến mức ko chạy nổi, nhưng giờ ả mà ko chạy là sẽ tiêu đời. Gia bảo đuổi theo ả ra ngoài hành lang, hấn thoáng giật mình, ngoài hành lang có người của ả. Tầm chục tên.

Nép sau lưng tên to cao nhất ở đó,ả run rẩy nói:

-anh Chiển, cứu em với...!

-ko phải em thích tên này à?-người tên Chiển nói.

-đã từng! Giờ anh ta muốn giết em đó!!!-ả như sắp khóc.

-vậy tức là bọn anh được phép xử nó?-chiên hỏi tiếp.

-dạ!!!-ả gật đầu.

Gia bảo ko nói gì, trong đầu hấn chỉ muốn giết hết những kẻ này.

Hấn chẳng cần biết gì cả. Đi tù àk? Cùng lắm là tử hình!!!

Đánh ko lại bọn này ư? Dù có bị bọn này đánh đau đến mức muốn chết cho xong, nhưng chắc chắn nỗi đau của nhỏ còn lớn hơn!!!

Chẳng cần biết đến tương lai hay quá khứ, hấn chỉ muốn giết hết những kẻ làm tổn thương nhỏ.

Hấn từng hận nhỏ!

Hận nhiều lắm!

Vì nhỏ là người cướp đi đôi mắt của mẹ hấn mà, cũng như việc cướp mẹ hấn khỏi cuộc đời hấn vậy.

Hấn hận!

Nhưng nhỏ ko có tội!

Hấn biết!

Nhưng vẫn hận!!!

"Càng hận thì càng yêu!!!

"-các cụ đã nói thì cấm có sai bao giờ!

Hận thành yêu từ lúc nào ko biết. Tại sao yêu nhỏ, hấn cũng ko biết. Vì hận chẳng? Mà yêu,....thì làm gì có lý do.....!

Có thì lý do cũng sẽ là

"yêu vì yêu

"!!!

Chỉ đơn giản thế thôi!

.....

-Đánh nữa đi!!!-chiến hết.

Một chọi mười, thua là cái chắc. Hấn ko phải super man (siêu nhân), cũng ko phải hyjnor (thần thánh).

Gia bảo cũng mệt rồi, hấn ko muốn nghỉ nữa, cứ mặc cho đám người đó đánh. Hấn thậm nghĩ cứ coi như là trừng phạt bản thân vì làm nhỏ lâm vào hoàn cảnh này.

-XUÂN QUỲNH!!!-hoàng anh hét.

Ả giật mình, quay lại nhìn. Hoàng anh đang bế thiên mỹ trên tay.

-đại tỷ...!!!-chiến lấp bắp.

-cậu...!-hoàng anh mở miệng:

-chuẩn bị xe cho tôi! tôi cần đưa hấn và cô gái này về!!!-cô liếc mắt ra chỗ gia bảo.

-vâng!-chiến cúi rạp người.

-anh!!!-xuân quỳnh hét lên:

-tôi trả anh tiền mà anh làm gì vậy hả! Anh đánh nó cho tôi!!!-ả chỉ vào hoàng anh mà gào lên. Vừa dứt lời, ả ăn ngay một cái tát lệch cả mặt, ngã bổ nhào xuống sàn.

-câm mồm! tao mà biết mày thuê tao đánh người của đại tỷ thì mày có đưa tao hàng trăm tỷ tao cũng ko làm đâu!!! 100triệu tiền mày đưa, tao trả!!!-nói rồi chiến vút xấp tiền vào mặt xuân quỳnh.

-mày...!!!-xuân quỳnh run rẩy, tức giận đến tím mày tím mặt.

-thôi đi, tôi cần đưa cô gái này đi bệnh viện!-hoàng anh nói.

-vâng, em đi chuẩn bị xe ngay!!!-chiến tiếp lời. Ả đâu ngờ, tên chiến này lại là đàn em hoạt động dưới trướng của ba hoàng anh.

Ba hoàng anh tên thật là Ngô Thế,-được mệnh danh và ông vua của thế giới ngầm ở đây (tức Thanh Hoá).

Mẹ cô là Triệu Vy-bà hoàng của thế giới bóng đêm đất Thanh Hoá, mọi quán bar, vũ trường,...ở đất Thanh Hoá phải được phép của bà Vy mới được phép hoạt động.

Anh của cô là Ngô Hoàng Tuấn-anh ta ko hoạt động ko thế giới ngầm như cô và chị gái cô.

Chị gái cô là cover information của vùng này, ko một ai ở đây mà cô ấy ko có thông tin về họ, cả những chuyện bí mật nhất của họ, đối với cô ấy thì ko còn là bí mật nữa!

Gia đình cô cũng thuộc dạng khủng trong nước. Đất Thanh Hoá này, chỉ có trẻ ranh mới ko biết đại tỷ (hoàng anh)-con gái của Bồ Già (ông Thế), mà ko, trẻ lên ba cũng phải biết gia thế họ Ngô rồi!!!

Xuân quỳnh ức lắm chứ! Ko ngờ ả thuê nhầm người. Nhưng cũng chẳng phải nhầm, khắp thanh hoá, đâu đâu cũng toàn là thuộc hạ của họ Ngô hết.

-Lần sau nếu để tôi gặp lại cô thì tôi sẽ giết cô đấy, chứ ko chỉ hấn muốn băm xé cô đâu!!!-hoàng anh nhìn xuân quỳnh.

Ả ko ý kiến gì, lặng lẽ rời khỏi đó.

-đại tỷ, hấn ngất rồi!-chiến nói.

-...!-hoàng anh đưa thiên mỹ cho chiến bế, cô cúi xuống xem xét.

-chỉ mất ý thức thôi!!!-cô khẽ nói.

Chiến lúc này đang mải ngắm nhỏ nên ko để ý lời nói của cô.

Nét buồn phảng phất trên gương mặt đang ngủ của thiên thần tóc đỏ ấy làm tên đó bị thu hút. Nhỏ đẹp lắm, nhưng có lẽ, vẻ đẹp đó đã bị vấy bẩn mất rồi!!!

Hoàng anh và chiến đưa gia bảo và thiên mỹ đến Ngô gia, ko đưa đến bệnh viện nữa. Vì cả hai đều ko nguy hiểm đến tính mạng. Gia bảo chỉ là mất đi ý thức nhất thời thôi, có lẽ hấn quá shock.

Sau tiếng súng nổ là tiếng hét vang trời. Khi tiếng hét dứt, ko gian vắng lặng đến lạ thường.

Hoàng nhi sợ hãi đến nỗi chân tay bủn rủn, cô ngã quỵ và ngất, hoàng nhi sợ máu, chỉ thấy một giọt máu cũng đủ làm cô xỉu, huống chỉ là một vũng máu như vậy.

Mai chi cầm lặng ko nói lên lời, cô dựa cả thân hình mảnh mai của mình vào khán Long.

Vũ Cường cũng ko để Hoàng Nhi phải chịu lạnh dưới sàn nhà, liền bế cô lên.

Việt Đông cũng như người mất hồn, ko biết vì quá sợ hay quá shock mà này giờ nó cứ đứng như pho tượng. Mặt mũi thất thần, tay chân buông thõng, nó như hoá đá.

Đám vệ sĩ thì nhón nháo cả lên, cả hội Evil Beauti cũng ko khỏi hoảng hốt. Án mạng chứ có phải đùa đâu!!!

Riêng Thiên Vũ đứng đó, anh lặng lẽ nhìn thân thể của Gia Huy bất động, ngập ngựa trong thứ chất lỏng đỏ đặc đó.

* * *

32. Chương 32

CHAP 32:SỐ TRỜI

Cây súng trên tay gia huy rút xuống sàn. Cả người cậu run lấy bầy, dòng máu đỏ tươi như lan rộng thêm ra, ko chứa bất cứ một mảng trống nào trên người cậu.

-b...a...ba àk...!-giọng cậu lạc cả đi. Nước mắt rơi ko ngừng.

-ba ơi...!-cậu vẫn tiếp tục lay người đàn ông to lớn đang nằm trên thân thể mình.

Máu của người đàn ông đó chảy ra thấm ướt đầm một khoảng sàn lớn, thấm đầm cả người ông ta và gia huy.

-huy...!-cổ lăm ông ta mới mở miệng nói được.

-BA!-gia huy nắm chặt tay người đàn ông, cố lắng nghe những lời ông ta nói.

Thiên vũ cũng quay sang nói với một tên vệ sĩ:

-nhìn gì nữa hả? Mau gọi cấp cứu!!!-thiên vũ biết có lẽ sẽ ko kịp, nhưng vẫn nói vậy.

-v...âng!-tên vệ sĩ lắp bắp.

-Đông! Đông àk, IVAN!!!-thiên vũ hét lên thì việt đông mới giật mình nhìn anh.

-sao?-nó thất thần nói.

-mau giải tán hội Evil Beauti, tôi sẽ giải quyết đám vệ sĩ!-anh nói với nó.

-ừkm!-nó vẫn vô hồn nói.

Thiên vũ thì chạy đi kí séc, đưa cho từng tên vệ sĩ một, nói với họ có thể về nhà, vì công việc đã kết thúc. Anh còn đưa thêm một khoản nữa, coi như phí bịt miệng để họ ko nói ra chuyện này. Sau này có dính líu tới pháp luật cũng dễ bề giải quyết hơn.

Rồi hội Evil và đám vệ sĩ cũng giải tán khỏi đây. Ai cũng lo lắng, sợ hãi, nhưng họ đã hứa với thiên vũ là giữ im lặng việc này rồi, nếu ko họ và người thân của họ sẽ gặp nguy hiểm.

Trong lúc đó, gia huy vẫn đang ngồi bên ông Dương nghe ông ta nói chuyện.

-huy...ta yêu mẹ con...!-ông nói một cách khó nhọc.

-con biết, vì vậy nếu ba ko đỡ phát đạn này dùm con thì ba vẫn sẽ tiếp tục muốn lấy đôi mắt của thiên mỹ sao? Tại sao ba đỡ chứ?-gia huy gần như khàn hết cả tiếng, nước mắt ko ngừng chảy, đầm đìa trên gương mặt thanh tú của cậu.

-Huy à, con và gia bảo là...bảo vật...HỤ!-đang nói ông Dương bỗng khựng lại, dường như vết thương trên ngực phải của ông ko cho phép ông nói tiếp.

-ba đừng nói nữa, bác sĩ sắp đến rồi, ráng lên ba ơi!!!-gia huy hét.

-kh...ông..! Ba phải...nói...!-ông Dương thở dốc. Gia huy ghé sát tai mình vào miệng để ông ko phải cố nói to lên.

Khánh long và vũ cường đứng đó. Họ cũng shock lắm chứ. Họ ko nghĩ ông Dương sẽ lao ra can hòng súng. Họ cũng ko hề nghĩ gia huy chỉ giả vờ, chứ ko định bắn thật, nhưng vì ông dương lao ra can, nên gia huy bị trệch tay và bóp cò. Họ ko hề nghĩ viên đạn sẽ găm vào ngực phải của ông Dương.

Ko ai nghĩ cả...!!!

.
. .
. .
. .
. .
. .
. .

”Bịch...!

”.

Cánh tay ông Dương đang cầm tay gia huy chợt rớt xuống sàn.

Hành lang lại lặng im thêm lần nữa.

Trên nét mặt ông Dương là một nụ cười hạnh phúc, ko hạnh phúc sao được. Ông được giải thoát khỏi hận thù đeo đẳng ông hơn mười năm trời rồi mà, ông cũng sắp được gặp lại vợ mình rồi. Chắc chắn bà Hà cũng sẽ rất vui-đây là do ông nghĩ thế. Hơn hết ông đã nói được điều bấy lâu ông luôn giữ trong lòng cho con trai của ông nghe. Có lẽ khi cuộc sống của ông kết thúc, thì hạnh phúc của ông mới bắt đầu.

Cứ rũ bỏ mọi hận thù, hiềm khích thì vui vẻ và hạnh phúc sẽ đến thôi!

-BAAAaaaaa.....!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Vẫn là tiếng thét xé lòng ấy.

Vẫn là con người khốn khổ ấy.

Mười năm trước, gia huy cũng kết thúc tiếng nói của mình khi bà Hà ra đi.

Cậu đã hét từ mà mười năm nay cậu ko được gọi: ME!!!

Bây giờ, liệu cậu có tự kết thúc cả cuộc đời mình khi ông Dương cũng đi mãi và ko quay trở lại???

-con xin ba, ba tỉnh lại đi!!! Con cầu xin ba mà!!! Ba hãy ráng lên, xin đừng bỏ rơi con mà!!! BA ƠI!!!-gia huy gầm lên như con thú dữ bị thương.

Cậu ôm cái xác đang dần lạnh lẽo trong lòng, ko ngừng gào thét.

Mười năm trước, cậu mất mẹ vì Thiên Mỹ.

Mười năm sau, cậu lại mất ba vì người con gái đó.

Vậy rốt cuộc, nàng công chúa tóc đỏ ấy là thiên thần hay ác quỷ???

Nàng đem đến hạnh phúc hay reo rắc đau thương??? Gia bảo mở mắt, hần ngồi dậy, thấy Chiển đang đứng bên cạnh thì liền trở lên như thú dữ.

Thấy hần có vẻ đề phòng mình, Chiển lại gần nói:

-cậu yên tâm đi, ta cùng phe m...

”BỐP!!!!

”-một cú đấm thẳng mặt.

-trả cô ấy cho tao!!!-hần gần giọng nói.

-ừ...đau quá...!!!-Chiển ôm mặt, lồm cồm bò dậy, đang định c.h.ử.i hần thì hoàng anh bước vào:

-cậu tỉnh rồi!!!-trên tay cô là một bát cháo.

-thiên mỹ đã...

-ăn đi!!!-hoàng anh chặn họng gia bảo.

-tôi hỏi thiên m...

-ĂN ĐI!!!-cô quát.

-cậu đi đi, tôi ở đây được rồi!!!-cô quay ra nói với Chiển.

-vâng!-chiển bước ra khỏi phòng.

Gia bảo miễn cưỡng cầm bát cháo lên ăn. Hình như ai tức giận cũng sẽ trở nên đáng sợ hơn thì phải.

-thiên mỹ ở phòng bên cạnh, cô ấy tỉnh rồi!!!-hoàng anh thấy hần ăn gần hết bát cháo thì liền nói.

-thật àk...!!!!-gia bảo liền đặt mạnh bát cháo xuống chiếc tủ để đèn ngủ bên cạnh, nhanh chóng lao ra khỏi phòng.

Hoàng anh ko nói gì, chỉ hướng đôi mắt buồn bã nhìn theo. Cô ôm mặt thở dài.

-có lẽ hai người đó ko nên gặp nhau, gặp rồi cũng đâu có hạnh phúc...!!!-hoàng anh lặng lẽ đến bên cửa sổ, cô chưa bao giờ đau buồn vì người khác đến vậy.

Cạch...! Gia bảo đẩy cửa bước vào.

Thiên mỹ đang ngồi trên giường, cách giường gần một mét là cửa sổ lớn. Ngoài cửa sổ là một vườn hoa rất đẹp. Cửa sổ còn hướng thẳng hướng mặt trời mọc nữa. Bên ngoài, vầng thái dương đang từ từ hé lộ.

Thân thể người con gái trở nên bé nhỏ trong ánh ban mai.

Gia bảo nhìn vết băng trên đầu nhỏ, tiếp tục nhìn xuống mặt thiên mỹ-toàn băng gạc và ago (σ-gâu). Tay chân cũng được băng bó cả rồi.

Thiên mỹ đang dựa mình vào thành giường ngắm mặt trời mọc, thấy gia bảo vào, nhỏ liền mỉm cười.

-anh đây rồi!!!

-thiên mỹ...!-hần run rẩy nói.

-anh sao vậy? Cứ nhìn tôi hoài! Sao lấp bắp thế? ăn nhầm gì hả?-nhỏ liếng thoảng.

Khuôn mặt đang cười nhưng đôi mắt đỏ ầu như chứa đựng cả một biển lửa đau thương.

Gia bảo cũng ngỡ ngàng vì thái độ diêm nhiên của nhỏ. Hần nghĩ nhỏ sẽ khóc lóc, đau đớn và trách móc hần, hoặc nhỏ sẽ ko thiết sống nữa.

Nhưng ko!

-em ko sao chứ?-hần ngồi cạnh, vuốt tóc nhỏ.

-...!-nhỏ tròn mắt nhìn, hấn gọi nhỏ là

”em

” cơ đấy.

-anh xin lỗi, em cứ khóc đi! anh sẽ ko trốn tránh trách nhiệm!!!-hấn ủ rũ nói.

-trách nhiệm gì? Sao lại phải khóc?-nhỏ ngây ngô.

-em...ko nhớ gì sao?-hấn ngơ ngác hỏi.

Ko lẽ mất trí nhớ nữa sao?

Vậy thì tốt quá!!!

Nếu mất trí nhớ rồi, nhỏ sẽ ko phải nhớ những chuyện đó nữa. Nhỏ sẽ ko phải đau khổ gì hết!!!

-em quên rồi sao? Em bị bắt cóc và...

-ĐỪNG NÓI NỮA!!!-thiên mỹ hét lên.

-...!-gia bảo ngăn cả người.

-chắc chắn ko có chuyện gì đúng ko? Chắc chắn ko có? Em ko làm sao hết!!! Anh đã đến kịp cứu em đúng ko? Em ko bị chúng làm nhục đúng ko? ANH TRẢ LỖI ĐI!!!-nhỏ dường như đã mất hết bình tĩnh, liền lao đến túm cổ gia bảo mà hét. Rõ ràng nhỏ đang cười, nhưng đôi mắt như ko ngừng run lên.

Gia bảo nhìn trân trối vào mặt nhỏ, ánh mắt hấn lại chứa đầy buồn bã, miệng hấn ko thốt lên nổi, lời nói như bị cô đặc nơi cuống họng. Khuôn mặt gia bảo trở lên đau buồn, hấn xót xa lắm chứ.

Hấn lại khóc. Chưa bao giờ hấn khóc nhiều như vậy, kể từ mười năm trước-khi mẹ hấn mất.

-anh xin lỗi!!!-cuối cùng gia bảo chỉ nói được ba từ đấy-ba từ mà hấn nói bằng cả tấm lòng hối lỗi của mình.

-kh...không...ĐỪNG NÓI XIN LỖI VỚI EM...!!!!-thiên mỹ hét lên, nhỏ điên dại cả người, ko ngừng bóp cổ gia bảo. Thiên mỹ dùng hết sức mà bóp cổ gia bảo.

Đáp lại cơn cuộn phong đó, gia bảo chỉ nhẹ nhàng trao cho nhỏ một nụ hôn.

Thiên mỹ nói lỏng tay dần.

Gia bảo ôm lấy thân hình bé nhỏ đang run rẩy của nhỏ.

Ánh sáng tinh khiết của mặt trời chiếu vào căn phòng, làm bừng sáng lên hai thiên thần ấy.

* * *

33. Chương 33

CHAP 33:HẬN!!!

”CHÁT

”!!!

gia bảo vừa rời khỏi môi của thiên mỹ đã bị nhỏ ột cái bạt tai. Gia bảo ngồi im, lặng lẽ nhìn thiên mỹ.

-ra ngoài! - thiên mỹ nói bằng vẻ mặt lạnh tanh lạnh ngắt. Gia bảo vẫn ngồi nhìn nhỏ, ko hề cử động.

-tôi nói

”ra ngoài

”!!! - nhỏ hơi gần giọng.

Gia bảo hơi nhú mồm, định mở miệng nói gì đó nhưng rồi lại thôi. Thiên mỹ nổi cáu, nhỏ tát cho hấn một cái nữa.

Lần này tiếng động vang lên còn to hơn cái tát lúc này.

Thiên mỹ nhìn gia bảo bằng con mắt nảy lửa, khoé mắt lệ đã trực trào. Bàn tay nhỏ giơ lên tát hấn vẫn chưa thu về.

-được! anh ko ra, thì tôi ra!!! - nhỏ cười khẩy một cái, đôi mắt đầy chua xót nhìn gia bảo.

Hấn nghe vậy giật mình, thấy thiên mỹ đang lao ra khỏi giường thì vội đứng dậy

-anh ra! Anh sẽ ra mà...! - hấn buông lời, vẻ mặt thật thảm hại.

Đáp lại hấn chỉ là sự im lặng đầy khinh bỉ từ nhỏ.

Gia bảo đóng cửa, lặng lẽ ra ngoài. Hoàng anh đứng dựa lưng vào tường, ngay hàng lang cạnh phòng nhỏ nên đã nghe hết mọi chuyện.

-cậu mang cháo vào cho cô ấy đi!!! Từ hôm qua cô ấy chưa ăn gì rồi!- hoàng anh dúm khay đựng tô cháo cho gia bảo, nhưng hấn ko đưa tay ra nhận.

Hoàng anh khó hiểu nhìn hấn

-sao vậy?

-cô ấy ko muốn tôi vào!!! - gia bảo lại hướng đôi mắt buồn rười rượi vào căn phòng đã đóng kín cửa.

-vậy thì anh càng phải vào!!! - hoàng anh kiên quyết. Gia bảo đành nghe theo.

.....

Hấn đẩy nhẹ cửa bước vào. Thấy nhỏ nằm nghiêng người, quay mặt vào bên trong, hấn nghĩ nhỏ đang ngủ, liền lại gần, đặt tay lên vai nhỏ lay lay.

-mỹ, em dậy ăn chút gì đi!!!

Nhỏ vẫn ko động dậy.

-mỹ, em phải ăn, nếu ko...

Thiên mỹ ko hề cử động.

-...ko tốt đâu!!!

Vẫn im lặng.

.
. .
. .
. .
. .

Gia bảo cũng bực mình, hấn liền giật phắt vai nhỏ lại, buộc nhỏ quay mặt về phía mình.

Hấn thoáng giật mình, trán thiên mỹ đầm đìa mồ hôi, mặt đỏ rần như sốt, bờ mi khẽ rung ko ngừng. Ko phải nhỏ ngủ, mà là ngất.

Gia bảo vội gạt chăn ra để bé nhỏ lên, tính mang đến bệnh viện. vừa gạt chăn ra hấn đã giật mình, bởi ga và đệm giường bị thấm ướt đỏ một khoảng rộng. Hông và đùi nhỏ cũng bị dòng máu đỏ thấm đỏ.

-HOÀNG ANH!!!!!!!!!!!!!! - gia bảo hét lên.

Hoàng anh vẫn đứng bên ngoài, nghe tiếng gia bảo liên xông vào. Nhìn là đủ hiểu, hoàng anh liền nói với hần

-mang cô ấy sang phòng khác nằm đi, giường này bẩn rồi, tôi đi kêu bác sĩ riêng!!!

Gia bảo ko đáp, chỉ vội vàng bế nhỏ sang phòng bên cạnh.

* * * -alô, chị oanh ăk, em là Hoàng Anh...

-ừk, sao em? cần chị đến hả?

-dạ chị đến ngay được ko?

-ừk, cho chị 5phút ghen cứng!!!

-vâng!!!

vừa tắt điện thoại, hoàng anh đã quay ra nói với Gia bảo:

-cậu ra ngoài đi, tôi cần thay áo cho cô ấy!!!

-...??? - gia bảo tròn mắt 1 lúc, nhưng rồi như nhớ ra điều gì, hần lại ngoan ngoãn đứng lên. Trước khi ra khỏi cửa ko quên vớt lại 1 câu:

-tôi quên mất cô cũng là con gái!!!

Về mặt của hần ko chút đùa cợt nên hoàng anh nén giận:

-hừ, ghen vì tôi đẹp trai hơn anh ăk?

Gia bảo ko nói gì, bước luôn ra ngoài. Hần, muốn đi tìm xuân quỳnh. Nhưng lại ko biết tìm kiểu gì. Đắt thanh hoá đầu nhỏ bé gì. Lưng gia abro dựa vào bức tường hành lang, thân từ từ trượt xuống, ngồi bệt luôn xuống đất. Hần tự vò rối mái tóc màu bạch kim ấy.

-ngồi đây làm gì!!! vào phòng ngủ có hơn ko? cậu đang mệt cơ mà!!!

-anh là...

Gia bảo đang cúi gằm mặt, chợt nghe tiếng người, vội ngừng lên.

-tôi tên Chiển! - người kia nói.

-xuân quỳnh... - gia bảo lẩm bẩm.

-tôi muốn tìm xuân quỳnh!!!

Ánh mắt gia bảo chợt quắc lên, như con đại bàng muốn săn mồi. Hần biết, người này giúp được hần, dẫu sao IQ của hần cũng ko phải là thấp.

-tôi ko thể!!! - chiển nói, khuôn mặt ko biểu lộ cảm xúc gì cả.

-tại sao ko?

-lý do gì để tôi tìm cô ta giúp cậu?

-àk...! - hần cười khẩy, thông minh như hần đương nhiên hiểu ngay ra vấn đề.

-hiện tại tôi ko có tiền, nhưng chắc chắn tôi ko quyt của anh!!! - gia bảo nói.

-tiền trao cháo múc! - chiển vẫn lạnh te.

Nghĩ ngợi 1 lúc, gia bảo tháo chiếc đồng hồ hàng hiệu được làm từ vàng và kim cương nguyên chất của mình ra rồi gơ ra trước mặt chiển.

-cái này được ko? Nó ko rẻ đâu, dù bán đi sẽ mất giá 1 chút vì là hàng dùng rồi!!! - gia bảo nói và kiên nhẫn chờ câu trả lời.

Chiển ngẩng cũng được, vì thực sự chiếc đồng hồ đó cũng đáng giá. Chợt, chiển nhìn lên cổ Gia bảo, anh ta nhếch môi cười, gơ ngón trỏ lên chỉ vào mặt gia bảo mà lên tiếng.

-tôi muốn viên đá MUSGRAVITE đó!!!

-gì...! - hần thoáng giật mình.

-tôi muốn viên đá MUS....

-ko được!!!

Chiến đang lắp lại thì bị gia bảo chặn họng. Hần kiên quyết nhìn chiến, tay nắm chặt viên đá. Hần thực sự ko muốn đưa cho anh ta chiếc vòng cổ đính viên đá musgravite này. Chiếc vòng cổ đó, là món quà đầu tiên và cũng là cuối cùng mà bà Hạ Vũ Hà-mẹ hần- tặng cho hần.

-thì thôi!!! - chiến nhú mày, có vẻ ko vừa lòng, liền quay gót đi.

Gia bảo lưỡng lự, hần...muốn tìm xuân quỳnh...nhưng ko muốn mất chiếc vòng...!!!

Cứ thế, bóng Chiến xa dần.

-chị Oanh, bên này!!!

-ừm...!

Hoàng anh dẫn Vy Oanh- bác sĩ riêng của nhà cô -tới phòng của Thiên Mỹ.

-cô ấy đây sao? - Oanh chợt thốt lên.

-đẹp lắm đúng ko chị? - hoàng anh cười tí.

-đây...chẳng phải nhĩ tiểu thư của tập đoàn Pool Dragon sao??? - oanh nhú mày.

-đúng luôn!!! - hoàng anh gật đầu. Cô biết từ lúc gặp thiên mỹ đang oánh nhau với bọn côn đồ ngoài quán bar cơ. Thiên mỹ dễ dàng được dân trong cả nước biết đến vì nhỏ là con gái của Âu Dương Phong-chủ tịch tập đoàn Pool Dragon đứng thứ 3 thế giới-và có mái tóc đỏ rất đẹp, ko quá chói lòe nhưng vô cùng bắt mắt. Hoàng anh ko ngoại lệ.

Vậy mà Xuân Quỳnh lại ko biết, hay cô ả biết nhưng vẫn cố tình hại nhỏ?

-em nói cô ấy bị cưỡng bức?

-vâng!!!

Oanh đã chuẩn bị sẵn đồ nghề để khám cho thiên mỹ.

-chị sẽ kiểm tra phần hạ thân (thân dưới) của cô ấy! Em ra ngoài được ko? - Oanh vừa cởi áo nhỏ, vừa nói với hoàng anh.

-em đâu phải người lạ, chị ngại gì chứ!!! - hoàng anh cười khở.

-ko phải lạ hay quen, mà...tại mặt em thôi...!!!

-mặt em làm sao?

-mặt em...chị cảm thấy...thực ra...nó...haizzz....!!! Tóm lại là cái mặt em rất nam tính! Chị cảm giác em thực sự là 1 thằng con trai nên chị ko thể cởi hết quần áo của cô gái này trước mặt em được!!!

Vy oanh tuôn một tràng. Hoàng anh nghe xong thì tím tái mặt mày, nhưng cũng cố nén:

-em biết là em đẹp trai mà!!!

Vác khuôn mặt đau khổ ra ngoài, hoàng anh đóng sập cửa lại, ngồi đợi ở ngoài. Vy oanh bắt đầu khám cho thiên mỹ.

-Đợi đã!!!- gia bảo chạy theo níu tay chiến.

-sao?

-tôi đồng ý!!!

-thế có phải nhanh hơn ko?

-...!

-đưa cho tôi!

-...!

Nhìn chiếc vòng cổ, hấn lưu luyến, nhưng rồi cũng thả vào tay chiến.

-anh ko được bán nó, tôi chỉ cầm tạm, có ngày tôi sẽ đến chuộc nó!!! - gia bảo nuốt khan, nghe chừng miệng đắng ngắt

-ok!!! - chiến cười đều.

.....mẹ, con xin lỗi....nhưng con sẽ sớm đòi nó về...ko lâu đâu.....

Hấn tự nhủ trong lòng rồi lặng lẽ đi theo chiến.

-Hoàng anh!!!

Hoàng anh giật nảy mình vì tiếng gào của chị oanh từ trong phòng vọng ra.

”Cạch

”. mở vội cửa hoàng anh phi vào.

-sao...sao vậy chị...!!!!

-chị khám xong rồi!!!

Trước vẻ mặt hoảng hốt của hoàng anh, Vy oanh chỉ nhún nhủ đáp.

-hả? - hoàng anh đơ cái mặt ra, tưởng chuyện gì chứ...haizzz.....

-thôi ko đùa, ra phòng khách chị em ta nói chuyện!!! - oanh đứng lên, bước ra cửa. hoàng anh đi theo. Cả hai xuống tầng một.

-thiên mỹ sao rồi, chị nói đi!!! - hoàng anh nôn nóng.

-cô ấy mất 1 lượng máu khá lớn, lại thêm việc ko ăn uống, sốt cao...

-vậy là rất nghiêm trọng!!!

-cũng ko đến nỗi quá đâu! Mà...em nói cô ấy bị cưỡng bức...?

-dạ phải! Sao ko chị?

-chị đã xem xét rất kĩ, cơ thể cô ấy ko có bất cứ dấu hiệu nào của một người con gái đã làm

”chuyện đó

” cả!!!

-Hả? Nhưng máu...

-máu đó hả? Là do cô ấy đến kì kinh nguyệt thôi!!!

-SAO??

Hoàng anh bật dậy như lò xo. Cô ko ngờ...ko thể tin được!!!

Vậy là thiên mỹ ko bị xâm phạm, nhỏ ko sao hết!!!

Thiên mỹ hoàn toàn ko sao!!!!

-chị nói thật chứ?

-đương nhiên!!!

Hoàng anh sung sướng khi nghe vy oanh trả lời. Cô vui mừng như chính cô là người trong cuộc vậy.

-Gia bảo...phải báo cho gia bảo...!!! - hoàng anh lắp bắp.

Cô lao đi tìm gia bảo, để mặc vy oanh đứng ngẩn ngơ ở đó. Vy oanh khẽ cười, rồi lặng lẽ bước ra ngoài đi về.

-Cảm giác như mình vừa làm được một chuyện vĩ đại, hihi....!!! - vy oanh vui vẻ lái xe về.

.....

Hoàng anh đã tìm khắp nhà, nhưng ko thấy gia bảo đâu, bỗng cô thấy lo lắng. Lòng dấy lên 1 cảm giác bồn chồn khó hiểu.

-cô ta đã cuốn gói khỏi thanh hoá từ hôm qua, nhưng tôi biết cô ta ở đâu!!! - chiến nói với gia bảo.

Cả hai đang phi chiếc xe đua cùng đàn em của chiến đến chỗ của xuân quỳnh.

Có lẽ gia bảo thực sự muốn giết xuân quỳnh rồi!!!

* * *

34. Chương 34

CHAP 34:MS.WITCH

Trong phòng, khói nhang nghi ngút.

Từng đoàn người mặc đồ đen vào trong, thấp nhang và quỳ lạy trước linh cữu.

Người con trai tóc bạch kim ko hé răng lấy nửa lời, im lặng vô hồn, ko quan tâm ai đến, ko để ý ai đi. Chỉ đơn giản là ngồi đó. Thỉnh thoảng nhìn lên tấm ảnh trước linh cữu.

Hoàng nhi, mai chi, khánh long, vũ cường thay gia huy tiếp khách vào viếng, còn hai họ Nguyễn Ngọc và Nguyễn Thanh thì lo liệu đám tang.

Họ Nguyễn Nam chỉ có ông Dương và hai cậu con trai gia bảo-gia huy, bà Vũ Hà đã mất nên nhà chị còn 3 người đàn ông.

Giờ ông Dương cũng theo bà Hà. Gia bảo ko có nhà, chỉ có gia huy, một mình cậu ko thể làm hết mọi chuyện.

Thiên vũ và việt đông đã bắt đầu cuộc tìm kiếm thiên mỹ và gia bảo từ lâu.

Anh cũng đã gọi điện vào Nam cho ba má hay tin thiên mỹ bị bắt cóc, chứ anh cũng ko dám nói sự thật rằng ông Dương muốn hại nhỏ. Thiên vũ cũng ko quên gọi cho Kì Lam (bạn thân của thiên mỹ, đã nhắc ở chap 1).

Ko phải vì Lam là bạn thân của thiên mỹ nên anh mới gọi, cứ cho là 1 phần vì thế, nhưng còn lý do lớn hơn khiến anh muốn Kì Lam tìm thiên mỹ cùng anh, đó là do Kì Lam là nhà ngoại cảm.

Hồi bé anh, nhỏ và kì lam chơi thân với nhau vì ba má 2 nhà là bạn tốt, kì lam vốn thích thiên vũ nên dù ko thân với anh nhưng cô nhóc cũng ko hề dấu diếm 2 anh em nhỏ chuyện mình có năng lực kì diệu kia.

Bởi vậy anh cũng ko giật mình khi nghe kì lam trả lời mình qua điện thoại:

"em biết sẽ có ngày anh gọi cho em mà!!! Chỉ là em hơi thắc mắc sao đến anh mới gọi cho em!!! Thiên Mỹ có chuyện đúng ko?

".

Anh chỉ nói nhỏ:

”Ừk, ra luôn nhé Lam?

”.

Kì lam dạ ran và cúp máy.

Anh chỉ thấy lạ, ba má kì lam đâu phải nhà ngoại cảm, vậy mà cô bé có năng lực ấy. Lúc đầu kì lam nói anh và nhỏ chỉ lần ra cười sằng sặc vì ko tin.

Đến khi lớn hơn 1 chút, vào đúng cái ngày nhỏ và kì lam lên cấp hai, thì cả 2 thực sự tin kỳ lam có năng lực siêu phàm ấy.

.....

Hôm đó, là ngày khai giảng, nhưng kì lam nhất định ko chịu đi học. Ai hỏi cô bé đều lắc đầu ko nói. Chỉ đến khi nhìn thấy anh và nhỏ thì cô bé mới kéo 2 anh em nhỏ vào phòng nói chuyện.

-sao vậy Lam? - thiên mỹ nhìn cô bé lo lắng hỏi.

-lại mè nheo gì đây? - thiên vũ nạt kì lam. Như bình thường, kì lam sẽ oánch thiên vũ bởi bởi tội anh nạt cô bé, nhưng ko. Cô bé khóc. Khóc nức cả lên.

-gì vậy...? - thiên vũ lấp bắp. Thiên mỹ lo lắng nhìn cô bé hỏi han:

-cậu đau ở đâu...hả...?

-cậu...cậu mình...cậu sắp mất rồi??? -kì lam nghẹn ngào trong tiếng nức.

-cậu nào???- cả anh và nhỏ đồng thanh. Kì lam giật mình nói:

-Cậu Hùng!!! huhu... - giờ thì cô bé khóc to hơn.

-vớ vẩn! Ko phải cậu ấy đang ở công ty với ba cậu sao? - thiên mỹ hét lên.

-giỏi bịa chuyện!!! ko muốn đi học đúng ko? - thiên vũ lại nạt.

-ko phải...tiếng còi đó lại vang lên...đáng sợ lắm....huhu...oaoaoa...oaoa....!!! - kì lam vừa khóc vừa gào.

Đúng lúc đó, ngoài phòng khách, mẹ của kì Lam vừa hay tin em trai mình-tức cậu Hùng của cô bé bị tai nạn giao thông.

Thiên vũ và thiên mỹ chợt giật mình, cả hai chợt nhớ đến câu chuyện hồi nhỏ mà kì lam kể với mình.

Kì lam nói mỗi khi 1 tiếng còi u ám, ghé rộn vang lên trong đầu cô thì sẽ có 1 người mất, mà toàn là người thân cô yêu thương.

Chuyện đã xảy ra 2 lần, 1 lần là người dì coi cô bé ko khác gì con ruột, 1 lần là ông ngoại thương yêu cô bé nhất trên đời, 2 lần đó, lần nào cũng vậy: đang bình thường thì đầu cô bé chợt vang lên tiếng còi u uất, tang tóc, ảm đạm đến rợn người.

Và sau đó tầm 30phút, thì hình ảnh người vừa hiện lên trong đầu cô sẽ ra đi mãi mãi.

Cô ghê tởm năng lực này.

Cô sợ hãi chính năng lực ấy.

Tại nó mà lắm lúc kì lam thầm nghĩ: MÌNH LÀ QUÁI VẬT!!!

Cô bé cho rằng, cô là ngọn nguồn của sự xui xẻo, ai thân thiết với cô quá mức sẽ bất hạnh.

Nhưng nhờ thiên mỹ và thiên vũ cô mới thoát khỏi sự tự kỉ đó. Giờ thì cô đã điều khiển được năng lực của mình và làm nó giúp được mình rất nhiều.

Tuy nhiên chuyện đó chỉ có 3 người biết, đó là cô bé, nhỏ và anh! Ko có người thứ4. Bạn đang đọc truyện độc quyền tại Kênh Truyện [kenhtruyen](#)

Cho đến nay, sau cậu Hùng của kì lam thì cô bé chưa nghe tiếng còi ấy vang lên lần nào nữa.

Nhưng...có lẽ...nó lại sắp vang lên rồi!!! -alô, anh thiên vũ em xuống sân bay rồi!!!

-anh ra ngay đây!

-ko cần! Anh đến Thanh Hoá luôn đi, em đang gần đó rồi!!!

-Thanh Hoá? Tại sao lại đến đó?

-Công chúa tóc đỏ của anh đang ở đây chứ sao?

-thiên mỹ ở thanh hoá? Đừng gạt anh! Anh đã cho người tìm khắp nơi đó rồi, ko thấy gì cả!!!

-anh ko tin Ms.Witch này?

-được rồi, anh vô đó ngay!!!

-ok!!!

Kì lam đập máy.

Cô gái có vẻ đẹp thanh thoát ấy toát lên vẻ bí ẩn. Mái tóc đen mượt mà của cô đã bị nhuộm thành màu xanh nước biển. Màu đó quá nổi bật, nhưng nó hợp với cô. Khuôn mặt cô mang 1 vẻ đẹp hiền hoà, bởi cô là 1 tiểu thư thực sự ngoan hiền chứ ko như ai kia: người-mà-ai cũng-biết-là-ai đó! ((thiên mỹ ấy mà!!!))

Cô tin chắc thiên mỹ đang ở đây. Linh tính mách bảo cô ấy như vậy. đừng coi thường. Nhà ngoại cảm đấy!!!

Thiên mỹ ngồi dậy, bắt giác nhìn xung quanh. Ko có ai cả!

Nhỏ vô hồn nhìn vào khoảng không vô định.

Ko hiểu nhỏ nghĩ gì, liền với tay lên chiếc bàn cạnh đầu giường lấy con dao gọt hoa quả.

Thiên mỹ nặng nề bước xuống giường, lê chân vào phòng tắm.

Nhỏ xả nước ra bồn tắm.

Nhìn con dao, nhỏ khẽ cười, rồi lại khóc, lại kề con dao vào cổ tay. Nhưng chưa kịp nhấn xuống nhỏ đã vội rụt lại.

-chắc...đau lắm nhỉ...?

Thiên mỹ tự lẩm bẩm một mình.

Lại cười một mình.

Rồi nước mắt lại tuôn.

Nhỏ gào thét điều gì đó, liền ném con dao đi, ngồi ôm mặt khóc.

Một lúc sau liền nín bật, lại nhặt con dao lên vào tỳ mạnh vào cổ tay.

Lần này nhỏ ko do dự nữa, mà quyết tâm ấn mạnh con dao bằng tất cả sức lực của bản thân.

Một tiếng còi vang lên trong đầu của kì lam khiến cô nhức nhối.

Cô nhóc giật mình, và hoảng sợ.

Dù đã lâu ko nghe, nhưng cô ko hề quên cái tiếng còi ghê rợn đã cướp đi 3 người cô yêu thương.

Lần này, nó lại cướp đi người thân nào của cô nữa đây???

Vy Oanh quên đồ nhà hoàng anh nên vòng xe lại lấy. Bước vào phòng thiên mỹ, cô gái ko thấy ai, nhưng nghe tiếng nước chảy xối xả trong phòng tắm thì oanh lại tiến đến xem xét.

Vừa kịp kêu lên 1 tiếng cô liền ngã quỵ vì cảnh tượng trước mặt:

Một bóng dáng nhỏ bé nằm cạnh một bồn nước đầy màu đỏ, cả thân hình cũng được nhuộm dần bởi màu máu.

* * *

35. Chương 35

CHAP 35: AMERGENCY

-ÁÁÁÁÁááááááááááá.....!!!!!!!!!!!!!! - vy oanh la thất thanh, người làm trong nhà hoàng anh vội chạy đến, lũ lượt kéo đến xem có chuyện gì. Thấy đã có tiếng la ó, xôn xao, cô đoán đã khá nhiều người đến.

-mau, gọi cấp cứu!!! - cô hét lên.

Nhưng trong nhà chỉ toàn hầu nữ, ai thấy máu cũng muốn xỉu, sợ bủn rủn cả chân tay, nên chẳng ai giúp vy oanh cả.

Là 1 bác sĩ, cô hiểu mình nên làm gì.

Sau khi dứt cơn hét vì bàng hoàng, cô vội tắt nước, nhanh chóng gạt thân thể của thiên mỹ ra khỏi bồn nước. Xé vội mẫu vải trên người thiên mỹ, (áo nhỏ đằng nào cũng phải bỏ đi nên xé được, chứ vy oanh mà xé áo cô ý thì dễ vứt đi àk, tiền cả đấy, hô hô...) vy oanh cuốn chặt vào cổ tay thiên mỹ để tránh máu chảy nhiều thêm, đồng thời h.ã.m mạch máu lại.

Vy oanh cố nâng thiên mỹ dậy, một tay quàng qua vai, một tay giữ chặt tay nhỏ, kéo xuống dưới xe.

-gì đây...?

Vy oanh vội ngẩng đầu lên. Phía ngoài cửa, gia bảo đang đứng đó. Hấn ngỡ ngàng nhìn, mặt hơi tái đi.

-CÒN NHÌN SAO!!!! MAU GIÚP!!! - ko hiểu vy oanh cầu cái gì, cô chột gắt lên, hay tại nhỏ nặng quá? Nhỏ có 48kg thôi mà.

Gia bảo chột giật mình, hấn vội chạy lại, giật thiên mỹ từ tay vy oanh (giật đấy nhé) bế xốc lên rồi chạy ra xe, vy oanh cũng vội chạy theo.

Gia bảo đặt thiên mỹ ở ghế sau, mình thì ngồi lái, vy oanh cùng ngồi ghế trên với hấn.

-xuống giữ cô ấy cho chặt. - hấn lẩm bẩm

-sao? - vy oanh ko hiểu lắm , nhưng cũng nghe hấn, xuống đó ngồi giữ thiên mỹ. Mặt mày nhỏ đã xanh xao tái dại đi rồi, tay chân cũng bắt đầu lạnh dần.

-Á!!! - vy oanh giật mình kêu lên, vì gia bảo vừa nổ máy đã phóng nhanh đến nỗi làm cô đập đầu vô ghế sau, thiên mỹ suýt rớt ghế. Giờ thì cô đã hiểu sao hấn bảo cô giữ nhỏ rồi. Lái nhanh đến thế cơ mà.

Tầm 5 phút sau, phía sau cô và hấn đã có khoảng 3 chiếc ô tô và 5 chiếc mô tô thuộc quyền sở hữu của cảnh sát đang đuổi sát nút rồi.

Ai bảo hấn phóng nhanh, lại còn vượt đèn đỏ, đi ngược chiều. Nhưng công nhận hấn lái giỏi thật, chưa bị cảnh sát tóm là giỏi rồi!

-chậm thôi...tôi...muốn...ôi...ọc.....!!!!!!!!!! - vy oanh chóng mặt vì tốc độ của hấn, nhưng có vẻ gia bảo chẳng quan tâm.

Vy oanh cố gắng lắm mới ko để nôn ra, mặt cô cũng như tàu lá chuối rồi, vừa xanh xao vừa héo hắt.

Chỉ hơn 15 phút, chiếc xe đã an toạ ở bệnh viện.

Vừa dừng xe, ko nói ko rằng, hần vòng ra cửa sau bẻ xóc thiên mỹ lên, nói với vy oanh vẫn đang choáng váng vì xay xe:

-cô tự xử nhé! - chỉ vào đám cảnh sát vẫn bám càng lúc này.

-cái...gì...cậu dám...ợc...!!!

Ko nghe vy oanh nói hết, gia bảo chạy như bay vào bệnh viện. Vừa chạy hần vừa la

”cấp cứu, cấp cứu...

” như mô làng.

Chỉ tội nghiệp vy oanh đang khổ sở

”vận lộn

” với đám cảnh sát.

-hoành anh...cứu chị với...hjxhix....!!! - vy oanh hết cách, bèn gọi cho hoàng anh. Khi hoàng anh đến thì vội giải quyết đám cớm, xong xuôi cô bèn kể cho hoàng anh nghe mọi chuyện, rồi cả hai cùng vào bệnh viện chờ với gia bảo.

Lúc này phòng cấp cứu vẫn chưa chịu mở như thách thức lòng kiên nhẫn của mọi người.

-anh đi thẳng 5m, rồi quẹo vô trái, đi thêm 2m nữa...thấy chưa?

-ko thấy mới lạ đó!!! Cái màu tóc của em thì anh nhằm được với ai chứ?

-good! anh mau lên đi!!!

Kì lam gấp máy, cầm ly sinh tố bơ lên uống, lúc đó, ngoài cửa quán, chiếc ô tô đen bóng lộn dừng ở đó, thiên vũ cùng việt đông bước xuống.

Vừa nhìn việt đông cô đã giật mình, vội quay qua thiên vũ. Rồi cô vội cười.

-thì ra đây là lý do mười mấy năm qua em ko thấy anh quen với cô gái nào...!!! - kì lam tự nói tự nghe 1 mình.

-Lam!!! - thiên vũ vẫy vẫy tay, kì lam nhìn cũng vẫy lại.

Cả 3 ngồi xuống bàn, kì lam nhìn việt đông nói:

-xinh trai quá ta...!

-cô biết tôi...là con trai hả? - việt đông ngây ngô hỏi.

-phải! ai nhằm thì nhằm chứ tôi thì ko bao giờ!!! - kì lam cười hiền

-...! - việt đông ko nói gì, nó nghĩ cô biết nhóm Black Anger nên im lặng. Nó đâu biết cô là nhà ngoại cảm.

-giới thiệu cho em được ko? - lam nhìn qua thiên vũ, cười tươi 1 cái.

-HẢ? - thiên vũ vội giật mình, rồi anh quả quyết:

-người này ko được!!!

-tại sao chứ? - cô nhú mày lại, giả bộ ko hiểu. -vì...vì...Đông có người yêu rồi!!! - thiên vũ cố cười.

Việt đông thì im lặng, nó vẫn ít nói như thế. Chỉ khác là nó đang đỏ rần cả mặt.

-thật àk...? - kì lam khuấy khuấy ly sinh tố lên, cô khẽ nhìn thiên vũ rồi giả bộ buồn buồn:

- chứ ko phải hai gười là 1đôi sao???

Nghe đến đây thì Việt Đông giật nảy mình đứng phắt dậy, mặt đỏ như con tôm luộc.

Thiên vũ cũng đoán ko thể giấu được kì lam, nên vội nắm tay việt đông kéo cuống.

-em cứ ngồi đi! ko sao đâu!!! - thiên vũ nhìn việt đông cười.

-ừm...! - nó cũng ngoan ngoãn ngồi xuống.

-haha...làm gì phản ứng thái quá vậy! Chị dâu của em dữ thật ha!!! - kì lam ôm bụng cười.

Vì kì lam và thiên vũ thân nhau, nên thiên vũ cũng coi kì lam như em gái mình vậy, việc cô nhóc gọi nó là "chị dâu

" cũng đâu có lạ.

Chỉ là, nếu mọi người biết chuyện này...liệu có chấp nhận họ ko? Vì sợ bị mọi người dị nghị và xa lánh nên thiên vũ và việt đông chưa nói với bất kì ai.

Cũng bởi vì sợ, nên việt đông chưa chấp nhận mối quan hệ này, tức là, nó cũng chưa đồng ý làm người yêu của anh. Chỉ có anh nghĩ 2 đứa là 1 đôi thôi.

-cô đừng nói vậy, chúng tôi chỉ là bạn thân!!! - việt đông cố bình tĩnh nói chuyện với kì lam. Thiên vũ có nét buồn nhưng cũng cố cười.

-tôi ko nghĩ gì đâu!!! Chuyện này với tôi ko quan trọng! Vì đó ko phải việc của tôi! - kì lam cười, cầm ly sinh tố uống như 1 vị tiểu thư.

Thấy vậy thiên vũ khẽ thở dài, rồi lên tiếng:

-được rồi, ko nói nữa, vậy sao em kêu anh đến thanh hoá?

-em nói rồi, thiên vũ đang ở đây!!! Lúc này em nghe tiếng còi...

-là tiếng còi đó?- thiên vũ tròn mắt nhìn cô nhóc. Kì lam gạt đầu và tiếp lời ngay:

-anh đừng lo! Tiếng còi này ngắn hơn, và ko có hình ảnh nào xuất hiện trong đầu em cả, nên ko phải thiên vũ đâu!!!

-thật chứ? - thiên vũ nghi ngờ hỏi.

Việt đông ko hiểu gì nên im lặng. Nó cũng đang bận đuổi theo những suy nghĩ của riêng mình nữa.

-giờ ko chỉ những người thân mất em mới nghe tiếng còi, những người xa lạ chết em cũng nghe thấy đó! Nhưng chỉ trong phạm vi 100km thôi!!! - cô nhóc cười tự hào.

-đáng sợ thật!!! - thiên vũ cười mỉa.

-phải, đúng là đáng sợ thật! Ko chừng có ngày năng lực này giết được anh cũng nên!!! - kì lam tươi cười lại, như hồi bé thì cô nhóc đã khóc òa lên và nhốt mình trong phòng rồi, nhưng giờ đã lớn, hai từ

"đáng sợ

" ko còn làm cô cảm thấy mặc cảm hay tự ti nữa. -Gia bảo!!! - hoàng anh khẽ lay vai hấn.

-ăn chút gì đi!!!

-tôi ko đói!!! - gia bảo gạt tay cô ra.

-ăn đi!!! anh muốn quy trước khi cô ấy tỉnh hả? - hoàng anh gằn giọng.

Ko tức sao được, cô đã mời hấn ăn 4 lần rồi, đây là lần thứ 5, thế mà hấn cứ lắc đầu kêu ko đói.

Gia bảo thở dài, chán nản cầm chiếc bánh ngọt hoàng anh đưa cho lên mồm gặm. Đúng là hấn thấy đói thật, chiếc bánh sạch bách trong vòng 2 phút. Hoàng anh khẽ cười, đưa hấn cái nữa cùng một ly cà phê cabuchino. Nhìn gia bảo ăn bánh ngon lành, cô khẽ cười.

Dù sao, hấn cũng chỉ là một thằng con trai 17 tuổi. Cái tuổi quá non nớt để chống chọi với biết bao nhiêu chuyện như vậy. Hoàng anh ngồi xuống, khẽ đưa tay lau đi mẩu bánh trên miệng gia bảo. Hấn giật mình 1 chút, nhưng vẫn để yên cho hoàng anh lấy mẩu bánh ra.

-cảm ơn! - gia bảo ngừng ăn, nhìn sâu vào mắt hoàng anh.

Cô bối rối 1 chút, và cười:

-chuyện nhỏ này mà cũng phải cảm ơn sao?

-ko, tôi cảm ơn, vì tất cả mọi chuyện! Nếu ko có cô, ko biết chúng tôi sẽ ra sao nữa!!! - hần thở dài, lại trở về dáng vẻ già dặn, nghiêm túc thường ngày. Mới nãy còn như 1 đứa trẻ, giờ đã như một chàng trai trưởng thành.

-ko có gì! Chỉ là tiện đường giúp đỡ thôi! Bố tôi hay nói

”là kẻ mạnh, phải biết giúp đỡ người yếu thế hơn mình

”!!!

Gia bảo chợt nhăn mặt.

Hần đang suy nghĩ về câu nói của cô.

Hần rõ ràng là phái mạnh vậy mà lại trở thành

”người yếu thế

”, hoàng anh có giống con trai đi nữa thì cũng là phái yếu, vậy mà lại thành

”kẻ mạnh

” rồi!!!

Ngược đời thật!!!

Đoạn, gia bảo ngược lên nhìn cửa phòng cấp cứu.

Cánh cửa chợt mở ra, hần và cô cùng giật mình đứng dậy.

]

* * *

36. Chương 36

CHAP 36:VÒNG LUÂN QUẢN

Vị bác sĩ già đáng kính bước ra. Gia bảo chạy xô đến. Vị bác sĩ đó như biết được gia bảo muốn nói gì, liền giơ tay lên ý bảo hần im lặng.

-cô bé ko sao! Mạng lớn lắm, mất nhiều máu vậy cũng ko nguy hiểm lắm đâu. Chỉ cần theo dõi 2-3 ngày là có thể xuất viện! Lúc cậu vừa hét vừa chạy vào, tôi tưởng bệnh nhân nguy kịch lắm, hừm...!

-Chẳng nhẽ hấp hối rồi mới là nguy kịch sao? Thế thì cần quái gì phòng cấp cứu, nếu vậy con nhà người ta cũng ngỏm lâu rồi!!! - gia bảo khẽ nghiêng răng, nói vừa đủ để nghe chứ ko quá to.

Hoàng anh giật mình vội bịt miệng hần lại, rồi cúi cúi đầu nói với bác sĩ:

-cảm ơn bác sĩ nhiều lắm, thằng em cháu còn trẻ người non dạ, lời nó nói bác sĩ đừng bận tâm, hihihhi.....!!!

- Hoàng anh phải nhăn nhó cười để lấy cảm tình.

Chộc giận ông bác sĩ này, nhờ ông ghét, ko chăm sóc tốt cho thiên mỹ thì chết!

-tôi cũng chẳng bận tâm chi lắm trẻ ranh! Chỉ mong lần sau cậu nhà ăn nói ý tứ một chút, gặp tôi là hiền, chứ người khác là chết với người ta lâu rồi đó! - ông bác sĩ nói xong liền quay lưng bỏ đi. Thiên mỹ được chuyển đến phòng thường để nghỉ ngơi.

.....

Hoàng anh ngồi nhìn Gia bảo gọt hoa quả. Chỗ lõm chỗ lồi, chỗ nát chỗ dập, đĩa hoa quả như đồng hồ tấp, người thường ăn vào muốn bệnh, chứ người bệnh ăn zô chắc

"thăng

" luôn.

-cái gì đây? - Hoàng anh gơ vó táo gia bảo vừa gọt lên trước mặt hắn.

-vó táo chứ cái gì! - hắn nhú mày. Thấy thế Hoàng anh liền cười đều:

-tôi tưởng vó bưởi! Táo mà cậu gọt như bưởi thế này thì để thiên mỹ ăn hột hả!

-cô ngon thì gọt đi! - hắn bắt đầu cẩu.

-ngon hơn anh là cái chắc!!! - hoàng anh lại cười. Cô giật con dao gọt thì tay gia bảo rồi bắt đầu với quả lê. Thành quả của cô là một quả lê nham nhở như...dog gặm!!!

-ngonnnnnnn...quá ha!!! - gia bảo huýt dài chữ

"ngon

".

-phải, ít ra hơn cậu!!! - hoàng anh hơi ngại nhưng vẫn cố

"vênh

".

-xì...!!! - gia bảo quay mặt đi, khuôn mặt lại thoáng buồn khi nhìn qua chiếc giường thiên mỹ đang nằm. Hắn ước người nằm trên đó là mình, thì có lẽ hắn sẽ ko đau như thế này.

Đã nhiều lần hắn tự hỏi, có phải hắn đang yêu nhỏ ko?

Lo lắng cho nhỏ như vậy!

Ko gặp là nhớ nhỏ như vậy!

Nhỏ ghét là đau lòng như vậy!

Ko phải yêu thì là gì???

Nhưng...có thực sự là yêu? Hay chỉ là mặc cảm tội lỗi?

Vì ba hắn làm khó nhỏ nên phải lo lắng!

Sợ nhỏ gặp chuyện nên mới lúc nào cũng nhớ!

Còn đau lòng khi bị nhỏ ghét thì sao? Có lẽ...là...là...như kiểu sợ mất đi một người bạn àk?

Phải vậy ko? Khó nghĩ quá!!!

Gia bảo tự đánh vào đầu mình, rồi lấy tay ôm đầu. Hoàng anh thấy lạ, liền hỏi:

-nè, lúc này bỏ đi đâu vậy?

-gì?

-thì lúc chị vy oanh khám cho thiên mỹ đó, cậu bỏ đi đâu! Hại tôi có chuyện quan trọng muốn nói cho cậu biết mà ko tìm được!!!

-tôi đi tìm xuân quỳnh!!!

-làm gì chứ!

-nhưng tôi ko gặp, có lẽ cô ta trốn rồi!

-tha cho cô ta cũng đâu có sao!!! Thực ra thiên mỹ chưa bị...

Đúng lúc hoàng anh đang định nói sự thực rằng thiên mỹ thực tình chưa bị làm nhục thì cánh cửa chợt mở. Cả hai giật mình nhìn ra cửa.

-Aron...? - gia bảo giật mình, nhìn chàng trai tóc đỏ đứng ngoài cửa.

-cuối cùng cũng tìm được cậu, Zent!!! - thiên vũ cười, liền đến gần ôm chầm lấy gia bảo.

-KHÙNG HẢ! BUÔNG RA!!! - gia bảo giật mình hét lên, hấn ghét nhất bị người khác động chạm bất ngờ.

-ôm cái mà dám mắng tôi sao! Cậu giỏi! Tôi mặc luôn đó!!! - thiên vũ cẩu, liền buông ra.

-...! - hoàng anh tròn mắt nhìn cô gái tóc xanh biển và một người tóc vàng ngoài cửa.

-hai người vào trong đi! - hoàng anh nhẹ nhàng mở cửa rộng hơn để hai người kia vào.

Phương châm của cô luôn là

"ưu tiên phái nữ

".

Hoàng anh biết nhóm Black Anger nên cũng biết việt đông là con trai. Chỉ là nhìn khuôn mặt của nó thì cô ko thể ko nghĩ

"đây là một cô bé dễ thương

" được.

-cảm ơn! - việt đông cười. Kì lam cũng khẽ cúi đầu cười, ý cảm ơn.

Thiên vũ giờ đang ngồi cạnh giường thiên mỹ. Chỉ mới gần 2 tuần thôi, chỉ gần hai tuần ko gặp thôi mà anh tưởng như 2 năm. Thiên mỹ mới ra Bắc được nửa tháng, vậy mà đã phải hứng chịu bao nhiêu điều như vậy.

Sao con bé chịu nổi đây??? Thiên vũ đang hỏi chính mình mà cũng như hỏi nhỏ.

-sao con bé lại vào trong này? nó bị làm sao mà lại vào viện? Ko phải tôi nhờ cậu chăm sóc nó sao? Cậu làm gì mà để nó trở nên thế này? Lúc nó cần bảo vệ ko lẽ cậu ko ở bên nó? Tại sao hả??? - giọng thiên vũ đều đều, ko ngừng chất vấn.

Gia bảo im lặng ko nói gì. Đúng là tại hấn.

Hấn ko biết đã ước bao nhiêu lần,

ước gì hấn ko vào quán bar...

ước gì hấn ko để nhỏ 1 mình...

ước gì hấn ko rời xa nhỏ...dù chỉ nửa bước...thì đã ko như vậy!

Nhưng

"ước

" cũng chỉ là

"ước

"! ko thể thành thực!

-xin lỗi!!! - câu nói nhẹ buông từ miệng hấn.

Cả căn phòng im lặng. chỉ nghe tiếng thở đều đều của thiên mỹ.

-được rồi ,ta ra ngoài nói chuyện, để con bé nghỉ đi!!! - thiên vũ đứng dậy, đi ra phía cửa.

Mọi người cũng đứng dậy, tiến dần ra ngoài.

-ư...m...!!!

Chợt một tiếng động làm mọi người khựng lại. Là tiếng của thiên mỹ.

-tiểu mỹ...! - thiên vũ định lao lại gần, nhưng gia bảo đã nhanh hơn, hấn đang ngồi đó nắm lấy tay thiên mỹ.

-em tỉnh rồi! - gia bảo cười nhìn nhỏ.

-Tại sao...tôi...còn sống? - đôi môi nhợt nhạt khẽ buông lời, thiên mỹ ko thở gấp, chỉ là câu nói bị đứt quãng thôi.

-phải! Em còn sống! Còn sống mà!!! - gia bảo lấy hai tay mình nắm tay của thiên mỹ, rồi đưa tay của nhỏ lên, áp vào má mình.

-cho tôi chết! - thiên mỹ nói nhỏ lắm, như thì thầm vậy, nhưng cả căn phòng đang yên lặng nên ai cũng nghe thấy. Ai cũng giật mình khi nghe thấy câu nói đó.

-ko thể nào! ko được đâu! em ko thể chết đâu!!! - gia bảo cười, nhưng đôi mắt trĩu nặng mang đầy đau buồn.

-CHO TÔI CHẾT!!! - ko biết nhỏ lấy đâu ra sức lực để mà hét lên như vậy. Sau câu hét, thiên mỹ vùng vẫy, muốn tháo toàn bộ những ống dây trên người mình ra.

-ko được!!! - gia bảo ôm chặt nhỏ. Hấn giữ hai tay thiên mỹ lại, ko muốn nhỏ giật mấy ống truyền ra. Bị giữ chặt, nhỏ ko cách nào vùng vẫy. Bình thường đã ko thể chống lại hấn, giờ đang bệnh càng ko thể kháng cự lại.

-ra ngoài...đi ra...!!! - thiên mỹ bắt đầu nức nở, nhỏ ko giãi giụa nữa, chỉ khóc. Vừa khóc vừa hỏn hển nói.

-anh...! - gia bảo sững sờ một vài giây, rồi nhìn nhỏ. Hấn ko muốn nhìn đôi mắt căm hờn đang xoáy sâu vào mắt hấn trên mặt nhỏ nữa, nên đành đứng dậy, bước ra ngoài. Thiên vũ ko định đi theo, nhưng nhìn vẻ mặt thất thần của hấn, anh lo nhờ làm sao, nên cũng ra cùng. Có kì lam bên cạnh thiên mỹ, anh cũng an tâm phần nào.

-mỹ...! - kì lam vuốt mặt thiên mỹ, nhìn đứa bạn hồn nhiên, mạnh mẽ ngày nào giờ thê thảm, yếu đuối thế này, kì lam thấy buồn lắm.

Cô nhóc tự nghĩ, có siêu năng lực để làm gì, khi đến bạn mình còn ko giúp được?

.....

*ngoài sân của bệnh viện, hai chàng trai, một tóc đỏ, một tóc bạch kim là tiêu điểm của mọi sự chú ý. Ngồi xuống 1 băng ghế, dưới gốc cây phượng vĩ, thiên vũ nhìn gia bảo hỏi:

-rốt cuộc có chuyện gì?

-là tôi ko chăm sóc cô ấy tốt!

-là sao?

-cô ấy bị hại!

-ai hại? hại ra làm sao?

-bị...cưỡng bức...!!! -...!

thiên vũ ngồi im, lặng nhìn gia bảo rồi lại lên tiếng:

-bị sao cơ? Tôi có nghe lầm ko!

-bị-cưỡng-bức!!! - gia bảo lại gần từng tiếng.

Thiên vũ bật dậy nắm lấy cổ áo hấn, anh thở mạnh, rồi chua chát nói:

-con bé, còn chưa tròn 16 tuổi!

-tôi biết!

-ZENT!!! - thiên vũ hét lên, mặt mày nhăn nhó đến mức khó coi. Gia bảo vẫn chọn sự im lặng.

-Dừng tay!!! - hoàng anh và việt đông từ đâu chạy ra, giằng tay thiên vũ ra khỏi người gia bảo.

-đừng làm thế!!! - việt đông ôm chặt cánh tay của thiên vũ.

-EM BUÔNG RA!!! TÔI PHẢI ĐÁNH NÓ!!! - thiên vũ gầm lên như con thú bị thương, ko kìm nén nổi.

.....CHÁT!!!.....

Việt đông ko chút lưỡng lự, tát ngay vào má trái thiên vũ 1 cái rồ kêu.

-anh bình tĩnh đi! Nghe em nói!!! - việt đông lên tiếng. Lúc ấy, hoàng anh mới buông lời:

-gia bảo, nghe này, thiên mỹ ko sao, cô ấy ko bị cưỡng bức! hoàn toàn ko!!!

-sao? -(thiên vũ)

-ko thể nào, chính mắt tôi thấy...! - (gia bảo)

-đó là do kì kinh nguyệt thôi!!! - có chút ngại ngùng, nhưng hoàng anh vẫn rành rọt nói.

Cả hai ko hiểu lắm, nhưng vẫn lắng nghe hoàng anh giải thích. Hoàng anh cũng kiên nhẫn kể lại cuộc nói chuyện của cô và vy oanh.

-cậu ko được chết đâu đấy!!! - kì lam khê vuốt cằm thiên mỹ. Nhỏ ko khóc nữa, còn mỉm cười cơ.

Lúc này sau khi gia bảo vào thiên vũ ra khỏi phòng, thì hoàng anh cũng vội nắm tay việt đông kéo đi cùng, ko biết có chuyện gì nữa.

-mình muốn ăn gì đó, cậu đi mua được ko? - thiên mỹ mở miệng nói.

-ok!!! - kì lam liền đứng dậy rồi ra khỏi phòng.

Chỉ chờ có thế, thiên mỹ cũng ra ngoài, vòng ra cửa sau của bệnh viện. Sau khi nghe kì lam khuyên, nhỏ ko muốn chết nữa, nhưng nhỏ sẽ trả thù.

Ăn miếng thì trả miếng. Âu Dương Thiên Mỹ này là ai kia chứ!!!

Nghĩ vậy, nhỏ liền thay quần áo, và bắt đầu cuộc truy tìm xuân quỳnh.

.....

Thiên mỹ vẫn còn đủ sức để đi tiếp, nhỏ muốn làm chuyện này 1 mình, ko cần ai giúp hết.

Đang ngạc nhiên và vui mừng hết cỡ, gia bảo muốn lao ngay vào phòng tìm thiên mỹ.

Chợt, việt đông có điện thoại:

-alô...!

”-Ivan...!

” - (đầu dây bên kia)

-giọng này...Gia Huy hả???

”-phải, mình đến thanh hoá rồi, cậu đang ở đâu?

”

-ở bệnh viện XYZ!

”-may quá, mình đang ở siêu thị ABC, ngay đằng sau của bệnh viện đó!

”

-sao cậu lại ở đây???

”-mình muốn tìm anh Zent!

”

-chờ chút, mình ra ngay!!!

”-ừm!

”

Cúp điện thoại, viết đông cùng hoàng anh, thiên vũ và gia bảo ra cửa sau của bệnh viện. Thiên mỹ đang đi, chợt thấy mặt mày say sẩm, suýt nữa thì ngã, may là có một bàn tay đỡ nhỏ.

-cảm Ơ...

Thiên mỹ đang mở lời, chợt khựng lại. Người đỡ nhỏ là một chàng trai tóc bạch kim.

.....(trở lại vài phút trước).....

Gia Huy sau khi gọi điện cho viết đông thì đứng chờ. Bất chợt thấy thiên mỹ đang đi xiêu vẹo bên đường, có vẻ đang bệnh. cậu liền chạy sang đỡ nhỏ.

.....(trở lại hiện tại).....

-Buông ra!!! - đang bệnh, thiên mỹ còn ko thể phân biệt được gia bảo và gia huy. Nhỏ cũng ko nghĩ gia huy lại xuất hiện ở đây.

-cô sao vậy!!!

-đã nói buông ra!!! - thiên mỹ cố vùng vẫy khỏi tay của gia huy.

Đúng lúc đó, viết đông, thiên vũ, gia bảo và hoàng anh đã ra đến cửa sau, và trông thấy thiên mỹ với gia huy đứng cùng nhau, hai người như đang giằng co.

-sao cô ấy lại ngoài này? - gia bảo hốt hoảng chạy lại gần.

Thiên mỹ lại gào, vừa gào vừa khóc:

-đã nói buông ra mà.....!!!!!!!!!!

Gia huy ko muốn người đi đường nhìn chằm chằm nên đành chiều ý nhỏ buông tay. Bạn đang đọc truyện độc quyền tại Kênh Truyện [kenhtruyen](#)

Gia huy vừa buông tay thì thiên mỹ ko còn chỗ dựa, mất thăng bằng mà ngã. Nhỏ chơi với , giơ hai tay lên, hy vọng bám trúng cái gì đó.

Chẳng may nhỏ lại vô tình đẩy gia huy ra xa hơn. Cả hai đang đứng trên vỉa hè, bị thiên mỹ xô trúng, gia huy ngã ngay ra lòng đường. Thiên mỹ ngã xuống đất, còn gia huy thì đang lăn lê bò toài nơi lòng đường đông đúc.

-HUYYYYYYYYYYYYYYYY.....!!!!!!!!!!

Gia huy nghe tiếng hét của gia bảo thì chợt nhìn quanh. Cậu khẽ đáp 1 tiếng:

-anh.....

Đúng lúc đó, một chiếc ô tô tải lao đến.

Gia huy chỉ nghe được tiếng phanh gấp, rồi tiếng

”RẦM

” rất lớn. Sau đó cậu thấy mình nhẹ bẫng, cả người như bay lên.

Sau đó.....

.....chỉ còn lại bóng tối!!!

NC41

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nang-cong-chua-toc-do>